

κει-
μή, τὰ
τὴν
λλη-

Νεοσηαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (7)
10 ΦΕΒΡ. 1940-Δ

ἡ Νεοαίτια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὁστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀνατληρόμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β', — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' δρόμος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 19 - 10 Φεβρουαρίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀποδείξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μολητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσπερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αὐστροῦ Ἀπρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ
Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ. Γεν. Γραμματεία Ε.Ο.Ν.

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Ἐπειδὴ πολλὰ σχολεῖα, νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ ἄλ-
λοι ὀργανισμοὶ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομὴν των μείον δραχμὰς
ἑξ (6) διὰ χαρτόσημον τῆς ἐτησίας συνδρομῆς τῶν 300 δραχμῶν, ἡ
Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ παρακαλεῖ πάντα ἀρμόδιον ὅπως ἀπο-
στέλλῃ ἀκέραιον τὸ ποσόν, τὸ δὲ περιοδικὸν θὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν
χαρτοσήμανσιν τῆς ἀποδείξεως μὲ τρεῖς (3) δραχμὰς, ὅπως ὀρίζει ὁ
οἰκείος νόμος (πίναξ Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν Κατηγ. Η', ἐδάφιον 50).

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939) » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμὰς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἔν-
ῳ Ἀθηνᾶς Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχυρῶν δημοσίων χρεωγρά-
φων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματόγραφα παντὸς εἶδους. Ἐκμ-
σοθεὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΕΥΛΟΓΩΜΕΝ;

Ἐτερματίσθησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συμβουλίου τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεΐα, τῆς ὁποίας ἡγεῖτο ὁ Ἀρχηγός, κ. Ι. Μεταξάς, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Περιττὸν, βεβαίως, νὰ ἐπαναληφθῇ ἐνταῦθα ὅτι ἡ διάσκεψις ὑπῆρξεν ἕνας ἀληθινὸς θρίαμβος τῆς ἰδέας τῆς συνεργασίας καὶ τοῦ πνεύματος τῆς βαλκανικῆς ἀλληλεγγύης. Περιττὸν ἀκόμη νὰ ἐπαναληφθῇ ὅτι οἱ βαλκανικοὶ λαοὶ διεδήλωσαν διὰ τοῦ στόματος τῶν ἀντιπροσώπων των ὅτι κατανοοῦν τὴν ἀξίαν μιᾶς συμποίας ποῦ ἐπιβάλλεται ἀπὸ μυρίους λόγους καὶ ποῦ τοὺς ἐξασφαλίζει τὴν ἀρραγῇ ἀμυναν κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Κατὶ ἄλλο πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ ἐδῶ καὶ νὰ ἐξαρθῇ μὲ τοὺς θερμότερους ἀκόμη λόγους: ἡ Ἑλληνικὴ ἐμφάνισις εἰς τὴν διάσκεψιν, καὶ γενικότερον ἡ Ἑλληνικὴ θέσις εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Βαλκανικοῦ συνασπισμοῦ καὶ τὴν Βαλκανικὴν Χερσόνησον. Εἰς τὸ τέταρτον τοῦτο ἔτος τῆς μεταυγουστιανῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν σωτήριον διὰ τὸν Τόπον μας μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁ Ἀρχηγὸς ἀνεχώρει εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου συνεκροτεῖτο πάλιν ἡ τακτικὴ διάσκεψις τοῦ Συμβουλίου τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως. Δὲν ἦτο, ἀσφαλῶς, εὐχάριστος ἡ θέσις τοῦ Ἀρχηγοῦ. Εἶχε, βεβαίως, ἀναλάβει πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὴν πρωθυπουργίαν, καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε συντελεσθῇ ἡ μεταβολὴ ποῦ θὰ ἐξασφάλιζε τὴν νέαν Ἑλληνικὴν ἀνθίσιν καὶ θὰ κατωχύρωνε τὴν Ἑλληνικὴν ἀξίαν εἰς ὀλίγους μῆνας ὅμως ἡ ἡμέρας δὲν ἀνορθώνονται ἐρείπια σουσσορευμένα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ δὲν γεμίζουν τὰ ταμεῖα μὲ χρήματα, ἀφοῦ ἐπὶ ἔτη ἐπίσης διεσπαδίζοντο, χωρὶς κανένα ἐνδοιασμόν, ὁ δημόσιος θησαυρός. Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν μία ἐθνοκτόνος ἐνέργεια εἶχεν ἀποδείξει τὴν γυνότητά μας εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς οἰαοδήποτε παρασκευῆς, ἀφοῦ ἐχρειάσθη νὰ δανεισθῶμεν (!!) ἀπὸ σύμμαχον γειτονικόν Κράτος μερικὰ ἀεροπλάνα. Καὶ εἶχε μὲν ἀρχίσει μιὰ σὺντονος παρασκευὴ, εὐθὺς ὡς αἱ πεπειραμένα καὶ πατριωτικὰ χεῖρες τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ εἶχαν ἀναλάβει τὰ ἥνια τοῦ Κράτους, ἀπὸ τῆς μιᾶς ὁμως εἰς τὴν ἄλλην στιγμήν δὲν πληροῦνται τὰ ταμεῖα καὶ αἱ στρατιωτικὰ ἀποθήκαι μὲ χρήματα καὶ ἐφόδια εἰς μίαν ἐποχὴν μάλιστα ὅπως ἡ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1936, ἡ ὁποία ἐδαρύνετο ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου. Δὲν ἦτο, συνεπῶς, τόσο εὐχάριστος ἡ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος καὶ συνεπῶς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅταν οὗτος ἐλάμβανε τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸ Βουκουρέστιον.

Καὶ τὰ ἄλλα Βαλκανικὰ Κράτη; Τὰ ἄλλα Βαλκανικὰ Κράτη, τὴν ὥραν ποῦ ἡμεῖς κατετριβόμεθα εἰς καρδιοφθορούς καὶ ἐθνοφθορούς ἀγῶνας, τὴν ὥραν ποῦ ἀφήναμεν τὸν στρατὸν χωρὶς τὰ στοιχειώδη ὅπλα, χωρὶς πυροβόλα, χωρὶς ἀεροπλάνα, τὸν τόπον χωρὶς δρόμους, τὸν λαὸν χωρὶς σχολεῖα διὰ νὰ τροφοδοτοῦμεν τὸν κορσάναν τοῦ ἀθλιωτέρου κομμουνισμοῦ. τὴν ἴδιαν ὥραν αὐτὰ ἐνόσχουν τὴν ἀμυνάν των, ἐφωδίαζαν ἐντατικῶς τὸν στρατὸν των καὶ ἦσαν ἐτοιμα ν' ἀντιμετωπίσουν μὲ τὸ ὅπλον εἰς τὸ χέρι πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἐπαιξε, συνεπῶς, ἡ Ἑλλὰς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Βαλκανικοῦ τούτου συνασπισμοῦ τὸν ρόλον τοῦ πτωχοῦ συγγενοῦς εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς πλουσίας οἰκογενείας καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἱκανότης καὶ

ἡ φυσικὴ εὐφυΐα τοῦ Ἀρχηγοῦ διὰ νὰ καλύπτεται ἡ Ἑλληνικὴ γυνότης, ἀπὸ ἀπόψεως στρατιωτικῆς παρασκευῆς, καὶ νὰ τηρῆται ἡ Ἑλληνικὴ ἐμφάνισις εἰς τὰ ὅρια μιᾶς στοιχειώδους αξιοπρεπείας.

Δὲν ἔπρεπε ὁμως εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν παρόμοιον κατάντημα καὶ τὸ ἀπέδειξεν οὗτος μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν μὲ τὸν ὁποῖον ἐνεστερνίσθη τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀρχηγοῦ, μὲ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποῖαν μικροὶ καὶ μεγάλοι ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὸ κήρυγμά του, μὲ τὸν πατριωτικὸν παλμόν μὲ τὸν ὁποῖον ἀπήντησαν εἰς κάθε του πρόσκλησιν. Ἐτοὶ ἐξηγεῖται καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς νεκραναστάσεως εἰς τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων πρώτων μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μεταξάν.

Ἀπὸ τὸ ἔτος ὁμως τοῦτο, τὸ 1936, μέχρι σήμερον μεσολαβοῦν ἄλλα τέσσαρα ἔτη ἐργασίας, συντόνου παρασκευῆς, μόχθου καὶ κόπου, κάτω ἀπὸ τὸ ἀγρυπνὸν βλέμμα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅπὸ τὰς εὐχὰς καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν Πανελλήνων. Τί ἐγίνε, τὸ εἶδαμεν ὅλοι καὶ τὸ βλέπομεν, καθημερινῶς, εἰς μυρίας ἐκδηλώσεις. Τὸ βλέπομεν ὁμως ἀκόμη εἰς τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μέρους ὧν τῶν Κρατῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων. Ἡ Ἑλλὰς ἔπαυσε νὰ συλλέγῃ τὰ ψυχία τοῦ οἴκου διὰ λογαριασμόν τῶν προγόνων της, διότι ἔχει αὐθιγαρξίαν, ἴδιαν ὀντότητα, δύναμιν θετικὴν. Κανείς δὲν θὰ ἠμποροῦσε ν' ἀρνηθῇ, χωρὶς νὰ εἶναι ταπεινὸς συκοφάντης καὶ ὀδριστής, γενναιοῦτα εἰς τὸν λαόν της, πατριωτισμὸν καὶ ἡρωϊκὸν πνεῦμα καὶ πνευματικὴν ὑπεροχὴν. Ἐκεῖνο ποῦ εἰλεπεν ἦτο ὁ Ἀρχηγός, ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ παρασκευὴ, τὰ στοιχεῖα δηλαδὴ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καθιστοῦν θετικὴν τὴν δύναμιν καὶ ὀλοποιοῦν τὴν ἀξίαν. Θὰ ἔπρεπε τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ ἠμποροῦσαν νὰ διαβάσουν τὰς ἐφημερίδας ὅλου τοῦ κόσμου, διὰ ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει σήμερον ὅ,τι τῆς εἰλεπεν, ἔχει προσθέτως τὸν σεβασμὸν ὧν, διότι δὲν ἐπαιτεῖ πλέον, δὲν βασιλεῖται εἰς τὰς δυνάμεις ἄλλων, ἀλλ' εἰς τὰς ἰδικὰς της καὶ μόνον δυνάμεις, εἰς τὸν ἀρίστα ἡσκημένον καὶ ἐξωπλισμένον στρατὸν της, εἰς τὸν στόλον καὶ εἰς τὴν ἀεροπορίαν της.

Εἶναι φυσικόν, συνεπῶς, μὲ ἄλλον εἴεραν ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ διμυλῇ δι' αὐτὴν ὁ Ἀρχηγός της, ὁ ἀνὴρ ποῦ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸν νοῦν τοῦ ὁποῖου προήλθε τὸ νέον τοῦτο θαῦμα, ὁ Ἰωάννης Μεταξάς. Εἶναι φυσικόν νὰ κατέχῃ ἡ Ἑλλὰς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Βαλκανικῆς Συνενοήσεως τὴν θέσιν ποῦ τῆς ἀνήκει, διότι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἴδιαν μοῖραν προηγμένης παρασκευῆς μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς συμμάχους της. Διότι, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἕνα ἐξουθενωμένον Κράτος τὸ ἀνέχονται οἱ σύμμαχοί του, ὅπως καὶ ἕνα «κακομοίρην» φίλον οἱ φίλοι του. Δὲν τὸ δέχονται ὁμως οὔτε μὲ ἐνθουσιασμόν, οὔτε μὲ χαράν. Πρέπει ἢ δὲν πρέπει, συνεπῶς, νὰ εὐλογῶμεν τὸν Ἰωάννην Μεταξάν, ποῦ μᾶς ἀνέσχευεν ἀπὸ τὴν λάσπην αὐτὴν τῆς ἀθλιότητος καὶ μᾶς ἔδωκε τὴν θέσιν ποῦ μᾶς ἀνήκει ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴς ἱκανότητές μας ὡς ἔθνη, ποῦ μᾶς προσέδωκε αἰγλήν καὶ μᾶς ὥπλισε μὲ δύναμιν;

Χ. Α.

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΣΠΙΡΤΑ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Σήμερα θά σᾶς μιλήσω γιὰ ἓνα κουτί σπίρτα. Θ' ἀπορήσετε βέβαια. Ποιὰν ἀξία, ποιὰ σημασία μπορεί νά ἔχη ἓνα κουτί σπίρτα; Κί' ὅμως ὑπάρχουν πράγματα, πού ἐνῶ αὐτά καθ' ἑαυτά εἶναι ἀσήμαντα, παίρνουν ξαφνικά ἀξία καί γίνονται ὠραῖα καί πολυσήμαντα σύμβολα ἀπό μιὰ πράξι, ἀπό μιὰ χειρονομία πού τὰ συνοδεύει.

Θυμάσθε τὸν ὁβολό τῆς χήρας τοῦ Εὐαγγελίου; Κί' ὁ ὁβολός ἐκεῖνος δὲν εἶχε καμμιά ἀξία. Εἶχε ὅμως ἀξίαν ἡ χειρονομία τῆς χήρας πού τὸν ἐπρόσφερε ἀπὸ τὸ ὕστερμά της· κί' ἀπὸ τότε ὁ ἀσήμαντος ἐκεῖνος ὁβολός ἔγινε πολὺτιμος καί μπήκε στὴν Ἱστορία καί μπήκε στὴ μνήμη καί στὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου σάν αἰώνιο σύμβολο ἀγάπης κί' ἀλληλεγγύης.

Διαβάστε τώρα αὐτὴ τὴ μικρὴ εἰδησι. Εἶναι ἓνα συνηθισμένο δελτίο δωρεῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ὁργανώσεώς μας καί γράφει αὐτά τὰ λίγα λόγια:

Δωρητής: Ἀνώνυμος.

Δωρεά: 2 κουτιά σιγάρα, 1 πλάκα σοκολάτα, 7 μολύβια καί 1 κουτί σπίρτα.

Ἐπιθυμία δωρητοῦ: νὰ παρασχεθοῦν εἰς τοὺς Ἀκρίτας.

Τίποτε ἄλλο. Κί' ὅμως προσέξτε, ἀγαπητοί μου φίλοι. Διαβάζοντας τὸ δελτίο αὐτό, προσέξτε νὰ δῆτε πίσω ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ, κοινὰ του λόγια πῶς σχηματίζεται καί πῶς προβάλλει μιὰ γλυκεῖα κί' εὐγενικὴ μορφή καί παρακολουθήστε τὰ ὠραῖα κινήματα τῆς ψυχῆς πού κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ λιτὴ προσφορά. Δύο κουτιά σιγάρα, μιὰ πλάκα σοκολάτα, ἑπτὰ μολύβια. Καί ξαφνικά σταματᾷ στενωχωρημένος, ἀπογοητευμένος. Τόσο μόνο; Τόσο λίγο; Τόσο λίγο γιὰ τοὺς Ἀκρίτες μας; Καί ψάχνοντας στίς τσέπες του, δὲν βρίσκει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα κουτί σπίρτα, ἓνα μικρὸ κουτί σπίρτα. Καί τὸ καταθέτει κί' αὐτό, σάν νὰ διαθέτῃ καί τὸ τελευταῖο κομμάτι πού ἀπέμεινε ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του κί' ἀπὸ τὴν ψυχὴ του.

— Τῶνομά σας; ρωτᾷ ὁ συναγωνιστὴς τῆς Κεντρικῆς.

— Τί νὰ τὸ κάμετε τῶνομά μου; Δὲν χρειάζεται.

Κί' ὁ συναγωνιστὴς γράφει: Ἀνώνυμος.

Κί' ὅμως ἔχετε τὸ καλλίτερο ὄνομα, ἀγαπητὲ φίλε, τὸ ὄνομα πού σοῦ χάρισε ἡ ὠραία κί' εὐγενικὴ χειρονομία σου· τὸ τιμημένο ὄνομα τοῦ Ἀνθρώπου πού ἔχει μέσα του τὸ ὑγιέστερο κί' ὑψηλότερο ἀνθρώπινο αἶσθημα, τὴν Ἀλληλεγγύη· τὸ ὑπέροχο ὄνομα τοῦ Πατριώτου, πού προσφέρει τὸ πᾶν (αὐτὸ τὸ πᾶν πού συμβολίζεται καμμιά φορά καί ἀπὸ ἓνα κουτί σπίρτα) γιὰ τὴν τιμὴ καί τὴ δόξα τῆς Πατρίδος (πού συμβολίζεται σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τῶν συνόρων μας).

Προσέξτε καλὰ αὐτὸ τὸ κουτί τὰ σπίρτα, ἀγαπητοί μου φίλοι. Θὰ τὸ δῆτε ν' ἀνάβῃ, νὰ γίνεταί φλόγα δυνατὴ, πυρὸς ὁλόλαμπρος, πυρὸς πού δείχνει μιὰν ἀληθινὰ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καί φωτίζει ἓναν ἀληθινὰ Ἑλληνικὸ δρόμο.

Μὲ δλῃ μου τὴν ἀγάπῃ
Μελῆς Νικολαΐδης

ΓΕΝΕΑ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΩΝ

Ἀκόμα κί' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, πού εἶναι ἡ λιγώτερο ἀπ' ὅλες εὐνοϊκὴ γιὰ μιὰ στενότερη γνωριμία μας μὲ τὴ φύσι, ἔρχονται οἱ ὁμάδες τῶν ὀρειβατῶν νὰ μᾶς δείξουν πόσο τὸ πνεῦμα τῆς φυσιολατρίας ἔχει διαποτίσει τὴ νέα γενεά. Τὸ ὠραῖο ἔργο πού ἀρχισαν πρὶν ἀπὸ μιὰ δεκαπενταετία περίπου τὰ φυσιολατρικά καί ἐκδρομικά σωματεία συμπληρώνεται σήμερα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας. Καί ἔτσι ἡ κατεύθυνσι πού παίρνουν, μὲ τὴν κρατικὴ ποιὰ ἐπαγρύπνησι, τὰ Ἑλληνόπουλα μπορεί νὰ δικαιολογήσῃ γιὰ τὴ γενεὰ τους τὴν ὀνομασία: γενεὰ φυσιολατρῶν.

Ἐχομε μιὰ φύσι μοναδική. Οἱ ξένοι πού ἐπισκέπτονται τὴ χώρα μας, γιὰ νὰ θαυμάσουν πρὸ πάντων τὰ ἀρχαῖά μας μνημεῖα, φεύγουν ὕστερα γοητευμένοι καί ἀπὸ κάτι ἄλλο: ἀπὸ τίς φυσικὲς μας ὁμορφίες. Ὁ οὐρανός μας, τὸ κλίμα μας, ἡ θάλασσα καί τὰ βουνά μας, ἡ φυτικὴ ποικιλία τοῦ ἐδάφους μας, τὰ μάγια τῶν μεσογειακῶν νερῶν μας, εἶναι κάτι πού δὲ μπορεί παρὰ νὰ ἐνθουσιάσῃ ἀνθρώπους συνηθισμένους ἀπὸ τίς αἰώνιες οὐμίχλες τοῦ Βορρᾶ. Καί ὅμως ὡς ἓνα διδάσκαλος μπορεί νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τοὺς Ἕλληνες πῶς ἀγνοοῦσαν τὴ θαυμαστὴ μας αὐτὴ φύσι. Ἄν ἐξαιρέσουμε τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπαίθρου, πού οἱ δουλειές των τοὺς κρατοῦσαν, καθημερινὰ σχεδόν, μέσ' στὴν ἀπέραντη ἀγκαλιά τῆς Μητέρας Γῆς, οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἔμεναν στίς πολιτείες, πολὺ σπάνια ἀνάπνεαν τὸν δροσερὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Κλεισμένοι τίς ἐργασίμες ὥρες στὰ γραφεῖα, στὰ καταστήματα, στὰ ἐργοστάσια, περνοῦσαν καί τίς ὁπλοίπες μέσας στὴν ὄχι λιγώτερο πνιγερὴ ἀτμόσφαιρα τῶν καφενείων. Ἀπὸ τὴν ἀνθυγιεινὴ αὐτὴ ζωὴ βγῆκε καί τὸ ἐπίθετο καφενόβιος. Σήμερα ὅμως, μὲ τὴ νέα στροφή πού πῆρε ἡ νεολαία μας, ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νὰ μὴ ντρέπεται ἀκούοντας αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμό; Οἱ νεαροὶ Ἕλληνες ἀρχίζουν ἀπὸ δῶ καί πέρα νὰ μαθαίνουν συστηματικὰ τὴν πατρίδα τους. Καί εἶναι αὐτὸς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσουν. Ὁ προνομιούχος αὐτὸς τόπος πού ἔβγαλε στὴν ἀρχαιότητα τόσοι θεοὺς καί ἥρωες, πού στάθηκε τὸ λίκνο μιᾶς μυθολογίας ἀπὸ τίς πλουσιώτερες τῆς Οἰκουμένης, πού κάθε γωνιά του ἔχει καθαργιασθῇ ἀπὸ ἓνα ἱστορικὸ γεγονός, ἀξίζει μὲ τὸ παραπάνω νὰ ἐρευνηθῇ. Ἔτσι θὰ δοῦν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια οἱ νέοι μας πόσο πολὺτιμη κληρονομία δέχτηκαν ἀπὸ τοὺς προγόνους των καί πόση ἀλήθεια κρύβουν μέσα τους οἱ στίχοι τοῦ ξένου βάρδου: «Ἄν εἶναι νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, θεία εἶν' ἡ δάφνη. Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει...».

Ἡ φύσι τονώνει τὸν ὀργανισμό, ἐξευγενίζει τὸ αἶσθημα, κάνει τὸν ἄνθρωπο καλύτερο. Κοντὰ της ἀλλάζουμε, ζωηρεύουμε, καλυτερεύουμε. Μιὰ ὥρα πού περνάει κανεὶς στὸ βουνό, στὴν ἀκρογιαλιά, κάτου ἀπ' τὰ δέντρα, πλάι στὰ κύματα, τὸν φέρνει κοντύτερα στὸν ἀληθινὸ του προορισμό. Μακριὰ ἀπ' τὴ σκόνη καί τὴ μούχλα, στὸν ἀνοιχτὸ ἀέρα, μὲ γυμναστικὴ καί πεζοπορίες, διαπλάσσεται μιὰ καινούργια γενεά, σφριγηλὴ καί ρωμαλέα. Ἡ Ἑλλάδα μας, ἐμπιστευμένη στὴ φύλαξι τέτοιων παιδιῶν, δὲ θὰ ἔχῃ τίποτε νὰ φοβηθῇ.

Κλς

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ὁ ἥρωας τοῦ νέου μας ἀναγνώσματος, πού ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς του ἀπὸ τὸ τεύχος αὐτό, εἶναι ἕνας β-φθβος ἀπὸ τὴν ἀρχαία μακεδονικὴ Πέλλα, πού συνδέεται ἀπὸ ἕνα παιδικὸ ἀνδογάθημα μὲ τὸν ὠραιότερον ἥρωα τῆς λαμπρότερης ἑλληνικῆς ἐποποιίας καὶ ἀξιώνεται νὰ γίνη μέτοχος καὶ ἐταῖρος τῆς ἐποποιίας ἐκείνης. Μέσα ἀπὸ τὴς προσωπικῆς περιπέτειας τοῦ ἥρωος οἱ ἀναγνώσται μας θὰ γνωρίσουν καὶ θὰ διδαχθοῦν κατὰ τὸν πλέον ζωντανὸν τρόπον τὴν ὠραιότεραν ἐποχὴν τῆς ἱστορίας μας καὶ τῆς πανανθρωπίνης ἱστορίας. Τὴν ἐποχὴν πού μεγαλοφυῆς πολιτικὸς καὶ μεγαλοφυῆς στρατηλάτης, ὁ Ἀλέξανδρος, συνενώνων τὰς ὀρίμους δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀνανεώνων τὴν ὁρμὴν του, ἐπεχειρεῖ τὸν ὑψηλότερον ἑλληνικὸν ἄθλον, ἕνα ἀποθεωτικὸν θρίαμβον φωτός καὶ πολιτισμοῦ, πού ἡ γῆ δὲν ἐγνώρι-σεν ἄλλον ὁμοίον του καὶ πού δὲν θὰ πάσῃ νὰ διδάσκη τὰς γενεὰς ὅλας ἐκεί-νας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ὠραιότητες, πού κάμνουν τὴν ζωὴν ἀξίαν νὰ τὴν ζοῦν οἱ ἄνθρωποι. Τὸ νέο μας ἀναγνώσμα, γραμμένο ἀπὸ κορυφαίον Ἑλληνα συγγραφέα, περιέχει ἀφθονὰ τὰ λογοτεχνικὰ, παιδαγωγικὰ καὶ ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ θ' ἀποτελέσῃ ἀληθῶς πολύτιμον βοήθημα διὰ τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς καθηγητὰς εἰς τὰς σχολικὰς ἐργασίας των.

ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Ἡ «Νεολογία» κυκλοφοροῦσα ἤδη εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπευθύνῃ τὴν πλέον θερμὴν οὐσίαν πρὸς τοὺς διδασκάλους, οἵτινες ἀποτελοῦν τοὺς σπουδαιότερους πνευματικούς πυρήνας τῆς παίδεως. ἵνα μαζὶ μὲ τὸ διδακτικὸν ἔργον των ἀσχοληθοῦν μὲ τὸν ἥλόν καὶ εἰς τὴν προστασίαν των κατὰ τοποὺς βυζαντινῶν μνημείων. Ὑπάρχουν σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς περιφέρειας ναὶονοὶ ἐξοχικὰ παλαιοί, εἰς τοὺς ὁποίους πλειστάκις συναντινται, ἐκδόνας σπανίας τέχνης, τέμπλα, ψηφιδωτὰ κλπ., τὰ ὁποῖα εἴτε ὁ χρόνος εἴτε ἡ ἀγνοία τῆς ἀξίας των ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς περιφέρειας καταστρέφουν. Ἡ προστασία των ἐθνικῶν τούτων κειμηλίων εἶναι ἀποκλειστικὸν ἔργον τῶν διδασκάλων, οἵτινες ὀφείλουν νὰ διαφυλάξουν τοὺς κατοίκους τῆς περιότητος των καὶ νὰ λαμβάνουν πρωτοβουλίας ἀναφέροντες εἰς τὸ ὀφείλον τιμῆς τοῦ Ὑπουργείου σχετικῶς διὰ τὴν παρῶν ἔργον, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς κίνδυνον καταστροφῆς.

Φέρτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωὴν, τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μέσα εἰς τὰ σπίτια σας ὡς ἄτομα. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα αὐτό, μέσα εἰς τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς μεγαλύτερους ἀδελφούς σας νὰ φέρετε τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ

Μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀνησυχίας ἀγρυπνίας, ἡ ὁποία ἐκυριάρχησεν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου καὶ μεταξὺ τῶν οὐδετέρων καὶ μὴ ἐμπολέμων χωρῶν, ἡ κανονικὴ ἐτήσια διάσκεψις τῶν ἐκπροσώπων τῶν Κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννόσεως, ἡ συνελθούσα τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς τὸ Βελιγράδιον, ἀπετέλεσεν ἀντίθεσιν ἰδιαιτέρως ἀξιοσημειωτόν. Ἐλθόμεν δὲ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι τὸ ἐξαιρετικῶς ζωηρὸν ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον ἡ κοινὴ γνώμη τόσο τῶν ἐμπολέμων ὅσον καὶ τῶν οὐδετέρων Κρατῶν παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας τῆς Διασκεψέως δὲν ἦτο ἡ ἀναμονὴ — ἀδικαιολόγητος ἄλλως τε τελείως — ἐντυπωσιακῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς θὰ ὀνομάσωμεν γοητείαν τοῦ πνεύματος τῆς κατανόησεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπήγαγεν ἡ Βαλκανικὴ Συνεννόσις καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεπτύχθη, συντηρήθη καὶ ἡδραιώθη, ὥστε ν' ἀποτελῇ σήμερον ὑπόδειγμα συναπισμοῦ λαῶν, οἱ ὁποῖοι μακρὰν πάσης ἰδέας καταπλεονεκτήσεως ἄλλου τινὸς γειτονικοῦ ἢ ἀπομεμακρυσμένου Κράτους εὐρίσκονται ἡνωμένοι εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ περιφρουρήσουν ἐναντίον πάσης ἐπιβουλῆς τὴν εἰρηνικὴν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν εἰς τὴν ἰδικὴν των περιοχὴν. Ἡ Βαλκανικὴ Συνεννόσις εἶναι ἀσφαλῶς καρπὸς βαθεῖας συνέσεως καὶ ὀριμότητος ἱστορικῆς. Τοῦτο ἐτονίσθη ἀρκούντως εἰς τὸ Βελιγράδιον τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ Βελιγραδίου καὶ τῆς Βαλκανικῆς. Ὑπομὲν δὲ κανεὶς νὰ εἴπῃ ἀφόβως ὅτι, ἐάν σύσεις καὶ ἱστορικὴ κατανόησις ἴση μὲ ἐκείνην ἡ ὁποία συνέπηξε τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόσιν ἐπεκράτει καὶ εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν μεγάλων πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης, ἡ ἀπὸ ἐξαμήνου ἐνσκήψασα ἐπὶ τοῦ Κόσμου πολεμικὴ συμφορὰ θὰ εἶχεν ἀποτραπῇ.

Ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀτμόσφαιρά του εἶναι συνήθως μεταδοτικαί. Διὰ τοῦτο εἶναι εὐτύχημα ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ πολέμου δὲν ἐθίξαν καθόλου τὴν Βαλκανικὴν μας Συνεννόσιν, ἀλλὰ τὸναντίον τὴν ἐνίσχυσαν, κατὰ τὴν ὁμόφωνον διακήρυξιν τῶν ὑπευθύνων ἀνδρῶν τῶν συνελθόντων εἰς τὸ Βελιγράδιον. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ συμφώνου τῆς Βαλκανικῆς Συνεννόσεως ἀνενεώθη διὰ μίαν ἑπταετίαν, εἰς στιγμήν καθ' ἣν αἰσθάνεται ὁ πόλεμος εἰς τὴν ἄλλην Εὐρώπην, δὲν εἶναι μόνον ἀπόδειξις ὅτι ὁ πόθος τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας παραμένει ἰσχυρὸς εἰς τοὺς συνησπισμένους βαλκανικοὺς λαούς. Εἶναι συνάμα ὑπόμνησις πρὸς τὸν κόσμον περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ὑπάρξεως καὶ ἄλλων συστημάτων συνυπάρξεως τῶν λαῶν πλὴν τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀλληλοεξοντώσεως.

ΒΟΤΑΝΙΣΜΑΤΑ

Παρά τὰς δυσμενεῖς καιρικές συνθήκας, ἡ περίοδος τῆς σπορᾶς τῶν σιτηρῶν ἔληξε μὲ ἀξιόλογον ἀξένησιν τῆς σπαρέσεως ἐκτάσεως ἐν συγκρίσει μὲ τὰ προηγουμένα χρόνια. Πλὴν τῆς ἐκτακτικῆς αὐδήσεως ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀξιόλογον στοιχείον, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει νὰ αἰσιοδοξώμεν διὰ τὴν ἐκβασιν τῆς ἐσοδείας. Τὸ γεγονός ὅτι ἐβελτιώθησαν ἀρκετὰ, χάρις εἰς τὴν προσπάθειαν τῶν τεχνικῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸν ἐφοδιασμόν τῶν γεωργῶν ἀφ' ἑτέρου μὲ σπαρτικά καὶ ἄλλα μηχανήματα, αἱ μέθοδοι καλλιέργειας. Φυσικὰ ἡ πορεία τοῦ καιροῦ θὰ παῖξῃ τὸν ἀποφασιστικότερον ρόλον. Ὑπάρχουν δὲ μὲς αὐτῶν ἡ ἀντιξοσιότης τοῦ καιροῦ καὶ τῶν μέσων αὐτῶν πρέπει νὰ γίνη ἐγκαιρὸς καὶ δραστηρίᾳ χρῆσις. Ἡδὴ εἰς ὅλας τὰς περιφέρειας σμειοῦται ἐξαιρετικὴ ἀνάπτυξις ζιζανίων εἰς τοὺς σιταγρούς, συνεπεία τῶν ἀφθόνων βροχῶν. Θὰ χρειασθοῦν ἐπομένως ἐντατικὰ σκαλίσματα καὶ βοτανίσματα, διὰ νὰ σωθῇ ἡ ἐσοδεία ἀπὸ τὰ παρᾶσιτα πού ἀπειλοῦν νὰ τὴν δεκατίσουν. Οἱ γεωπῶνοι, οἱ κοινοτάρχαι, ὅλοι οἱ θέσει ἀρμόδιοι, καὶ πρὸ παντὸς οἱ ἱδιοὶ οἱ γεωργοί, ἄς κάμουν τὸ καθήκον των.

Η ΚΑΜΠΗ

Ἡ κάμψη ἐνεφανίσθη πάλιν ἀπειλητικὴ εἰς τοὺς Ἀττικούς πελάγους. Οἱ ὄγροι καιροὶ πρώτον καὶ ἡ ἐπικινδύνος ὀψιλή θερμοκρασία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Φεβρουαρίου δεύτερον, κάμνουν ἀκόμη περισσότερον ἐπιφοβὸν τὸν ἀπαιχθὸν αὐτὸν ἔχθρον, εἰς τὸν ὁποῖον τόσοι βαρὺν φόρον πληροῦν κάθε χρόνο τὰ δάση μας. Ἡ κοινὴ γνώμη ἀναμένει μίαν σταυροφωρίαν κατὰ τῆς κάμψης. Καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀρμόδιότερος ν' ἀναλάβῃ τὴν σταυροφωρίαν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν διεξαγάγῃ ἐπιτυχῶς ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς Ε. Ο. Η.

Εἰς τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀθηνῶν καὶ Ἀττικοβοιωτίας ἀνήκει ἡ ἀπαραίτητος πρωτοβουλία. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὴν ἀναλάβουν δραστηρίως καὶ θὰ τὴν φέρουν εἰς πέρας μὲ χαρὰν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΑΙ ΤΟΥ ΕΣΘΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ Πρώτη: Ὁ Ἀρχηγὸς συν-ομιλῶν μὲ τοὺς Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου μας κατὰ τὴν ἐσπέρην τῶν Τριῶν Ἱερῶν.

Ἡ Δευτέρα: Στὴν Αἴγινα.

Οι αγρότες μας ακολουθούν ένα α-
γραφο κώδικα από έθιμα, που δεί-
χνουν ευγένεια καρδιάς και λεπτά αι-
σθήματα.

Ο αγρότης και ο χωριάτης, όταν
βγίη από το σπίτι του στο δρόμο, δεν
χαιρετάει μόνο τους γνωστούς του.
Λέει σ' όλους μ' ευγένεια: «Καλημέ-
ρα», «Ωρα καλή», «Καλησπέρα», «Κα-
ληνύχτα». Αν συναντήσει Ιερωμένον
του λέει «Ευλογείτε θέσποτα» ή «Κα-
λημέρα της αγιωνύνης σου» και του
φιλά το χέρι. Αν γυναίκα αγρότου
συναντήσει παπᾶ, κάνει και «μικρή με-
τάνοια», δηλαδή υπόκλιση, και του φι-
λά το χέρι.

Αν ο άνθρωπος του λαού ιδῇ ἄλ-
λους που σκάθουν, σπέρνουν, θερίζουν
ή κάνουν ἄλλη ἐργασία της γῆς, τους
χαιρετάει ἔτσι: «Καλῶς τὰ πολεμάτε»
καλή μέρα σας».

Αν συναντήσει στο δρόμο ἕναν ἄ-
γνωστο, ἀμέσως προσφέρει να τὸν
βοηθήσει και να του γίνη ὁδηγός. Τὸν
ρωτᾷ: «Πούθε κοπιᾶς, πατριώτη; Μὴ
θέλεις να σοῦ δείξω κανένα σπίτι;».
Αὐτὸ μπορεῖ να γίνη και κάπως μά-
θημα γιὰ τοὺς ἀδιάφορους τῶν σημε-
ρινῶν μεγάλων πόλεων, που δυσκολεύ-
ονται να δώσουν και τὴν πιὸ μικρὴ
ὁδηγία σ' ἕνα ξένο.

Αν ο χωρικός ἀπαντήσει ἄνθρω-
πον ἀνώτερόν του στὴ μόρφωσι ή στὴν
ἀξία, τὸν χαιρετάει ἔτσι: «Καλημέρα
της εὐγενείας σου» ή «Καλημέρα της
ἀφεντιάς σου».

Αν ιδῇ πλάι στο δρόμο ἄνθρωπος
που τραγᾶνε ή θερίζουν, τοὺς φωνά-
ζει: «Καλὰ μερκεῖται» (ἀφθονία). Αν
ιδῇ ἄλλους ν' ἄλωνίζουν σιτηρά τοὺς
λέει: «Καλημέρα σας και χίλια μόδια
καλοφάγωτα!».

Όταν ξένος φθάσῃ σὲ σπίτι χωρι-
κοῦ, τρέχει ὁ νοικοκύρης ή ἡ νοικο-
κυρά ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ή τρέχει ἔξω
στὴν αὐλὴ να τὸν ὑποδεχθῇ. «Καλῶς
ῶρίστε», τοῦ λέει. «Κόπιασε μέσας».
Ἀφίνει τὸν ξένο να μπῇ πρῶτος στὸ
σπίτι και τοῦ δείχνει να καθίσῃ στὴν
καλλίτερη θέσι. Αν ὁ ξένος φθάσῃ
τὴν ὥρα που οἱ αγρότες γευματίζουν,
λένε ὅλοι στὸν ξένο: «Ορίστε, κοπιᾶ-
στε να φᾶμε κατὰ που βρεθήκαμε».

Στὰ χωριά, όπου ξενοδοχεῖα δὲν ὀ-
πάρχουν, οἱ πιὸ ἐυκατάστατοι χωριά-
τες φιλοξενοῦν κάθε ξένο. Ὅχι μόνο
τρώει στο τραπέζι τους, μὰ και κοι-
μάται. Και θεωρεῖται προσβολὴ να θε-
λήσῃ ὁ ξένος να πληρώσῃ τίποτε. Κι
ἐπὶ φεύγῃ ὁ ξένος και λέη: «Φοβοῦ-
μαι μὴ σὰς ἔγινε βάρος», ὁ χωρικός
ἀπαντᾷ στεορότυπα: «Τὰ σπῖτια τί
τάχουμε; Σκιάζεσαι μὴν ὑποχρεωθῆς;
Ποῦ τὸ ξέρεις; Βουνο μὲ βουνο δὲ σμί-
γει. Κόπιασε τώρα στο καλὸ και στὴν
εὐχὴ τοῦ Θεοῦ».

Βέβαια ἐπὶ ὁ ξένος φεύγῃ, θὰ τοῦ
ποῦν και «χαιρετίσματα» ή «προσκυ-
νήματα» στὴ γυναίκα του και στοὺς
συγγενεῖς του, που ποτὲ δὲν τοὺς γνῶ-

ρισαν και που πιθανῶτα ποτὲ δὲν
πρόκειται να τοὺς γνωρίσουν...

Ὁ αγρότης μας ἀν καθίσῃ σὲ γεῦ-
μα ή σὲ δείπνο ἄλλου αγρότη, θὰ πῇ
πρῶτος ἀπὸ ὅλους κρασί, ἐκτός μονά-
χα ἀν στο τραπέζι κάθεται και πα-
πᾶς, γιατί τότε πρῶτος πίνει ὁ παπᾶς
και εὐλογεῖ τὸ φαγητό. Αν πῇ λοι-
πὸν πρῶτος ὁ αγρότης, που φιλοξε-
νεῖται, λέει πρῶτα: «Στὴν ὑγεία σας
κι' ὁ Χριστὸς κι' ἡ Παναγία βοήθειά
μας. Πολύχρονοι και χαρούμενοι! Να
χαίρεστε τὸ στεφάνι σας. Να ζήσουν
τὰ παιδιὰ σας και να τὰ χαίρεστε.
Καλὴ ψυχὴ οἱ γερόντοι και καλὴ τυχὴ
οἱ νέοι. Καλὴ γνῶσι τὰ παιδιὰ». Ἐν-
νοεῖται πῶς οἱ εὐχὲς αὐτές, που γίνον-
ται στὴν πρόποσι, ἀλλάζουν ἀνάλογα
μὲ τὸ σχηματισμὸ της οἰκογενείας.
Γιατὶ ἀν οἱ σύζυγοι εἶναι γέροι και ἄ-
κληροι, ἀρκεῖ ή εὐχή: «Πολύχρονοι
και χαρούμενοι» να χαίρεστε τὸ στε-
φάνι σας».

Αν τὸ γεῦμα γίνη ἀφοῦ ἀποθηκευ-
τῇ τὸ λάδι, συμπληρώνονται οἱ εὐχὲς
και μὲ τὴ λέξι: «Καλοφάγωτος». Και
ἀν ἔξη τελειώσει τὸ γεῦμα τῶν βα-
ρελιῶν μὲ τὸν μούστο, θὰ προστεθῇ κι'
ή λέξις: «Καλόπιος».

Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ Τριωδίου εὐχε-
ται ἐκεῖνος που κάνει τὴν πρόποσι:
«Καλὲς Ἀποκρὲς» ή «Καλὲς Τυρινὲς»
και τὴν τελευταία ἐβδομάδα της Ἀ-
ποκρῆδας προσθέτει: «Και Θεὸς συγ-
γνώμη τις ψυχοῦλες». Ἀπὸ τὴν Καθαρὴ
Δευτέρα εὐχετα «Καλὴ Σαρακοστή
και καλὴ Ἀνάστασις» ή «Καλὴ Λαιμ-
πρὴ». Ἀπὸ τὸ Πάσχα ὡς τὴν Πεντη-
κοστὴ προσθέτει: «Χριστὸς Ἀνέστη».

Μὲ τὴν φράσι «Χριστὸς Ἀνέστη»
χαιρετοῦν γενικά οἱ καλογέροι τοῦ Ἀ-
γίου Ὁρους, ἀντὶ να ποῦν «Καλημέ-
ρα» ἀπὸ τὸ Πάσχα ὡς τὴν Πεντηκο-
στή. Κατὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον, ἀντὶ
γι' ἄλλο χαιρετισμὸ, λένε μεταξύ
τους: «Εὐλογεῖτε».

Όταν ὁ αγρότης συναντᾷ ἄρρα-
θωνιασμένους, εὐχετα: «Νὰ ζήσετε
και κατὰ στέφανον». Στους γονεῖς τῶν
εὐχετα: «Νὰ ζήσουν στερεωμένα τὰ

παιδιὰ σας». Όταν περνᾷ κουπὴ γά-
μου εὐχετα σὲ ὅλους: «Στὸ κεφαλάκι
σας ἀνύπαντροι και στοὺς ἀποδέλοι-
πους. Στ' ἀγορνόπουλά σας, νοικο-
κυράτοις. Στους νεόνυμφους λέει: «Νὰ
ζήσετε, να γεράσετε και καλοὺς κλη-
ρονόμους!». Και στὸν κουμπάρο προσ-
θέτει: «Πάντα νουνὸς και τίμιος. Νὰ
ζήσῃ τὸ νουνοκουμπάριό» και ποῦθα-
λες στεφάνι να βάλης και τὸ λάδι».
Ἡ ἀντίθετα ἀν ὁ κουμπάρος βαφτί-
ζῃ: «Ἐκεῖ ποῦθαλες τὸ λάδι να βάλης
και στεφάνι». Μὰ στο νουνὸ εὐχονται
ἀκόμα: «Νὰ γιλιᾷσῃ τὰ βαφτιστήρια
σου. Νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ νεοφώτιστος».

Ἡ εὐγένεια της καλῆς φιλοξενίας
ζῇ πάντα στὰ χωριά.

Όταν στὴν ἐκκλησίᾳ παρουσιασθῇ
ξένος, σπεύδουν οἱ χωρικοὶ να τοῦ
προσφέρουν στασίδι. Στὸ δρόμο ὅλοι
τοῦ λένε: «Καλῶς ὦρίστε». Ἀν δὲν
ἔξη ἄλλους γνωστούς ὁ ξένος στο χω-
ριό, τὸν παρακαλοῦν να τοὺς τιμῇ
στο σπίτι μὲ τὴ φράσι: «Αν ἀγαπᾶτε,
καταδεχθῆτε τὸ φτωγικὸ μου». Οἱ γυ-
ναῖκες, που καθόνταν στὴς αὐλόπο-
ρες, ἐπὶν περάσῃ ξένος, τὸν χαιρε-
τοῦν: «Ωρα καλή». Και ἀν εἶναι ὁδοι-
πόρος, τὸν καλοῦν να πῇ κρασί ἀν
διψᾷ και να φᾶν ἀν πεινᾷ. Αν ζητή-
σῃ νερό τοῦ δίνουν και τοῦ προσφέ-
ρουν, ἀν θέλῃ, και κρασί.

Αν κανένας στο χωριὸ ἀρρωστήσῃ,
τρέχουν οἱ γείτονες να βοηθήσουν. Κα-
λοῦν γιατροὺ και παρέχουν τίς πρῶτες
βοήθειες λέγοντας: «Γειτόνοι εἰμαστε,
ἄνθρωποι εἴμαστε».

Αν πεθάνῃ κανένας γέρος ή γρηά,
λένε στοὺς δικούς του: «Ζωὴ σὲ λόγου
σας. Θεὸς συγνώμη τὴν ψυχούλα του.
Ὁ Θεὸς τὸν ἀνάπαυε». Αν πεθάνῃ
παντρεμένος ή παντρεμένη, λένε στοὺς
συγγενεῖς: «Ζωὴ σὲ λόγου σας. Νὰ
ζήσουν τὰ παιδιὰ σας. Ὁ Θεὸς να σὰς
παρηγορήσῃ». Αν πεθάνῃ τέλος νέος
ή νέα ἀγαμος λένε: «στοὺς συγγενεῖς:
«Ζωὴ σὲ λόγου σας» να ζήσουν τ' ἄλλα
σας παιδιὰ».

Όταν μιὰ οἰκονομία ἐκκληρίσῃ ἀ-
πὸ θανάτους και μείνουν μόνοι παι-
διὰ ὀρφανὰ, οἱ ἄλλοι αγρότες δου-
λεύουν στὰ κτήματα τῶν ὀρφανῶν γε-
ρικές μέρες τὸ χρόνο ὁ καθένας, γιὰ
να μὴ μείνουν τὰ κτήματα ἀκαλλιέρ-
γητα. Αὐτὴ ή εὐγενικὴ πράξις λέγεται
«ἐξέλαξι» (ἐξίλασμός).

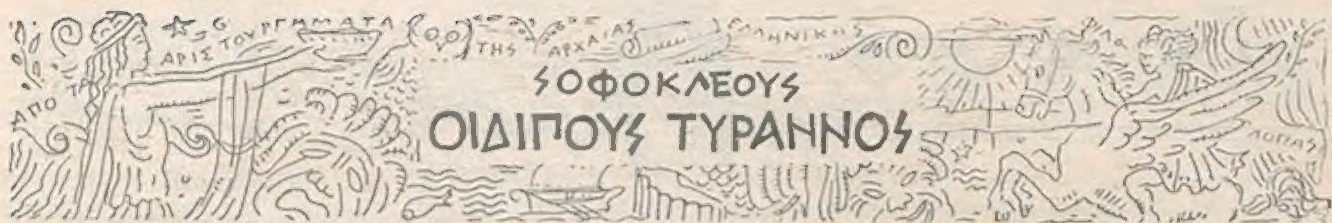
Βλέπουμε λοιπὸν ἀπὸ τίς εὐχὲς και
τοὺς χαιρετισμούς τοῦ λαοῦ μας και
ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον φέρεται
σὲ μερικές δύσκολες στιγμὲς της ζωῆς
τοῦ πλησίον, ὅτι εἶναι στο βάθος πο-
λὺ εὐγενικός.

Και θᾶναι εὐχάριστο αὐτὰ τὰ πα-
λαιὰ ἔθῃ και ἔθιμα τοῦ ἑλληνικοῦ
λαοῦ και τὴ φυσικὴ του εὐγένεια και
καλωσύνη να μὴ ἀλλάξουν ὅσο ἔρχε-
ται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ξένους πολιτι-
σμούς.

Φ. Γιοφύλλης

Καλημέρα πατριώτη...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὡς τόσο ὁ Οἰδίπους ἀπορεῖ. Γιά ποῖο δράγε λόγο ὁ Τειρεσίας ρίχνει μιά τέτοια ἀτιμη συκοφαντία ἀπάνω του; Τὸ Λαῖο οὐτε τὸν εἶδε ποτέ του. Κάποιο σκοπὸ βέβαια θά'η, κάποιο συμφέρο... Καὶ ξαφνικά σκοτίζει τὸ νοῦ του κι' ἄλλη ὑπόψια πὶὸ φοβερὴ καὶ πὶὸ ἀδίκη κι' ἀπὸ τὴν πρώτη.

Ὁ Κρέων, ναί, αὐτὸς μηχανεύτηκε δίχως ἄλλο κι' ἐπλάσε ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ἐξουσία καὶ τὸ θρόνο...

Μὲ πίκρα καὶ ὀργὴ λοιπὸν λέει τὰ ἀκόλουθα, σὰ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν ἑαυτοῦ, κι' ἐλεεινολογεῖ τὴν ἀνθρώπινη κακία:

Πλούτε καὶ βασιλεία καὶ σὺ τέχνη μου ποὺ ξεπερνᾷ κάθε ἄλλη τέχνη, τί κακία μὰ καὶ τί φθόνος κρύβεται ἐξ αἰτίας σου. Νά, γιὰ τὴν ἐξουσία που μοῦ ἐχάρισε μὲ προθυμία ἡ πόλις καὶ δὲ ζήτησα ὁ Κρέων ὁ πιστὸς μου φίλος ἐξ ἀρχῆς μ' ὀχρεύεται καὶ νὰ μὲ διώξῃ πολεμᾷ. Τὸν ψευτομάντη τοῦτο εἶδ' ὅμως ἐστὶλε πού μονάχα τὸ κέρδος βλέπει, ὁ δολερὸς μὰ εἶναι στὴν τέχνη ἐκ γενετῆς τυφλός. Γιὰ πῆς μου, ποτε μάντιες ἀληθινά; Γιατί τῆς Σφίγκας δὲν ἐργοῦσε τὸ χρησμὸ λυτρώνοντας τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς συμφορᾶ; Δὲν ἦταν βέβαια βουλεύειά τοῦ καθενὸς καὶ χρειαζόταν δύναμη προφητικῇ. Κι' οὔτε θεοὶ τὴν ὥρα αὐτὴ κι' οὔτε πουλιά σοῦ μίλησαν βοηθώντας σε, μονάχα ἐγὼ σὰν ἦρθα, ὁ ταπεινός, τὴν ἀποστούμωσα ὅχι μὲ προφητείες καὶ τέτοια, μὲ τὸ νοῦ. Τώρα λογιάζεις νὰ μὲ διώξῃς καὶ θαρρεῖς πὼς θά'ῃς δύναμη στὸν Κρέοντα σιμά, μὰ φαίνεται μοῦ κλαίοντας ἐσὺ κι' αὐτὸς καὶ φεύγοντας τὴν ἀμαρτία θὰ πάρῃτε δάδα μακριά· καὶ γέρος ἂν δὲν ἦσσανα ἀξία θὰ πάθαινες τῶν ὅσων πολέμας.

Ὁ χορὸς προσκαθεῖ νὰ τοὺς συμβιθάσῃ, μὰ τοῦ κάκου. Τὰ πικρὰ λόγια σὰ σαῖτες ἔχουν πληγώσει τίς καρδιές καὶ κείνες ἐξαλλες πιά μανιαζοῦν εἰσι πού δὲν μπορεῖ τὸ λογικὸ νὰ τίς κρατήσῃ. Ὁ γέρο προφήτης φεύγει διωγμένος ἀπὸ τὸ παλάτι καταφρονεμένος, σὰν ὀχληρὸς ζητιάνος. Μὰ πρὶν φύγῃ λέει τοῦτο, πού βυθίζουν σὲ βαθεῖα σκέψι καὶ τοὺς πολίτες πού τ' ἀκούνε καὶ τὸν ἴδιο τὸν Οἰδίποδα. Γιατί ὁ Τειρεσίας δὲ μιλά πιά μὲ ὀργή. Ἔχει τὴν ἐπιβλητικὴ μεγαλοπρέπεια πού ἐπαίρει πάντα ὅταν μὲ ἐπισημότητα ἀράδιαζε ὅσα ὁ Ἀπόλλων τοῦ ὑπαγόρευε, σὰν ἕνα ὄν πού ἔστεκε πάνω ἀπὸ τὸν ἐφήμερο κόσμο:

... Σοῦ λέω, τὸν ἀντρα τοῦτον πού ζητᾷς μὲ κηρύγματα τέτοια φοβερίζοντας, γιὰ τοῦ Λαῖου τὸ σκοτωμὸ, βρίσκεται εἰσι! Εἶναι θεάσιος, μὰ ξένο τὸν νομίζουσιν ὅμως θὰ λυπηθῇ γιὰ τὸν πόλεμό, τυφλὸς θὰ φύγῃ, μαχουλεύοντας μὲ τὸ ραβδί μακριά, κι' ὅς ἔχῃ φόβον καὶ πλοῦτῃ σήμερον. Γονίαις τὸν παιδιὸν τοῦ καὶ μαζί ἀδερφός, ἀντραὶ καὶ γιὸς τῆς μάνας θὰ φανερωθῇ καὶ τοῦ πατέρα τοῦ ὁμοσπύρος καὶ φονιάς. Σκέψου τὰ αὐτὰ κι' ἂν βρῇς πὼς λέω ψέματα ἔ, τότες πῆς μου πὼς δὲν ξέρω μαντικῇ.

Ὁ Τειρεσίας φεύγει, ἔτσι ὅπως ἤρθε, χειροκρατούμενος ἀπὸ τὸ μικρὸ παιδί. Ὅμως τί σκοτεινὰ, παράξενα λόγια! Τὴ ἀξεδιάλυτη φοβερὴ γιὰ ὁλόκληρη τὴ βασιλικὴ γενιά! Τί ἐγ-

κλήματα ἀκατονόμαστα! Ποιὸς θὰ μπορέσῃ ποτέ νὰ μῆλ' ἐπὶ τὸ νόημα τους; Ὁ Οἰδίπους, πού ἔλυσε ὡς τὸσο τὸ ἀνίγνμα τῆς Σφίγκας καὶ καίμαρνε γιὰ τὸ μυαλό του καὶ τὴν κρίσι του, στέκει τώρα σὰ χαμένος, ὅπως μπροστὰ σ' ἕνα σκοτεινὸ χάος. Μὲ σκυμμένο κεφάλι μπαίνει στὸ παλάτι. Μένει ἔτσι μονάχα ὁ χορὸς τῶν πολιτῶν, πού ἀπορεῖ κι' αὐτὸς καὶ δὲν ξέρει τί νὰ πιστέψῃ καὶ τί νὰ μὴν πιστέψῃ ἀπ' ὅσα ἀκούσε:

Ταράζει ὁ μάντης ὁ σοφός· ἀλήθεια λέει· λαθεύεται ἰσως· Ποιὸ τάχα τοῦ Πολύδου ὁ γιὸς; στοὺς Λαβδακίδες νά'ῃς μίσος; Τέτοια φριχτὴ καταλαλὴ νὰ τὴν πιστέψῃ; νὰ ἐκδικήσῃ τὸ σκοτωμὸ βασιλιά;

Ὅμως δευτέρη σκέψι κάνει τὸ Χορὸ ν' ἀποτινάξῃ κάθε ὑπόψια γιὰ τὸν Οἰ-

Ὁ Οἰδίπους.

δίποδα καὶ βγάζει τὸ συμπέρασμα πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί κρύβει ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο σοφὸς κι' ἂν εἶναι. Τοῦτο εἶναι μονάχα βέβαιον: πὼς ὁ Οἰδίπους στάθηκε γιὰ τὴν πόλιν σωτήρας.

Μονάχα ὁ Δίας κι' οἱ θεοὶ τὰ ἔργα, τὴν καρδιά μας ξέρουν. Ἄν κρᾶζοντο ἀνθρώποι σοφοὶ λίγο ἀπ' τοὺς ἄλλους διαφέρουν. Μπορὼ ψεγάδι εἰς τοῦ πῶ ὅπου ἡ καλοδουλιὰ τοῦ γνῶσθι μὲ λύτρωσε ἀπὸ τὸ χαμό;

1 Ὁ Οἰδίπους, καθὼς ἐνόμιζαν, ἦταν γιὸς τοῦ βασιλεῖ τῆς Κορίνθου, Πολύδου.
2 Λαβδακίδες ἦσαν ὁ πατέρας τοῦ Λαῖου· Λαβδακίδες ἐπονομαζοῦντο οἱ ἀπαγονοὶ του, ὅπως ὁ Λαῖος κλπ.

Τὸ δράμα πιά παίρνει γοργὴ κίνησι πρὸς τὴ λύσι του.

Ὁ Κρέων, ἀφοῦ πληροφορήθηκε ἀπὸ τρίτους τὴν ἀδίκην κατηγορία πού ἔρριξε ἀπάνω του ὁ βασιλιάς — γιὰτὶ πραγματικὰ ἦταν ἀδίκη — ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ λόγο ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις. Μὰ μὲ τὸν Οἰδίποδα καυμιά πιά συνεννόησι δὲν εἶναι μπορετὴ. Ἐχει τὴν ἀντίληψιν πὼς ἔπεσε σὲ παγίδα. Πίκρα καὶ πόνος καὶ μαζί ἀόριστη ἀνησυχία κινημένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Τειρεσία πλῆμμυρίζουν τὴν καρδιά του. Οὔτε ν' ἀκούσῃ τὸν Κρέοντα δὲ θέλει. Ἀπειλεῖ μονάχα πὼς θὰ διατάξῃ νὰ τὸν θανατώσῃ γιὰ τὴν ἀτιμὴ προδοσία του. Ὁ χορὸς μαζεμένος δὲν τολμᾷ νὰ μιλήσῃ κι' ὡς τόσο καταλαβαίνει πὼς ὁ Κρέων εἶναι ἀδίκος κι' ἐκτιμᾷ τὰ τιμὰ καὶ ἔσπερα ἐπιχειρήματα πού φέρνει γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

Τὴ στιγμὴ κείνη καταφθάνει ἡ βασιλίσσα.

Τούτην ὁλος ὁ λαὸς τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴ σέβεται. Εἶναι ἡ γῆρα τοῦ Λαῖου· τὰ μαλλιά της εἶναι ἀσπριωμένα πιά, γιὰτὶ εἶναι πολὺ μεγαλότερη ἀπὸ τὸν τωρινὸ τῆς ἀντρα, τὸν Οἰδίποδα, καὶ στὸ πρόσωπό της φαίνεται ἡ ἥρεμην ἐγκρατέρησι τοῦ ἀνθρώπου πού δὲν τὸν καταβάλλουν τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, γιὰτὶ ἡ ψυχὴ του εἶναι περηφανή.

Εὐτὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια πού λέει στὸν ἀδερφό της καὶ τὸν ἀντρα της, δείχνεται ἡ φρόνιμη κι' ἀξιοπρεπὴ γυναῖκα:

Ἀλόγιστα τὴ γλῶσσα σφίνετε λυτὴ δυστυχισμένοι νέες ζητᾶτε συμφορὰς ὅταν ὁ τόπος ἔτσι καταστρέφεται, δὲν ηἰσγάνει ὁ καθένας στὸ παλάτι τοῦ μὴν κάμῃτε μεγάλο τὸ μικρὸ κακό;

Τὰ λόγια της φέρνουν ἀμέσως ἀποτέλεσμα. Ὁ καθένας ἐξηγεῖ τὴν ἀφορμὴ τῆς παραφορᾶς του.

— Ἐπιθυμῶνται τὴ ζωὴ καὶ τὸ θρόνο μου, λέει ὁ Οἰδίπους.

Κρέων.— Ὡ! νὰ μὴ δῶ καλὸ, μὰ ἐπικατάρματος νὰ πάω χαμένος, ἂν μοῦ πέρασε ἀπ' τοῦ νοῦ.

Ἰοκάστη.— Μὰ πιστέψέ τον, βασιλιά, γιὰ τὸ θεό.

σεδάσου τὸ φριχτὸ τὸν ὄρκο ποδοκάμει καὶ μένω, τὴ γυναῖκα σου, κι' αὐτοὺς εἰδῶ.

Ὁ χορὸς παίρνει κι' αὐτὸς θάρρος καὶ παρακαλεῖ τὸν Οἰδίποδα νὰ σκεφθῇ ἡρεμότερα.

Ὅλα τοῦτα καὶ προπάντων ἡ παράκλησι τῶν δυστυχισμένων πολιτῶν τὸν πείθουν, ἀντὶ νὰ θανατώσῃ τὸν Κρέοντα, ν' ἀρκεσθῇ μονάχα στὴν ἐξορία του. Ὁ Κρέων φεύγει, μὰ φεύγοντας λέει αὐτὰ τὰ λόγια, πού εἶναι δίχως ἄλλο ὁ καλύτερος καὶ πρὶ ἀμερόληπτους χαρακτηρισμοὺς γιὰ τὸν Οἰδίποδα:

Μὲ δυσκολία ἀλλάζει γνώμη, μὰ πικρὰ πάντα τοῦ μετανοῶναι σὰ διαθῇ ὁ θυμὸς καὶ φυσικὸς τοῦ νὰ παθαίνεται πολὺ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΜΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἰς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσήχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡς περ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐστὼς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Μὲ τὴν Παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος ἡμᾶς διδάσκει ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ μὴ εἰμεθα ὑπερήφανοι καὶ ἐγωῖσται ἀλλὰ ταπεινοὶ καὶ φρόνιμοι. Προσωποποιήσεις τοῦ ἐγωῖστοῦ εἶναι ὁ Φαρισαῖος (μορφομένος Ἰουδαῖος ποῦ ἐνομιζέτο ἀπ' τοὺς πατριῶτες τοῦ Ἰστανικοῦ ἀνθρώπου) καὶ τοῦ ταπεινοῦ εἶναι ὁ τελώνης (μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τελώνου ἦσαν τὸ μισητότερον ἀπὸ ὅλα).

Πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἔχοντες γιὰ παράδειγμα τὸν τελῶν τὸν Εὐαγγελιστὴν νὰ ἔχωμε συναισθησὶ πὺς εἴμαστε ἄνθρωποι γεμάτοι ἁμαρτίας. Ὅτι ἀπάντησι τοῦ Θεοῦ ἡμᾶς εἰμεθα ἐνοχοί, ὅτι εἰμεθα ἀνάξιοι νὰ τύχωμεν τῆς θείας συγγνώμης. Ἄν πάντοτε ἐξετάζωμεν τὸν ἑαυτὸν ἡμᾶς κατὰ βάθος τί θὰ ἀνακαλύψωμεν εἰς αὐτόν; Τὴν κακίαν, τὴν ἐμπόδειαν καὶ ἐν γένει τὴν ἁμαρτίαν. Μπορεῖ βέβαια κάποιος νὰ μὴ διέπραξε μεγάλα ἐγκλήματα, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε πολλὰς φορές εἶναι παραβάτης τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἀν' ὁ ἐπουράνιος καὶ πανάγαθος πατήρ ἡμᾶς ἦταν ἀσπλαγχνος ποτὲ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν κανεὶς ἄνθρωπος μὲ τὴν μετάνοιαν νὰ σωθῇ. Αὐτὸς δοκιμάζει σὲ κάθε ἡμᾶς κακὴν πράξιν μεγάλην ἁμαρτίαν. Αὐτὸς δίδει τὴν δυνάμιν νὰ ποιήσῃ καὶ οὗτος νὰ νικήσῃ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἁμαρτίας. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ὁμῶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ πειθοῦμε ὅτι μόνον ἡμᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθοῦμε. Πρέπει νὰ ἔχωμε τὸ συναισθημα τῆς ταπεινοφροσύνης, διότι αὕτη φανερώνει τὸν ἄνθρωπον ὅτι συναισθάνεται ὅτι εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ ὅτι ἐλλειπνῶς θέλει νὰ σωθῇ. Εἶναι ἀδύνατον ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ καταδικάσῃ καὶ τιμωρήσῃ τὸν ταπεινὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ καθαρώτατα ἡμᾶς τὸ διδάσκει ἡ Παραβολὴ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ποῦ ὁ Ἰσὶος ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἡμᾶς λέγει ὅτι ἐδικαιώθη περισσότερο ὁ ἁμαρτωλὸς Τελώνης ἀπὸ τὸν ἐγωῖστην Φαρισαῖον. Ὁ θεῖος ἄνθρωπος μὲ τὴν φράσιν του· «Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» ἡμᾶς πείθει καὶ ἡμᾶς δίνει τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην θὰ ἡμᾶς ἀνυψώσῃ καὶ θὰ ἡμᾶς φέρῃ τὴν αἰώνιον δόξαν, μέχρις αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τώρα, ποῦ ἡσύχασαν κάπως τὰ πράματα, ἡ Ἰοκάστη ρωτᾷ νὰ μάθῃ λεπτομερῶς τὰ καθέκαστα.

Ἰοκάστη.— Λέγε νὰ μάθω ἂν δίκαια τὸν κατηγορήσῃς.

Οἰδίπους.— Εἶπε πὺς εἰμαι τοῦ Λαίου φονιάς.

Ἰοκάστη.— Εἶναι γνώμη δική του, ἢ μήπως τ' ἀκούσῃς;

Οἰδίπους.— Κάποιος ψευτοπροφήτης ἐδῶ ἡμᾶς ἔστειλε γιὰ νὰ κρατήσῃ καθαρὸ τὸ στόμα του.

Ἡ βασίλισσα κουνάει θλιβερά τὸ κεφάλι της. Προφήτης! «Κανένας θνητός», λέει, «δὲν ἔχει προφητικὴ δύναμις... Καὶ γιὰ νὰ πιστέψῃς ἀκούσῃς μιὰ ἱστορίαν ποῦ θὰ σοῦ πῶ: Ἐδῶσαν κάποτε στὸ Λαίον, τὸν πρῶτον μου ἀντρα, χρησμὸ πὺς δίχως ἄλλο θὰ τὸν σκοτώσῃ τὸ παιδί του... Τὸ πιστέψῃς ἐκεῖνος ὁ ἄμειρος κι' ἔτσι μὲν τοῦ γέννησα ἕνα ἀγοράκι, τὸ πῆρε, τοῦ πέρασε μὲ σκοινὶ τὰ πόδια ἀπὸ τὸν ἀστράγαλον καὶ τῶδεως σὲ κάποιον δοῦλον τοῦ πιστοῦ νὰ τὸ πετάξῃ σ' ἀδιάβητα ρουμάνια... Ἐκεῖ δίχως ἄλλο τὸ φάγανε οἱ λύκοι. Δὲ σκότωσε, καθὼς βλέπει, τὸν πατέρα του, κι' οὔτε αὐτὸς σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ γιό του. Ἄλλο ἦταν τὸ γραφτό του, γιὰτὶ τὸν σκότωσαν σὲ τριῖς τράτα ληστεῖς.

— Σὲ τριῖς τράτα: ρωτᾷ ὁ Οἰδίπους καὶ κάποια θύμησι ἀνεβαίνει στὸ νοῦ του ποῦ τὸν κάνει νὰ ταραχθῇ πολὺ...

Οἰδίπους.— Μοῦ φάνηκε πὺς εἶπες ὅτι ὁ Λαῖος σὲ τριῖς τράτα σκοτώθηκεν ἀπὸ ληστεῖς;

Ἰοκάστη.— Ἔτσι εἶπαν τότε μὰ καὶ τώρα λέγεται.

Οἰδίπους.— Ξέρεις τὸ μέρος ὅπου ὁ φόνος ἐγένετο;

Ἰοκάστη.— Μὰ στὴ Φωκίδα, ἐκεῖ ὅπου ὁ δρόμος σκίζεται καὶ φέρνει πρὸς τὴ Δαυλίαν καὶ τοὺς Δελφούς.

Οἰδίπους.— Καὶ πόσος ἀπὸ τότε ἔσραος καιρός;

Ἰοκάστη.— Λίγο προτοῦ σὺ κυβερνήτης μας νάρθῃς.

Οἰδίπους.— Καὶ ἡ ὄψις του; Πῶς ἦταν τάχα ἡ ὄψις του; Μὴ στὸν ἀνθὸ τῆς νιότης του βρισκότανε;

Ἰοκάστη.— Ἦταν ψηλός, μὲν λευκάζαν τὰ μαλλιά. Τὸ πρόσωπό του ἀλήθεια κάπως σοῦμοιαζε.

Οἰδίπους.— Φοβοῦμαι πὺς ὁ μάντις δὲν εἶναι τυφλός. Ἔνα ἂν μοῦ πῇς θὰ τ' ἀποδείξω πιό τερο.

Ἰοκάστη.— Φοβοῦμαι, μὰ θ' ἀποκοιθῶ σ' ὅ,τι ρωτᾷς.

Οἰδίπους.— Μοναχὸς τάχα πῆγαινε ἢ μὲ πολλοὺς ἀνδρες μαζὶ καθὼς ταίριαζε σὲ ἀρχηγό;

Ἰοκάστη.— Πέντε ἦσαν ὅλοι κι' ἕνας κήρυκας μαζὶ καὶ σ' ἀμαξα βασιλικὴν ὁ Λαῖος.

Μόλις ἀκούει κι' αὐτὴν τὴν πληροφορίαν ὁ Οἰδίπους, χτυπάει πιά μὲ τὸ χερί του τὸ μέτωπο ἀπελπισμένος.

— Ἀλλοῖμονό μου! λέει... Εἶναι πιά ὀλοφάνερο... Καὶ ποῖός σου τὰ εἶπε ὅλ' αὐτά; Ξαναρωτᾷ τὴ γυναῖκα του.

Ἰοκάστη.— Κάποιος τοῦ δοῦλος ποῦ μοναχὸς σῶθηκε.

Οἰδίπους.— Βρίσκεται τάχα ἐδῶ νὰ τὸν ρωτήσωμε;

Ἰοκάστη.— Ὅχι, γιὰτὶ σὺν εἶδε πὺς βασιλεὺς ἐσὺ κατάφερες παρακαλῶντας με θεριά νὰ πᾶν σὲ τὴν ἐξογὴ καὶ τὰ βοσκήματα, μακριὰ νὰ βρισκῇται καὶ νὰ μὴ βλέπῃ πιά καθόλου ἀνθρώπους· δίχως ἄλλο τ' ἀξίζει νὰ λάβῃ χάρι μεγαλύτερη ἀπ' αὐτή.

— Τὸ δοῦλο, τὸ δοῦλο. Φερέτέ μου τὸ δοῦλο! φωνάζει ὁ Οἰδίπους, σὰ νὰ κρεμότανε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τοῦτο ἢ σωτηρία ἢ ὁ χαυλός του.

Ἰοκάστη.— Μὴν ἔχῃς ἔγνοια, θάρρη!

μὰ χρειάζεται καὶ γὼ νὰ ξέρω αὐτὰ ποῦ σὲ λυποῦν.

Οἰδίπους.— Καὶ θὰ τὰ μάθῃς, τόσο λίγο ἐλπίζω πιά. Καὶ σὲ ποῖον περισσότερο νὰ ἐμπιστευθῶ;

Καὶ διηγίεται στὴ γυναῖκα του τὴν ἀκόλουθη περίεργη ἱστορία:

— Εἰμαι, λέει, γιὸς τῆς Μερόπης καὶ τοῦ Πολύδου, τοῦ βασιλιᾶ τῆς Κορίνθου. Οἱ γονεῖς μου μ' ἀγαποῦσαν πολὺ κι' ἤμουν πραγματικὰ εὐτυχισμένος ἐκεῖ κάτω. Ὅμως συνέβη κάτι ποῦ κατὰστρεψε ὅλη μου τὴ ζωὴ. Σ' ἕνα συμπόσιο ἕνας συνομηλικός μου, μεθυμένος, μιὰ στιγμὴν ποῦ λογοφέραμε, μοῦ εἶπε, πὺς ὁ πραγματικὸς μου πατέρας εἶναι ἀγνωστός, κι' ὅτι ὁ Πόλυθος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε παιδιὰ, ἀπὸ ἐλπιούσῃ με υιοθέτησε... Τὰ λόγια αὐτά, μ' ὅλο ποῦ ὅλοι μὲ διαβεβαίωναν πὺς ἦταν λόγια μεθυσμένου, μὲ τάρραξαν πολὺ... Ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν καὶ νὰ ρωτήσω τὸ Θεό.

... Ὅμως ὁ Φοῖβος δὲ μ' ἀπάντησε σὲ κίνα ποῦ ρωτοῦσα κι' ἄλλα φοδερὰ καὶ τρομερὰ, πρωτάκουστα φανέρωσε γυναῖκα πὺς θὰ πάρω τὴ μητέρα μου καταραμένη στὸ φῶς σείροντας ἐνῶ γιὰ, πὺς τὸν πατέρα νὰ σκοτώσω γιὰ γράφω.

Μόλις ἀκούσα τέτοια ἐγὼ ἐφρίξα κι' ἀποφάσισα νὰ μὴν ἐξανουρίσω σὲ τὴν Κόρινθο. Πῆρα ὁδηγὸν μὲ τ' ἀστέρι καὶ τραβοῦσα, τραβοῦσα κατὰ τὸ βορρᾶ... Ἔτσι ἔφτασα καὶ στὸν τόπο ποῦ λὲς πὺς θανατώσανε τὸ Λαῖον. Ἐκεῖ, ἀκριβῶς στὸ τριῖς τράτα λοιπόν, συνάντησα κάποιον γέροντα μὲσα σὲ ἀμάξι καὶ μαζὶ τοῦ πέντε-ἕξη ἀκολουθούς. Μοῦ μίλησαν ἀσκητικὰ, τοὺς ἀπάντησα τὸ ἴδιο... Μὲ χτύπησαν, τοὺς χτύπησα καὶ γὼ, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ τοὺς σκότωσα ὅλους.

Ἄν ὁμῶς ἔχῃς σχέση μὲ τὸ Λαῖον ὁ γέροντας τοῦτος, τίς μου, ἀξιολύπητος εἶναι ἄλλος τόπος περισσότερο ἀπὸ μὲ κι' ἄνθρωπος σὺν τοῦ Θεοῦ σὺν μιστοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Α'.

— Στέφανε! Στέφανε!

Ἡ μικρούλα Ἀλκα εἶχε μισανοίξει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ πρόβαλε τὸ ζωηρὸ κεφαλάκι της. Τὰ μαλλιά της ἦταν μαύρα, σγουρά, δεμένα μετρίανταφυλλιά λεπτὴ κορδέλα. Τὰ μάτια της μεγάλα, γεμάτα ἐξυπνάδα.

Φώναζε ἕνα ἀγόρι στὸ ἀντικρυνὸ κατ'ὠφλι, τὸν Στέφανο. Φοροῦσε αὐτὸς σήμερὰ τὰ καλά του φορέματα, γαλάζιο χιτῶνα, μετρίαν ἀσημένια πόρπη ποὺ συγκρατοῦσε τὸ φόρεμα στὸν δεξιὸν ὤμο.

Εἶχε κι' αὐτὸς μαύρα σγουρά μαλλιά, ἦταν ψηλός, λιγνός καὶ τὸ δέρμα του καμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐβλεπες τὰ νερά μπράτσα του καὶ τὰ στερεὰ πόδια κι' ἐνοιωθες πῶς τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε γυμνάσει καλὰ τὸ σῶμά του κι' ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸ πάλεμα καὶ στὸ τρέξιμο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε τοποθετήσει τὸ δεξιὸ πόδι του σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα κι' ἔδενε, σκυμμένος, τὸ σαντάλι του.

— Στέφανε! Στέφανε, δὲν ἀκοῦς; φώναζε πάλι τὸ κοριτσάκι μετρίαν υπομονησία.

Ὁ Στέφανος στράφηκε. Μόλις εἶδε τὴν Ἀλκα, τὸ πρόσωπό του ἐλαμψε.

— Στέφανε! Στέφανε!...

— Καλημέρα, Ἀλκα! φώναξε, τί κάνεις;

— Ποῦ πηγαίνεις, Στέφανε; Γιατί ἔβαλες τὰ καλά σου φορέματα σήμερὰ;

— Ἐχουμε γιορτὴ! ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος, ποῦ εἶχε κι' αὐτὸς τὸ σαντάλι του καὶ διώρθωσε τὰ μακριὰ του μαλλιά, ποῦ ἔπεφταν καὶ τοῦ σκέπαζαν τὸ ὠραῖο του ἡλιοκαμένο πρόσωπο.

— Τί γιορτὴ; Κι' ὁ πατέρας μου ἔφυγε πολὺ πρῶτ', μαζί με τὸν νερόστρατηγὸ τὸν Ἀντίπατρο. Κι' ἦρθε κι' ὁ πατέρας σου καὶ κρατοῦσε μαζί του τὸ μεγάλο κουτί μετρίαν γιατρικά του. Ποῦ πάνε; Στὸν πόλεμο πάλι;

Ὁ Στέφανος γέλασε.

— Πόσο εἶσαι περιέργη, Ἀλκα! εἶπε. Ὅλα θέλεις νὰ τὰ ξέρης.

— Καὶ βέβαια, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀλκα πεπραγμένη λίγο. Ὅλα θέλω νὰ τὰ

πιά, πηγαίνω κι' ἐγὼ μετρίαν ἀγόρια στὸ γυμναστήριο, τρέχω, ρίχνω τὸ δίσκο καὶ τὸ κοντάρι καὶ προχτές, μὴν τὸ ξεχνᾷς, σὲ νίκησα στὸ τρέξιμο.

Ὁ Στέφανος κοκκίνισε. Κατέβασε τὸ κεφάλι ντροπισμένος. Ναί, ἀλήθεια, προχτές τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τὸν νίκησε κι' οἱ φίλοι του ἀπὸ τότε πιά τὸν περιγελοῦν.

— Σὲ νίκησε ἡ Ἀλκα! τοῦ φωνάζουν, σὲ νίκησε ἕνα κοριτσάκι, ντροπὴ σου!

Κι' ὁ Στέφανος ὠρκίστηκε ἀπὸ μέσσα τοῦ γρήγορα νὰ παραβῇ πάλι μαζί της, νὰ τὴν νικήσῃ γιὰ νὰ ξεπλύνῃ τὴν ντροπὴ. Δυὸ μέρες τώρα ἀκατάπαυτα τρέχει μόνος του κι' ἐτοιμάζεται.

Ἐδесе καὶ τὸ ἄλλο σαντάλι γρήγορα-γρήγορα κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ.

— Φεύγω! εἶπε. Βιάζομαι.

— Δὲ θὰ φύγῃς, πρὶν μοῦ πῆς ποῦ πᾶς! ἔκαμε ἡ Ἀλκα καὶ προχώρησε ἀποφασισμένη ἕνα βῆμα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκύνει, τὰ μεγάλα μαύρα μάτια της ἔλαμπαν.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε ὁ Στέφανος γελαστός. Μὴ θυμῶνεις. Θὰ σοῦ πῶ.

— Λέγε λοιπόν!

— Νά, ἔφεραν γθὲς ἕνα ἀγριο ἄλογο ἀπὸ τὴ Θεσσαλία. Τὸ κεφάλι του εἶναι μεγάλο σὰ βοδιὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λένε Βουκεφάλα. Σήμερὰ λοιπόν θὰ μαζευτοῦν ὅλοι οἱ στρατηγοὶ στὸ γυμναστήριο καὶ θὰ δοκιμάσουν ποῖος θὰ μπόρῃ νὰ τὸ δαμάσῃ καὶ νὰ τὸ καθάλλῃ. Θάρθῃ κι' ὁ βασιλιάς.

— Κι' ὁ Ἀλέξανδρος; ρώτησε ἡ Ἀλκα μετρίαν λαχτάρα.

— Πρῶτος! ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος μετρίαν περηφάνεια.

— Καὶ θὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτός; ρώτησε ἡ Ἀλκα.

— Δὲν πιστεύω δὲ θὰ τὸν ἀφήσουν. Εἶναι ἀκόμα νέος καὶ ποῦ νὰ παραβῇ μετρίαν τοὺς στρατηγούς!

— Τί νέος; διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἀλκα. Εἶναι δεκαπέντε χρονῶν. Πέντε ὀλάκαιρα χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ σένα. Ἀντρας ὡστόσο! Ἀς τὸν ἀφήσουν καὶ θὰ δῆς...

— Τί;

— Αὐτὸς θὰ νικήσῃ! Αὐτός! φώναξε μετρίαν ἐνθουσιασμό ἡ Ἀλκα. Αὐτὸς θὰ καθάλλῃ τὸ Βουκεφάλα!

— Μακάρι! ψιθύρισε μετρίαν δυσπιστία ὁ Στέφανος. Μακάρι...

— Τί! Δὲν πιστεύεις; Θὰ δῆς καὶ θὰ πιστέψῃς. Ἐνὰ μονάχα σοῦ ζητῶ.

— Λέγε, Ἀλκα.

— Πῶς θὰ γυρίσῃς νὰ μοῦ πῆς. Τ' ἀκοῦς;

— Ἐννοια σου, Ἀλκα. Θάρθῶ καὶ θὰ στὰ πῶ ὅλα... Χαῖρε!

— Στὸ καλὸ, Στέφανε!

Ὁ Στέφανος πῆρε δρόμο. Ἡ Ἀλκα

ξέρω. Ἡ μήπως τάχα νομίζεις πῶς ἐπειδὴ εἰμαι κορίτσι πρέπει νὰ κάθουμαι διαρκῶς στὸ σπῆτι νὰ παίζω κούκλες; Ξεχνᾷς πῶς εἰμαι μοχακὸρὴ τοῦ καπετάν Νέάρχου;

Ὁ! Ὁ! καπετανοπούλα! ἔκαμε ὁ Στέφανος γελώντας.

— Μὴ γελᾷς! Μεγάλωσα

τὸν κοίταζε νὰ τρέχει εὐλύγιστος κι' ἀλαφρὸς καὶ τὸν καμάρωνε.

— Ἔ, Στέφανε! φώναξε. Στέφανε! Ὁ μικρὸς στράφηκε. Ἡ Ἄλκα γέλασε:

— Ἄν ἔτρεχες τόσο γρήγορα καὶ προχτές, τοῦ εἶπε περιπαιχτικά, δὲ θὰ σὲ νικοῦσα!

Ὁ Στέφανος δάγκασε τὰ χεῖλια καὶ δὲν ἀποκρίθηκε. Ἄρχισε πάλι νὰ τρέχει καὶ σὲ λίγο ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἄλκας.

Ὁ ἥλιος πιά εἶχε ἀνεβῆ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, οἱ στενοὶ δρόμοι τῆς πολιτείας ἦσαν γεμάτοι κόσμος, στὰ ἐργαστήρια οἱ τεχνίτες δούλευαν κι' ἔφτιασαν λόγους, περικεφαλαίους, ἀσπίδες, σπαθιά, στρατιῶτες ἐβγαίνουν ἀπὸ τοὺς στρατώνες πάνοπλοι. Ὅλη ἡ πολιτεία ἐμοιαζε σὰ στρατόπεδο.

Στὴ μεγάλη κύκλωτερη ἀγορὰ ὁ Στέφανος στάθηκε μιά στιγμή νὰ πάρῃ ἀνάσα. Κοίταξε γύρω του τὸ θέατρο μὲ τίς ἀσπρες κολώνες, τὸ μεγάλο ναὸ τὸν ἀφιερωμένο στὸ θεὸ τοῦ πολέμου, τὸν Ἄρη, καὶ γύρω-τριγύρω τ' ἀγάλιαστα τῶν μεγάλων ἡρώων τῆς Μακεδονίας, ποὺ ἔπεσαν στὸν πόλεμο, γιὰ νὰ δοῦσαν τὴν πατρίδα τους.

«Τὶ θυορρὸν ποὺ εἶναι ἡ Πέλλα! συλλογίστηκε ὁ Στέφανος. Τὶ θυορρὸν ποὺ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας μας!»

Κι' ἀληθινά, ἡ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἦταν ἓνα μεγάλο χωριό, τώρα τί ὁμορφιά, τί κίησι, τί πλούτος!

Ἡ παλιά πρωτεύουσα ἦταν πῶς ψηλά πρὸς τὸ βορρᾶ, μέσα σὲ καταρράχτες νερά κι' ἀγρία δάση. Τὴν ἔλεγαν Ἐδεσσα. Τώρα ἔπεσε θεωρεῖται ἱερὴ πολιτεία: Ἐκεῖ παντρεύονται οἱ βασιλιάδες τῆς Μακεδονίας, ἐκεῖ καὶ θάβονται.

Ἡ Πέλλα εἶναι τώρα στὶς δόξες της. Χτισμένη ἀπάνω σ' ἓνα ὠραῖο ὕψωμα, ἔχει στὰ πόδια της μιά βαθεῖα λίμνη μὲ καταγάλανα νερά· ὁ ποταμὸς Λυδίας σμίγει τὴ λίμνη μὲ τὴ θάλασσα καὶ πλῆθος καράδια μικρὰ καὶ μεγάλα ἀράζουν στὸ λιμάνι ἢ ἀνοίγουν τὰ πανιά τους καὶ φεύγουν φορτωμένα.

Ὁ Στέφανος κοίταζε τὰ καράδια κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε:

«Πότε κι' ἐγὼ νὰ ταξιδέψω! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Πότε νὰ φύγω κι' ἐγὼ μὲ τὰ καράδια σὲ μακρινοὺς τόπους!».

Ὁ Στέφανος δὲν εἶχε ἀκόμα ταξιδέψει καὶ δὲ γνώριζε καμμιάν ἄλλη πολιτεία. Πολλὰ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν Ἰακκουστὴ Ἀθήνα, πολλὰ γιὰ τὴ Θῆβα καὶ τὴ Σπάρτη. Ὁ πατέρας του, ὁ Φίλιππος, ποὺ ἦταν γιατρὸς στὴ βασιλικὴ αὐλή, τοῦ μίλουσε συχνά γιὰ τίς

σημισμένες αὐτὲς πολιτείες κι' ὁ Στέφανος λαχτάριζε νὰ τίς δῇ.

— Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα, τοῦ ἔλεγε χαμογελῶντας ὁ πατέρας του. Ἐχεις καιρὸ. Θὰ τίς δῇς, θὰ δῇς κι' ἄλλες πολιτείες, ἀκόμη πῶς μεγάλες. Μὴ βιάζεσαι!

Πέροι μοιᾶνα τὸν πῆρε καὶ πῆγαν στὸ μικρὸ χωριουδάκι, ὅπου γεννήθηκε ὁ πατέρας του, μακριὰ στὴν Ἀκαρνανία.

«Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ προσκυνηθῇς τοὺς τάφους τῶν προγόνων σου», τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του.

Καὶ τὸν πῆγε στὸ μικρὸ χωριουδάκι. Θὰ εἶχε καμμιά πενηνταριά σπιτάκια χαμηλά σὰν καλύβια. Ἦταν σκαρφωμένο στὰ πλάγια εἰδὸς βουνοῦ γιὰ μάλωτο ἔλατα. Εἶδε ὁ Στέφανος τὸ ταπεινὸ σπιτάκι τοῦ παπποῦ του, κι' ἔπειτα πῆγε στὸ νεκροταφεῖο· γονάτισε στοὺς τάφους τῶν προγόνων καὶ φίλησε τὸ χῶμα ποὺ τοὺς σκέπαζε.

Ἄμα γύρισε πίσω, ἡ Πέλλα τοῦ φάνηκε μεγάλη, ἀπέραντη πολιτεία. Τὶ στρατώνες, τί καράδια, τί γυμναστήρια, τί ναοί, τί θέατρα! Καὶ τί πλούσιο κι' ἀπέραντο τὸ παλάτι, ὅπου ζοῦσε ὁ βασιλεὺς Φίλιππος μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ μὲ τοὺς στρατηγούς του!

Ἐρρίξε μιά γρήγορη ματιά γύρω του ὁ Στέφανος καὶ κίνησε πάλι τρέχοντας.

— Ἀργησα! ἄργησα! μουρμούριζε κι' ἔτρεχε.

Ἀζαφνα, σ' ἓνα στενὸ δρομάκι, εἶα

χέρι ἀπλώθηκε καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο.

— Ποῦ τρέχεις μὲ τόση βιάση, μικρέ μου Στέφανε; ἀκούστηκε μιά περιπαιχτικὴ φωνή.

Ὁ Στέφανος σταμάτησε λαχανιασμένος. Σήκωσε τὰ μάτια κι' εἶδε ἓνα καλοθερμωμένο γέρο νὰ τὸν κοιτάζῃ μὲ τὰ μικρά του πονηρά ματάκια. Φοροῦσε ἓνα παλιὸ χιτῶνα δλοτρύπητο καὶ λερωμένο.

— Ὁ φιλόσοφος ὁ Καλλιθένης! μουρμούρισε τρομαγμένος.

Τὸν φοβῶταν πολὺ τὸν παχύσαρκο αὐτὸν γερανάκο κι' ὅταν τὸν ἔβλεπε ἀπὸ μακριὰ ἀλλάζε δρόμο νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Διαρκῶς ὁ γέρος αὐτὸς τοῦ μίλουσε κοροϊδευτικά γιὰ τὸ γυμνασθῆναι, γιὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς πολέμους, κι' ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του νὰ τὸν διδάξῃ φιλοσοφία. «Φιλοσοφία, τοῦ ἔλεγε, φιλοσοφία θὰ πῇ ἐλευθερία. Γίνου ἐλεύθερος ἀνθρώπος!».

— Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ἐξανάρῳσε. Στὸ γυμναστήριο πάλι;

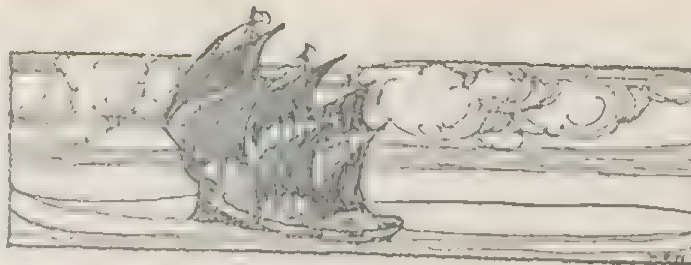
— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Στέφανος μὲ οἰγιανὴ φωνή.

— Δὲν ντρέπεσαι; φώναξε ὁ Καλλιθένης. Δὲν ντρέπεσαι νὰ χάνῃς τὸν καιρὸ σου νὰ τρέχῃς καὶ νὰ πηδᾷς σὰν κατσίκι καὶ νὰ παλεύῃς σὰ γωριάτης; Ἐλα μαζί μου νὰ γίνῃς φιλόσοφος. Ἐλεύθερος ἀνθρώπος. Καταλαβαίνει; Ἐλεύθερος!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἀπὸ τὴν ἑλλην ἀκρὴ τοῦ γυμναστηρίου φαίνεται νὰ μεταβῇ μὲ γοργὸ βῆμα μιά συντροφιστὴν. Θὰ ἦσαν ὅλοι δεκαεπέντε ὡς εἴκοσι χρονῶν.

ΤΑ ΛΙΜΑΝΑΚΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ἀπαιτούμενα εἰς τὴν βοσκ-
τὴν. Ἀκόμη δὲν εἶχε
χαράξει καὶ αἱ ὁ καπε-
τάν Ἡλίας τῆς Μπαμπλέ-
ως ἐστράφη ἀρσενικά, κ'
ἐπῆγε κ' ἐρριψε τὴν ἀγκυ-
ραν εἰς τὸ Ἐλαφοκλήσι,
τὸν μικρὸν ὠραίον λιμενί-
σκον. Ἰσως ἐκεῖ ἦσαν οἱ
ἀφῆται τῶν ἀργαίων.

Ὁ ἄνεμος ἦτο πρά-
γματι ἀπηλκώτης καὶ ὁ-
σο πῆγαλεν ἐρρεοκαρίζεν. Ὁ Ἡλί-
ας τῆς Μπαμπλέως εἶχε τόσα ἐμπο-
ρεύματα εἰς τὸ ἀμπάρι — ὀρούζια, κα-
πινά, πάστες, βαρέλια ρωμιοῦ καὶ ρα-
κίου — τοὺς παραγέλας εἰς τὴν κἀ-
μιν τῆς πρῆτης. Δὲν τὸν ἐμελλεν ἀν-
αίρεσις ἢ τὸ σκαφὸς ἐκπνέουσι, τὸν ἐ-
μελλεν ὅμως πολὺ διὰ τὰ πράγματα τὰ
ξένα.

Ἡ βρατσέρα του ἦτο συγχρόνως ἡ
Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία τῆς μικρᾶς
νήσου. Ὅπως λέγουσι ἐπὶ εἰς περασμέ-
νους χρόνους, ἂν δὲν ἐστειλέεν ὁ ἱμα-
μης τῆς Προύσης μήνυμα ὅτι ἔκαμε
φεγγάρι, δὲν ἠδύνατο ὁ Σουλτάνος νὰ
κάμῃ μπαίραμι, καὶ ἂν ἦτον εἰς ὅλον
τὸν κόσμον ὁρατὸν ἀπὸ δύο ἢ τριῶν
ἡμερῶν τὸ φεγγάρι ὀφθαλμοφανὲς,
οὕτω, ἂν ἡ βρατσέρα τοῦ καπετάν Ἡ-
λίας δὲν κατέπλεεν εἰς τὴν μικρὰν νῆ-
σον νὰ φέρῃ τὰ τόσα δυνάμια, σχεδὸν
δὲν θὰ ἠδύνατο οἱ κάτοικοι νὰ κά-
μουν Χριστούγεννα ἢ Πρωτοχρονιὰν ἢ
Λαμπρὴν.

Ὁ Ἡλίας τῆς Μπαμπλέως ἦτο χρη-
στός καὶ εἰλικρινὴς ἄνθρωπος. Μίαν
μόνην ἀπιστίαν εἶχε κάμει, ὅταν ἦτο
πᾶρα πολὺ νέος — τὸ κρίμα του τὸ
εἶχεν ἐξομολογηθῇ τότε εἰς τὸν πνευ-
ματικόν, κ' ἔκτοτε τὸ διηγείτο εἰς πολ-
λοὺς ἀνθρώπους. Μὲ τὸ δασκάλεμα
ἐνὸς γεροντοτέρου, ὅστις ἐφαίνετο νὰ
εἶναι πεπειραμένος περὶ τὰ τοιαῦτα,
εἶχον καταχρασθῇ δεκάδας τινὰς κε-
ραμιδιῶν ἀπὸ τὰ πλινθοποιεῖα τῶν Ὁ-
ρεῶν. Ἀλλὰ μόλις εἶχε διαπραχθῇ ἡ
κλοπὴ, ὅταν ἔκυψε ὁ Ἡλίας νὰ λύσῃ
τὴν μαρπούριαν τῆς φελούκας διὰ νὰ
ἀντλήσῃ εἰς τὸ πλοῖον, τερασταῖα σμέ-
ρια, ἀπαιδησάσα ἀπὸ ἐνα χάραυλον
ἢ θαλάμι ἐκεῖ πλησίον, τοῦ ἔφαγε τρο-
μερὰ τὰ κρέατα τῆς ὠλένης τῆς δε-
ξιᾶς, μὲ τοὺς θηριώδεις ὀδόν-
τας τῆς.

Αὕτη ἦτον ἡ πρώτη καὶ τε-
λευταία φορὰ διὰ τὸν νεαρόν
τότε ναυτικόν. Ἡ σμέρινα εἶ-
χεν ἀπεσταλῇ ὁδὸν ὡς τι-
μωρὸς. Καὶ μετὰ ἐκκοσπεῖται
ὁ πλοῖον ὁ Ἡλίας ἰδεῖν καί
τὰς οὐλὰς τοῦ ποδικοῦ διη-
γματοῦ εἰς ὅσους διηγείτο
τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἦ-
το ἀληθέστατον, ὡς φαίνε-
ται.

Εὐτυχῶς, μετὰ τὴν ἀνατο-
λὴν τοῦ ἡλίου, ὁ λεβάντης
ἤρχισε νὰ καταπραυνεταί, εἰ-
τα ἐκόπασεν ὁλοοχερῶς. Ὁ
καπετάν Ἡλίας, ὅστις εἶχεν
ἐξέλθει μὲ τὴν βαρκούλαν
εἰς τὰ ὀλίγα βράχια τὰ ὁ-
ποῖα ἐκλείον τὸν ὄρμον, πρὸς
ἀνατολὰς, καὶ ἠσυχολεῖτο νὰ
μαζώξῃ κοινυλῖα καὶ πετα-

Τέλος ἀφοῦ ἔφερε πολ-
λὰς βόλτες ἐντὸς τῆς πα-
ραθαλασσίας ἀγορᾶς τοῦ
Βόλου, ὁ καπετάν Ἡλίας
τῆς Μπαμπλέως — καὶ
ποῦ νὰ θυμηθῇ ὅλας τὰς
παραγγελίας ὅσας τοῦ εἶ-
χον φορτώσει ἀπὸ τὸ νησί
οἱ καλοὶ πατριῶταί του! Ἐπρεπε νὰ ἦτο ὁ νοῦς
του κατὰστικον τοῦ Δελ-
χαρόγιαννου τοῦ χασάπη,

ἢ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀποθήκη παλαιῶν
πραγμάτων τοῦ γέρο-Πανᾶ, διὰ νὰ τὰ
ἐνθυμῇται ὅλα, μὲ αὐξοῖντα ἀριθμόν,
μὲ εἶδος καὶ ποσὸν καὶ ὄνομα. Ἀλ-
λος τοῦ εἶχε δώσει προκαταβολὴν πε-
νήντα λεπτά διὰ νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα
τρουγολόγον ἢ ἕνα κυρτὸν σουγιᾶν,
εγκέκασιν καλούμενον, καὶ ἄλλος τοῦ
εἶχε δώσει δύο δραχμάς διὰ νὰ τοῦ
φέρῃ μισὴν δουζιᾶν πιάτα. Ἄλλος
τοῦ εἶχε παραγγεῖλει λαίμοδετην, ἄλ-
λος καπέλλον, καὶ ἄλλος ἕνα κεφαλο-
τύρι. Ὁ Γιάννης ὁ Ἀντώνιος τοῦ εἶ-
χε παραγγεῖλει μίαν σθάρνα· διὰ τὸ
ἱσοπέδωμα τῶν σθάλων τοῦ χώματος
μετὰ τὸ ὀρυγμα, κ' ἡ Μαργαρώ τῆς
Πασσίνας τοῦ εἶχε δώσει λεπτά διὰ νὰ
τῆς ψωνίσῃ κουτούρες κόκκινες, ἢ
παντόφλες μυτερές.

Ἀφοῦ ἐφώνισεν ὅλας τὰς παραγγε-
λίας ὅπως ἐνθυμῇται, καὶ τὰς ἐπὶ πι-
στώσει, καὶ τὰς ἐπὶ προκαταβολῇ, καὶ
τοῦ ἔμειναν ἀκόμῃ 1,20 ἀπὸ τὰ ξένα
λεπτά, ὅσα εἶχε βάλει χωριστά εἰς
μίαν σακκούλαν, καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς τὸ
ἀριστερόν θυλάκιον τοῦ γαλέκου, διὰ
νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ μικρόν τοῦτο ποσὸν
εἰς πάντα ὅστις θὰ τὸ ἀπῆτει — μὰ
δὲν ἦτο τὸ μυαλό του ρολοῖ γιὰ νὰ
τὰ ἐνθυμῇται ὅλα ἕνας νοῦς, κ' ἡ
αὐτὸς ῥωμέϊκος — ἐμβαρκάρη-
σε εἰς τὴν βρατσέραν, ὡς τρεῖς ὥρες
νύχτα, μὲ σκοπὸν ν' ἀποπλεύσῃ μετὰ
τὰ μεσάνυχτα.

Ἐξημέρωνεν ἡ 30 Δεκεμβρίου.

Ὁ καιρὸς ἦταν γλυκὺς καὶ μαλα-
κός. Εἶχε κάμει σφοδρὸν χειμῶνα πρὸ
τῶν Χριστουγέννων.

Ὁ καπετάν Ἡλίας ἐλογάριαζεν ὅτι
θὰ εἶχε καιρὸν νὰ θάσῃ, τὸ ἀργότε-
ρον, τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς τοῦ
Ἀγίου Βασιλείου εἰς τὴν μικρὰν νῆ-
σόν του, ἀπέχουσιν περὶ τὰ
τριάντα ναυτικά μίλια ἀπὸ
τὸν Βόλον.

Καὶ μὲ ὅλα τὰ ἐναντία καὶ
τὰ ἐνδεχόμενα, καὶ ἂν τυχόν
θὰ ἠναγκάζετο ἀπὸ παρακαι-
ρὸν νὰ πλησιάσῃ εἰς κανὲν
ἀπὸ τὰ προσφύλῃ λιμανάκια
του, τὰ ἐντὸς τοῦ κόλπου ἢ
τὰ ἔξω εἰς τὸ πέλαγος, — ἐ-
πειδὴ ἦτο πολὺ συντηρητικὸς
καὶ προδλεπτικὸς, ὡς κυβε-
ρήτης πλοίου, καὶ δὲν τοῦ ἤ-
ρσκε ν' ἀρμενίζῃ τὴν νύκτα,
ἀφ' ἐσπέρας, εἰμὴ μόνον μετὰ
τὰ μεσάνυχτα, ὅταν θὰ εἶχεν
ἡμέραν ἐμπρὸς του. Τὰ λιμα-
νάκια ταῦτα δὲν ἐχρειάζετο
κατὰστικον διὰ νὰ κατα-
ριθμηθῶσιν ἦσαν ἡ Χοιδρὴ
Ἄμμος, τὸ Ἐλαφοκλήσι, ὁ
Αἰ-Σώτης, τὸ Ἀπάγκιο
καὶ ὁ Χαμογιολός. Καὶ δὲν

θὰ ἦτο βεβαίως ἀνάγκη νὰ προσεγ-
γίσῃ εἰς ὅλα, ὅπως ἄλλοτε τοῦ εἶχε
συμβῇ. Ἀλλὰ τώρα ἔπρεπε νὰ εὐρί-
σκεται τὴν παραμονὴν τοῦ Ἀγίου Βα-
σιλείου εἰς τὴν νῆσόν του, διὰ νὰ ἀπο-
θῇ ὅλα τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰς
παραγγελίας, διὰ νὰ ἐορτάσουν οἱ ἀν-
θρώποι τὴν Πρωτοχρονιὰ μὲ χαρὰν
καὶ ὀυέλαν.

Ἀφοῦ ἔβλεπε πᾶντε μίλια ἐντὸς
τῶν καπνῶν, εἰς τὰς τρεῖς μετέταξε
τὸν καπνὸν ἐπὶ τὴν ἀνέμω, ὁ ὁποῖος ἐ-
φαίνετο νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀνατο-
λῆν, ἀπὸ τὰς στήλας τὰς αὐτῆς τῆς
καὶ τῆς Σαλαμινίας. Ὁ ἄνεμος αὐτὸς ἦτο
ἦτο καὶ ὡς ὁρῶν, ὁ ὅτι καὶ ὡς ἦτο
τοῦ, ἀπὸ τὴν ἀνέμω. Ἐπειδὴ ἦτο
κατὰστικὸν, ἔβλεπε τὰς ἀνέμω
καὶ τὰς ἀνέμω, ὡς τὰς ἀνέμω, ὡς τὰς
ἀνέμω, ὡς τὰς ἀνέμω, ὡς τὰς ἀνέμω.
Ὁ καπετάν Ἡλίας δὲν τὸ ἀνέμω, ὡς
τὰς ἀνέμω, ὡς τὰς ἀνέμω, ὡς τὰς ἀνέμω.
Ὁ καπετάν Ἡλίας δὲν τὸ ἀνέμω, ὡς
τὰς ἀνέμω, ὡς τὰς ἀνέμω, ὡς τὰς ἀνέμω.

Μόλις ἤρε τὸν βυθὸν ἡ ἀγκυρά, κ'
ὁ ἄνεμος ἐφάνη ὅτι ἐκόπασεν ἐντὸς
τοῦ κόλπου. Ἡ βοή ἔπαυσε νὰ ἔρχε-
ται ἔξωθεν, ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ μικροῦ
ὄρμου. Ὁ κυβερίτης τῆς βρατσέρας,
διὰ νὰ μὴ χάσομερᾶ, ἐσαλπάρησε πάλ-
ιν, ἰσάρισε τίς μοῦμπες τῶν δύο
καταρτιῶν, τὰς ὁποίας μόλις εἶχε μα-
νάρει, ἔβαλε πλῆρην πρὸς ἀνατολὰς
κ' ἐπλεύσε πρὸς τὸ Τρίκερι, τὸ ὑψη-
λὸν ἀκρωτήριο, τὸ κλείον τὸν Παγα-
σητικόν.

Ἀλλὰ πρὶν θάσῃ ἀκόμῃ ἐκεῖ, καὶ
πρὶν δυνηθῇ εἰς τὰς πρώτας ἀκτίνας
τοῦ ἡλίου ν' ἀντικρύσῃ τὰς κοκκινω-
πὰς οἰκίας τοῦ γραφικοῦ χωρίου, εἰς
τὸ ὕψος τοῦ λόφου, ὁ ἄνεμος ἐφάνη
ὅτι ἐτράπη εἰς ἀνατολὰς, καὶ ἤρχετο

Πέταξαν στὴ θάλασσα καὶ τὰ βαρέλια μὲ τὸ ρῶμι.

La Vie Biblique

Θα ήθελα να διαβάσουν όλες οι φίλες το βιβλίο του ποιητού Γρηγόρη Ξερόπουλου, έφτιαξα μια έκδοση, διότι πριν από 10 χρόνια έβλεπα την ανάγκη, αν μου έπαιρναν τη ζωή, να χαρτοφυλάξω την πνευματική παραγωγή της εποχής μου. Είς την εποχή μας οι άνθρωποι άλλωστε, χωρίς ειδική διαφωτισμένη πολιτιστική, και τον διγλωφικό ρυθμό της ζωής, έρρε, τρέχουν διαδωσμούς, αντιλήψεις και πολλά άλλα προνόμια και η μεθοδική αστυνόμευση και εις την πνευματική παραγωγή. Τα βιβλία των ανθρώπων της εποχής μας φέρουν μοιραίως την σφραγίδα της περιπόρνευσης άθροισμας, έχουν αστυνόμευση την άρνηση, τον πόνο κυλώνει, τη γαλήνη και την αλήθεια, κρίση το διαφωτιστεί εις το τέλος το περιόριστο αιώνα και του 20ού αιώνα τον παραστατικό έλκεται εις ένα άπο το συγγραμμά του.

Το βιβλίο του ποιητού Δροσίνη που είναι μία μακρά εξιστορήσιμη περιστασιακή της ζωής του, ανιχνεύει από την άλλη αυτή την ημερήσια του περιπέτεια τρία τέταρτα αιώνας, έχει άλλη την ήμεραν του παλαιότερου πολιτισμού, αποτυπώνει την αισθηματολογία των ανθρώπων που είχαν και αυτοί τα άγνωστα των, δεν όμως και την πολυμυθία των οσίων που σημερινών ανθρώπων. Ο αναγνώστης των «Σκοτεινών φύλλων» πλημμυρίζει από εφεξής και εκπνέει ότι είναι αμέλως μόδας ότι ο άνθρωπος της σύγχρονης εποχής μπορεί να έχει θερμή καρδιά και να αισθάνεται όπως όλοι οι άλλοι. Τοολόχιστον το βιβλίο του ποιητού Δροσίνη διαφεύγει τον διακρυγμένο κανόνα.

[illegible]

Ἡ ἀκολουθία σουλς ἀπὸ τὰ «Σχόλια»
 θαλα τῆς ζωῆς μου χαρακτηρίζεται τὸ ὅλο
 βιβλίο τοῦ ποιητοῦ Δοροῦνη.

«Πρότῃς τῶν λογίων τότε, γράφει, καὶ ἵνα αὐτὸ ἐπίτιμος πρόδρομος τοῦ ἐφ' ἡμεῖς ἔσται τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ μας ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρηγόπουλος. Στάδια περνούσε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς «Ἑστίας» πού τὴν τιμοῦσε ὡς σὺν θάνατον τοῦ μὲ τὴν πολυτίμη συνεισφορά του καὶ ἐκεῖ τὸν πρωτογνώρισα. Ἄλλα σὺν ἐνευκτηρίῳ τοῦ ἐφ' ἡμεῖς ὄντος ἔρχονταν τὰ βράδια μετὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ στο Γαλλοῦ, καὶ ἐκπορευομένη, ἤμουσαν ἀπὸ τοὺς ἀνδράσις πού τὸν περιστοιχίζαν γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀφαστοῦ τῆς χάρις ὁμιλητῆ. Τὸν βλέπω ἀκόμα καθήμενον σὺν

λιον. Ἐμαῖνάρισαν τὰ πανιά, κ' ἔμεινε
τὸ σκάφος ξυλάρμενον.

Νά διαπλεύση τις όλον τὸν κόλπον
καὶ τὸ πέλαιος, ν' ἀράξη εἰς τρία λι-
μανάκια, τὴν Χονδρὴν Ἀμυρον, τὸ Ἐ-
σφυροκλήσι, καὶ τὸν Ἀ. Σισαῖον.
μόνον εἰς τ' Ἀπάγκο καὶ εἰς τὸ Χα-
μοῦ, ἄλλοις νὰ μὴ προσγγίη, νὰ εὐχ-
εῖται ἀποκοιτᾷ ἀπὸ τὴν Σκινθίαν, καὶ
ἀντὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἢ γὰρ τοῦ ἀν-
δρατῆ τοῦ ὅποιου νῆος, τὸ ἐπὶ τῇ
ἀνδρείᾳ καὶ νὰ σέ γοῦν ἡ διακρίσις
χοιρῶν ὁ πάλαισιος ἀνδρῶν! Κτ' ἄλ-
λα νὰ ἐξημερώσῃ ἡ Παιδεία, καὶ
νὰ κοινεύῃ τ' ἡμέρα τῆς Πατρι-
στῆς νὰ βραδεύσῃ! Ὡ! αὐτοῖς, ἴσοι
γὰρ δαχτύλα, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογῇ-
σόμεν!

Μεταξύ αυτών ηιο και ο στρατηγός Χα-
ρίσημος, που κατείχε δέν τον έρσαν στήν
αφείλεια των πρώτων. Μία μέρα τον βασιλικό
τραπέζι ήπρε τό κόκκαλο στο τό πόδι του
ψηιού άνοιού και τό χτύπησε άφείλιστα
μέ τό σσημένο χατζαράκι, βγαλμένο άπό
τό σάκχι του, άπάνω στο λινό τραπέζο-
μάνδηλο του παλαιοί.

— Βγάνω το μεδοῦλι. Κι' ἄρχισε νὰ ρου-

— Καλὸ καὶ δυναμωτικὸ. Τίτλιο νὰ τρῶς καὶ τοῦ λόγου σου, Μεγαλειώτισσα, σὲν τῇ γούρουνα θὰ γίνηι!

[illegible]

¹H θέλησις ἐνός καὶ μόνου ἀνδρός εἶναι
ἐκείνη που συνέθετο παίζει τὸν μεγαλύτε-
ρον ρόλον, εἰς τὰ ὥραια καὶ μεγάλη πρᾶγμα-
τα. Ὁ «φανασοῦς» ὑπάρχει τὸ δημοσίωμα
πολύ ὀλίγων ἐκτεκτῶν Ἑλλήνων, αἱ νεκτρι-
ναι δὲ οὐ σχαλαί τοις δημοσίοις τῆς ποίης
καὶ τῆς ζωῆς.

Ἐξήτος ὁ σὺλλογος αὐτεπλήρως ζῶν
σαρκίτα ἔτιδν καὶ εἰς αἰὲν ἡφίστασεν ἡ
σημερινὴ διοικήσις τοῦ ἐν αἰσθητῷ
βιβλίῳ χρόνικα τῆς τεσσαρακοστίας

XP. A'ELN

Ἡ βροχὸς ἐστὶν ἡτο ἐν ἀγωνίᾳ, μόλις
 δύο μίλλια μακρὰν τοῦ λιμένος, ἀντι-
 κρὺ ἐξ ἑνὸς κρηνοῦδ' ἀκτῆν' πῆλιν
 δὲν ἤδυνάτο ἐν πλῆσιση. Εἶτα ἔρρι-
 πον ἐξ τῆς θάλασσαν ἕνα σάκκον με-
 ρύζι καὶ δύο κάσους με σαποῦνια. Τὸ
 ἀμύρσι ἀδείσανον ἀρκετὰ, κ' ἐξαλά-
 φρωσε τὸ σκάφος.

(Συνέχεια στη σελίδα 608)

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή Φαλαγγίτισσα,

«Ὅπου ἀκούς τραγουδία, στήσε τὸ λημέρι σου χωρὶς ἔνδοιασμό», εἶπεν ὁ Σίλλερ. «Ὅπου βλέπεις ἀνθρώπους, ποὺ παίζουν μὲ παιδιά, προχώρησε ἀφοῦσα, ἔλεγε κάποτε ὁ Πεσολόδοτος.

Οἱ σκέψεις τῶν δύο μεγάλων αὐτῶν σοφῶν ἔχουν κάτι τὸ κοινὸ ἀναμεταξύ τους. Γιατὶ καὶ τὰ παιδιά εἶναι τὰ τραγουδία καὶ τὰ θαύματα τῆς ζωῆς. Κι' ἀλλοίμονο στὴν ἀνθρώπινη κοινότητα, στὸ λαό, ποὺ δὲν τὰ βλέπει ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτῆ καὶ ποὺ δὲν τὰ μεταχειρίζεται ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψιν. Εἶναι λαός, ποὺ δὲν πρόσεξε τὰ παιδιά του, ποὺ δὲν τοὺς στρώνει τὴν ἀγάπη του στρωσίδι νὰ κοιμηθοῦν, δὲν τὰ νανουρίζει μὲ τὰ πιὸ ἁρμονικὰ νανουρίσματα τῆς ψυχῆς του, δὲν γίνεται σκαλοπάτι νάνεθον, εἶναι λαὸς καταδικασμένος νὰ ζήσει κακομοίρικα, εἶναι λαὸς ποὺ δὲν πρόσεξε τὰ νῆα του, ποὺ γέρασε ὄχι μοναχὰ ὀργανικά, ἀλλὰ βιολογικά καὶ πρὸ παντὸς ψυχικά.

Τὸ παιδί εἶναι ἡ ἀληθινὴ τῆς ζωῆς μας λαμπερὴ ἀχτίνα, ποὺ πρέπει νὰ νοήσουμε διάπλατη τὴ θύρα τῆς ὑπαρξῆς μας γιὰ νὰ τὴν καταναγάζη. Μέσα στίς πιὸ σκληρὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ μᾶς γεμίσει μὲ μιὰ ἀναπάντεχη χαρὰ, μὲ κείνο τὸ εὐφρόσυνο συναίσθημα ποὺ γεννᾷ τὴν ἐλπίδα γιὰ καλύτερες ὥρες, γιὰ πιὸ καλὰ μέλλοντα.

Ὅταν ὁ Κύριος μιλάει πρὸς τοὺς στυγνοὺς Φαρισαίους καὶ γενικά τοὺς ὀρμικούς ἀνθρώπους, ποὺ ἀξιοῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐμποδίζοντας τὰ μικρὰ νὰ τὸν δοῦνε, λέγει: «Ἀφῆστε τὰ παιδιά νὰ ἔρθουν κοντά μου. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι σ' αὐτὰ ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἐκεῖ παρουσιάζει παραστατικά καὶ χειροπιαστὰ τὸ παιδί ὡς τὸ κέντρο καὶ τὸν κυρίαρχο τοῦ θαύματος τῆς διδασχῆς του, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Μ' αὐτὸ θέλει νὰ πῇ ὅτι μέσα στὴν παιδικὴ ὑπαρξὶ δὲν φωλιάζει κακία καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶναι ὡς ἡλιος φεγγοδόλος ποὺ ἀνατέλλει μέσα σὲ ἀσυννέφιαστων οὐρανῶν τὰ πα-

91 54/1024

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑ, ΤΟ ΠΑΙΔΙ

λάτια. Τί θὰ γινόμαστε ἂν νύρω μας δὲν ἀκούσαμε τὸ κρουσταλλένιο γέλιο τοῦ παιδιοῦ, ἂν δὲν ξαναζούσαμε μαζί του τὰ πρῶτά μας χρόνια;

Δὲν εἶναι λοιπὸν παράξενο νὰ βλέπουμε Βασιλῆδες καὶ Ἀρχηγούς καὶ Κυβερνήτες σοβαροὺς καὶ νουνεγεῖς νὰ παίζουν μὲ παιδιά καὶ νὰ εὐφροσίνονται μὲ τὴν ἀδόλη χαρὰ τους. Συμβολικά μέσα στὴ χαρὰ ἐκείνη χαίρουν τὴ μελλούμενη τῶν λαῶν των χαρὰ κι' ἐλπίδα.

Ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ, ποὺ κι' ὁ λαός μας κόντεψε νὰ γεράσῃ. Εἶχε παραμελήσει τὸ παιδί. Δὲν τοῦδινε τὴ σημασία ποὺ ἔπρεπε καὶ δὲν τὸ εἶχε καμάρι του. Κι' ἀπὸ κείνο τὸν στραβὸ δρόμο, ποὺ βοηθοῦσε καὶ ἡ Πολιτεία μὲ τὴν ἀδιαφορία της, κι' ἀπὸ τίς στραβὲς κι' ἀφύσικες ξένες διδασχὲς γεννήθηκε μέσα στὴν οἰκογένεια μιὰ παράξενη στάσι πρὸς τὸ παιδί. Εἶχε ἀναπτυχθῇ ὁ φόβος πρὸς τὸ παιδί, δηλαδή ὁ φόβος πρὸς τὴν εὐθύνη. Μ' αὐτὸ ὅμως ἔχανε ἡ κάθε γυναίκα καὶ ὁ νέος ἀν-

«Τὰ παιδιά τῶν Ἑλλήνων γονέων ἀνέκουν στὴν Ἑλλάδα!»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

δρας τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς. Ἔμενε ἡ ψυχὴ τῶς καὶ τὸ σπῆτι τους κλειστὰ στὴν ἀνατολὴ τῆς χαρᾶς, ποὺ ἀκτινοβολεῖ αὐτὸ τὸ μεγάλο τῆς ζωῆς τὸ θαῦμα. Κι' ἐβλεπε κανεὶς συμβιώσεις στερονὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου νὰ γίνονται μουντὲς καὶ σκοτεινές, γιατί τοὺς ἔλειπε ὁ ἥλιος, τὸ παιδί.

Ἔτσι δημιουργόντανε οἱ στυγνοὶ ἐγωῖστές, ποὺ ἔκοβαν τὴν σύνδεσιν πολὺ πρόωρα μὲ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, ποὺ κυλᾷ ὡς φλύαρο κι' ἐλπιδοφόρο ρέμα. Ἄν κάποτε μετάνοιωσαν, ἦταν ἀργά.

Ἀφοῦ λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου Φαλαγγίτισσα, τὸ παιδί ἀποτελεῖ τὴ σύνδεσιν μας μὲ τὸ μέλλον, μὲ πόση καλωσύνη, μὲ πόση ἀγάπη πρέπει νὰ τὸ μεταχειρίζωμαστε, εἴτε δικό μας εἶναι, ἀδελφάκι μας ἢ ξένο. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο εὐεργετικά μπορεῖτε οἱ, οἱ πιὸ μεγάλες, νὰ ἐπιδράσετε πάνω στὸ παιδί ὀδηγώντας καὶ νουθετώντάς το μ' ἀγάπη. Θὰ ὁσ ἀνταμείψῃ μὲ τὴν ἀχτινοδόλο χαρὰ του καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του, ποὺ δὲν ξέρει προσποιήσῃ καὶ δὲν γνωρίζει νοθεῖα.

Σεῖς οἱ μελλούμενες ὑπεροῦλες τοῦ λαοῦ μας πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ ἀσκήτε τὴ στοργὴν στὰ μικρά, ποὺ ὡς τριγυρίζουν στὸ σπῆτι σας ἢ στὴν ὀγάνωσίν σας. Ἐνὰ σύνολο παιδιῶν, ποὺ ὡς ἔχουν ἀναθέσει, εἶναι ὡς ἓνα σμήνος πουλιῶν, ποὺ ζητᾷ τὴν ἀγάπην σας. Ἀκούστε καὶ κλείστε μέσα σας τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ. Τὰ παιδιά αὐτὰ εἶναι παιδιά τῆς Ἑλλάδος, σ' αὐτὰ ἀνήκουν. Γι' αὐτὸ πρέπει κι' ἀνάλογα νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν. Δώστε τοὺς τὴν ψυχὴν σας κι' ἀρχίστε μ' αὐτὰ πᾶρρησι καὶ σοβαρότητα τὸ ἔργο σας.

Πρέπει νὰ σκέπτεσθε πάντα ὅτι τὸ παιδί εἶναι ὡς τὸ λουλουδί τοῦ λωτοῦ τὸ κατάλευκο, τὸ φορτωμένο μύρα, τὸ παρθενικό. Κι' ὅταν τὸ σφίξῃ σκληρὸ κι' ἀνίδεο χέρι μαυρίζουν τὰ σπῆρα του πέταλα κι' ἡ μυρωδιά του πάει χαμένη στοὺς τέσσαρες ἀνέμους. Μὲ βελουδένια δάχτυλα ν' ἀγγίζετε τὴν παιδικὴ ὑπαρξὶ καὶ μὲ τῆς ψυχῆς σας τὴ ζωηφόρον πνοὴ νὰ τὴ χαϊδεύετε. Νοιώσετε τὴ μεγάλη εὐθύνη, ποὺ ἔχουμε ὅλοι μας ἀπέναντι στὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ζωῆς, τὸ παιδί, καὶ μεταφέρετέ τὴν παντοῦ, στὸ σπῆτι σας, στίς σχέσεις σας, στὴν ὀργάνωσίν σας, στὴν ἰδιαιτέρῃ σας ζωῇ, στὸ χωριὸ καὶ στὴν πόλιν.

Ἔτσι θὰ φτιάσουμε μιὰ νέα γενεά, ποὺ θὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν προηγούμενη, δὲν θὰ συγκρούεται μ' αὐτὴ — ὅπως γινόταν ὡς τὰ τώρα — γιατί θὰ εἶναι μιὰ στενὰ συνδεμένη συνέχεια τῆς προηγούμενης, μὲ τὰ ἴδια ἰδανικά, τὰ ἴδια ὄνειρα, τίς ὁμοίες ἐπιδιώξεις. Γιατὶ τὰ παιδιά ποὺ ἔγιναν ἄνδρες τῆς παλῆς γενιᾶς καὶ τὰ παιδιά τῆς νέας θὰ εἶναι ὅλα «παιδιά τῆς Ἑλλάδος».

Σ. Καρ.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ βράδυ τοῦ δείπνου εἶχε ἀποφασιστῇ νὰ κοιμηθῇ ὁ Γρηγόρης στὸν Πρωτοσπαθάρη. Δὲν ἤξεραν πότε θὰ τελειώσουν βλέψεις... μὴν ἀνυπομονῶν τὴν κυρά Σταύραινα τέτοια ὥρα. Ἐξ ἄλλου καὶ τόσες ἦσαν οἱ συγκινήσεις πού δοκίμασαν πού δὲν εἶχαν καμμιὰ ὀρεξη γιὰ ὑπνo. Ἀκόμα καὶ ὁ Μιχαὴλ ἔστειλε στὸ ἀρχοντικό του ἕνα δοῦλο νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Χρυσοθέρῃ νὰ μὴ τὸν περιμένῃ.

Μόλις ἔφυγε λοιπὸν ὁ Δομέστικος μὲ τὴν ἀκολουθία του, ἀνέβηκαν στὴν κάμαρα τοῦ Δημήτρη κι' ἐκεῖ πρὶν ἀρχίσαν ν' ἀραδιάζουν τίς ἐντυπώσεις καὶ τίς παρατηρήσεις τους κι' ὁ ἕνας ἔκοβε τὸν ἄλλον γιὰ νὰ προσθέσῃ κάτι, κι' ὅσο ἔλεγαν τόσο καὶ νέο κύμα ἀπὸ λόγια χυμοῦσε ἀτέλειωτα, σὰν κρουνοὺς πού σπάζει ξαφνικὰ τὸ φλοῦδι τῆς γῆς καὶ πετιέται ἀπάνω.

Ὡ! δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια μεγαλύτερη χαρὰ καὶ γιορτάσι σὰν δταν ντυθῇ ἡ καρδιά μὲ τίς ἐλπίδες τῆς καὶ τὰ πλουμιστὰ τῆς δνείρα... ἔτσι σὰν ἀρχοντοπούλα μέσα στὰ χρυσοκέντητα σκουτιά τῆς πού βγαίνει νὰ σερβιρίσῃ τὸ βραδάκι... Τὰ ὕψανε μονάχη τῆς καὶ τὰ κέντησε μὲ τὸ χεράκι τῆς μέρες καὶ νύχτες σκύδοντας μὲ συλλογὴ πῶς νὰ ταιριάξῃ καλύτερα τὰ χρώματα καὶ τὰ πλουμιά. Καὶ τώρα καμαρώνει μέσα σ' αὐτὰ καὶ χαίρεται τὴν ὀμορφίαν καὶ τὰ νιάτα τῆς.

Θὰ πέρασαν ἔτσι μιὰ ὥρα, δυὸ ὥρες ἴσως. Τ' ἀρχοντικό ὁλόκληρο ἠσύχαζε πιά. Ἀκόμα καὶ οἱ δοῦλοι... Καὶ ξαφνικὰ ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴ χαλκοδεμένη πόρτα τοῦ κύρ Γρηγοῦρα...

Ἀνηύχσαν.

«Μήπως ἡ μητέρα μου δὲν εἶναι καλά;» σκέφτηκε ὁ Μιχαὴλ.

«Μήπως ὁ Ἀθανάσιος...» σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης.

Αὐτὸς πού χτυποῦσε ὡς τόσο εἶχε κάτι θιαστικό φαίνεται νὰ πῇ καὶ σημαντικό μαζί, γιὰτὶ ἀνυπομονοῦσε καὶ τὰ χτυπήματα γίνονταν ὅσο πῆγαινε πρὸ συχνὰ καὶ πρὸ δυνατὰ.

Μ' ὅλο πού ἀνοίξαν τὸ παράθυρο οἱ τρεῖς μὲ φίλοι, φουοῦσαν τόσο δυνατὸς ἀγέρας, πού μονάχα κουρέλια φράσεων ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιά τους, ἀρκετὰ ὁμως γιὰ νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει.

«Ὁ Γρηγόρης Κομιτᾶς... βιαστικά... ὁ Δομέστικος προαγγέλλει... σὲ δυὸ-τρεις ὥρες τὸ πολὺ κάνει πανά...»

— Δίχως ἄλλο κάτι ἐξαιρετικό τρέχει, εἶπε ὁ Δημήτρης, πού ἀναγκάζει τὸ Φωκὰ νὰ ταχύνη τὴν ἀναχώρησή

του... Ἔστειλε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Γρηγόρη νὰ ἑτοιμαστῇ...

— Σὲ δυὸ-τρεις ὥρες... συμπλήρωσε ὁ Μιχαὴλ...

— Ἀπόψε κιόλας; Πῶς εἶναι δυνατόν! ἀπόρησε ὁ Γρηγόρης.

Ὅσα ἀκολουθήσαν ὕστερα ἔγιναν τόσο γοργὰ, σὰ μέσα σὲ παραζάλη. Ἡ προθεσμία πού εἶχε ὁ Γρηγόρης νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ πράματά του, ν' ἀποχαιρετήσῃ τοὺς δικούς του κλπ. ἦταν τόσο μικρὴ καὶ οἱ συγκινήσεις ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη τόσο γοργές καὶ διαφορετικές πού μόνον σὲ γοντρές γραμμές, νὰ πούμε, ἀντισταθάνονταν τὰ περιστατικά... Σὰν δταν τρέχη κανεὶς γρήγορα μὲ ἄλλο καὶ ὁ ἀέρας σφυρίζει στ' αὐτιά του καὶ οἱ εἰκόνες περνοῦν δίπλα του, δέντρα, ἀνθρώποι, ζῶα καὶ συγχίζονται καὶ σωρεύονται ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, ἔτσι, πού καμμιὰ ἄλλη ἐντύπωση δὲν τοῦ ἀπομένει καθαρά παρὰ μονάχα πῶς τρέχει πολὺ γρήγορα.

Τώρα ὅμως πού κάθεται μόνος ἐδῶ, τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν παραζάλη κείνη, μὴν εἶναι νὰ τὰ θυμῇ ὅλα τὰ περιστατικά καὶ νὰ τὰ ξεδιαλύη καὶ παίρνοντας ξέχωρα τὸ καθένα νὰ γευτῇ ὅλη τὴν χαρὰ καὶ τὴν πίκρα τους.

Πρωτοπήγανε λοιπὸν στὴν κυρά Σταύραινα γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν τίς ἀποσκευές τοῦ Γρηγοῦρα. Ἐνα μεγάλο σεντούκι ἔφτασε... Ἡ καλὴ γυναῖκα τὰ ξεσκόνισε καὶ τὰ δίπλωσε καὶ τὰ τοποθέτησε ὅλα μὲ τὸ χέρι τῆς. Κι' ὅλη τὴν ὥρα τοῦλεγε νὰ φυλάγεται, νὰ προσέχη...

— Οἱ μεγάλες στράτες ἔχουνε μεγάλη κίνηση... Νὰ μετρήσῃ τὸ λόγο καὶ τὴν πράξῃ σὰν τὸν τίμιον πραγματευτὴ γιὰ νὰ μὴ μετανοίωσῃ ὕστερα ἀνωφέλεια... Ἀγκαλὰ κι' εἶσαι φρόνιμος, μὰ ἔρχονται στιγμὲς πού κι' ἡ

Ἀρχισαν ν' ἀραδιάζουν τίς ἐντυπώσεις καὶ τίς παρατηρήσεις τους.

φρόνηση τοῦ ἀνθρώπου κρέμεται ἀπὸ μιὰ τρίχα...

Ἐλεγε... κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σκούπιζε τὰ δάκρυα πού τῆς πλημμύριζαν τὰ μάτια... Μιὰ στιγμὴ πρόβαλε στὴν πόρτα καὶ ὁ ἀνηψιὸς τῆς. Στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ λύχνου εἶδε ὁ Γρηγόρης τὸ ψυχρὸ ἀσυγκίνητο πρόσωπό του... Εἶχε σπηλωμένη ἀπάνω του τὴν ματιά του, ἐπιμονή καὶ σκληρή, σὰ λεπίδι.

— Τ' ἀρχοντοπούλo μας φεύγει, τοῦ εἶπε ἡ κυρά Σταύραινα.

— Πού πηγαίνει;

— Στὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα... Στὰ παλάτια καὶ τὰ περβόλια τῆς βασιλείουσσας... Ἐκεῖ πού δὲν μπορούμε νὰ πᾶμε ἔμεῖς οἱ φτωχοὶ καὶ προσχεράρηδες.

— Δὲν παραπονιέμαι... Γιὰ τοὺς ἀρχόντους εἶναι ἡ χαρὰ καὶ τὸ γλέντι, παρατήρησε αὐτὸς μὲ φανερὴ εἰρωνεία.

— Δὲν πάω γιὰ χαροκόπος, κυρά Σταύραινα, ἀπάντησε ὁ Γρηγόρης πού πειράχτηκε. Γιὰτὶ μὲ κακοσουστάνεις... Τὸ χρέος μου βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ δρόμο...

— Τὸ χρέος! Ἐξαναεῖπε ὁ ἀνηψιὸς τῆς κυρᾶ Σταύραινας, θαυμάζοντας τάχα... Καὶ ποῖο εἶναι τὸ χρέος ἐνὸς ἀρχοντοπαίδου; Νὰ κοιμάται πάνω στὰ θρανία τῆς Μαγναύρας ἢ νὰ περνοδιαβαίνει καμαρώνοντας ἀπὸ τοὺς ἐμβόλους τῆς βασιλείουσσας ἢ νὰ στοιχηματίζει στὸν ἱππόδρομο...

— Ἡ νὰ πολεμᾷ τοὺς Σαρακηνούς, τὸν ἔκοψε ὁ Μιχαὴλ. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ σκλαβιά τὰ γυναικόπαιδα καὶ τοὺς ἀμαχούς...

— Τ' ἀρχοντοπούλο πειράχτηκε; Ἀς μὲ συμπαθήσῃ... εἶπε ὁ ἀνηψιὸς τῆς κυρᾶ Σταύραινας κι' ἔκλινε τὸ κορμὶ μὲ ταπεινοσύνη, βάζοντας τὸ χέρι στὴν καρδιά του... Ὡς τόσο δὲν ξέρω νὰ ἑτοιμάζεται καμμιὰ ἐκστρατεία καὶ μ' ὅλο πού κοῦρεψαν γιὰς ἄκόμα τὸ μοναστήρι στὸν Ἀθῶνα καὶ δὲν ἀφήκανε πέτρα ἀπάνω στὴν πέτρα... ἐγὼ μαθαίνω πῶς ὁ Δομέστικος γλεντοκοπάει καὶ δὲν τόχει σκοπὸ νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία του.

— Γελίεσαι, φώναξε ὁ Γρηγόρης, πού θεώρησε πολὺ δίκαια πῶς τ' ἀπρεπα τοῦτα λόγια προσβάλανε τὸν Φωκὰ... Γελίεσαι... καὶ γιὰ νὰ μὴν κατηγορᾷς ἀδίκαια μάθε πῶς, ἀπὸ καιρὸ τώρα...

Ἦθελε νὰ προστέσῃ: «νοιάζεται νὰ δώσῃ τὸ τελευταῖο χτύπημα γιὰ νὰ καθάρῃ τὴς θάλασσες ἀπὸ τοὺς κουρσάρους... μὰ ὁ Μιχαὴλ τοῦφραξε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι.

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ περισσεῖες κουβέντες, εἶπε.

Ὁ ἀνηψιὸς τῆς κυρᾶ Σταύραινας γέλασε καὶ εἶπε:

— Ἀλήθεια, δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ μιλάη κανεὶς ἔτσι, στὰ καλά καθούμενα, γιὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ Δομέστικου... γιὰτὶ καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐ-

591

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΔΗΜΟΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

Ὁ ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼν ἔχει ἀρχίσει σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα. Ὅποιος μπορεῖ νὰ φέρῃ ὅπλο, ἀφίνει κάθε του ἀσχολία καὶ μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν τρέχει νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ τὴν ζωὴν του σὸν ἐρὸ ἀγῶνα τῆς φυλῆς.

Ενας, από τα άπειρα ήρωικά παλ-
ληκάρια του 21, που άψήφησαν με ύ-
περηφάνεια το θάνατο και έδωσαν τη
λευτεριά στη σκλαβωμένη Ελλάδα,
έίναι και ο Δήμος Φράγκος, από τους
Δελφούς της Παρωναϊσίδος.

Ἀπὸ μικρὸς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κά-
τω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς σκλαβίδας καί,
ψυχὴ ἀνήσυχη καὶ φλογερὴ ὅπως εἴ-
ναι, γίνεται ναυτικὸς καὶ ἀκολουθεῖ
τὴν τύχην τῶν ρωσικῶν ἐμπορικῶν κα-
ραβιῶν. Ἡ μεγάλη φιλοπατρία του
τὸν ἔχει οδηγήσει στὴν τάξει τῆς Φι-
λικῆς Ἑταιρείας καὶ ἀπὸ τίς πρῶτες
ὥρες τοῦ κινήματος βρίσκεται πάλι
ἐν τῇν πατρίδα του, ἔτοιμος νὰ θυσι-
ασθῇ εἰς τὸν ὑπὲρ ὧν ἀγῶνα.

Ἀκράτητος ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ, μόλις πᾶτησε τὸ πόδι του στὴ στεριά, ἔξω ἀπὸ τὰ Σάλωνα, στοὺς ὄρεινους Δῆμους τῆς Παρνασσίδος, στρατολογεῖ μερικά παλληκάρια καὶ συγκροτεῖ δικό του σῶμα, γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ ὁποῖου ἑξοδεύει ὅλες του τὲς οἰκονομίες, ποὺ εἶχε κάμει κατὰ τὰ δέκα χρόνια τῆς ναυτικῆς του ζωῆς.

Ἄγνος καὶ φλογερὸς πατριώτης, παίρνει μέρος μὲ τὸ σῶμα του στὴν πολιορκία τῶν Σαλωτικῶν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1821, μαζὶ μὲ τὸν Πανουργιὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὀπλαρχηγούς, καὶ δὲν μένει μάχη στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα ποῦ νὰ μὴ λάβῃ μέρος, ἄλλοτε ὡς πρωτοπαλ-
λῆκαρο τοῦ Γκούρα καὶ ἄλλοτε ἀρχη-
γὸς δικοῦ του σώματος. Παντοῦ καὶ πάντοτε, μέχρι τῆς τελευταίας μάχης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, στὴν Πέτρα τῆς Βοιωτίας, ὡς ἀρχηγὸς σώ-
ματος, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Δημη-
τρίου Ὑψηλάντου, διακρίνεται γιὰ τὴ
μεγάλῃ του παλληκαριά καὶ τὸ πα-
ρὰτολμο θάρρος του, ποῦ ἔφθανε,
ὅλες τίς φορές, νὰ μὴ λογαριάζῃ τὸ
θάνατον γιὰ τὴν τιμὴ τῆς πατρίδος του.

Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, φίλος τοῦ ἥρωος, γράφει γι' αὐτόν: «Ὁ καλὸς οὗτος πατριώτης καὶ ἄξιος πολεμιστής, δὲν ἔλειψεν ἀφ' ὅσους πολέμους συνεκροτήθησαν ἀναμεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν διαφόρων κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ἐχθρικῶν στρατευμάτων. Νομίζω περὶ τὸν νὰ ἀπαριθμῶμεν λεπτομερῶς τὰς μάχας, τὰ ἀριστουργήματα, τὰς κινδυνώδεις περιστάσεις τοῦ ἄξιωματικοῦ τούτου, διότι ὅλοι οἱ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Στερεὰν Ἑλλάδα ἀγωνισθέντες τὸ νῶνδιζοῦσι. Εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἰσμαήλ μπὲν μάχην τῶν Σαλῶνων, ἀφοῦ ἔδειξεν ἱκανὰς ἀριστεύσεις, ἔλαβε καὶ πληγὴν εἰς τὴς πλάτες, τὴν ὁποίαν μὲ πόνους ἐδοιμεί» καὶ ἔξοδα ἄδρά ἐθεράπευσεν ἐξ ἰδίων του. Εἰς ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ἦτο πρῶτος εἰς τοὺς λοιποὺς συμπατριώτας του στρατιωτικοὺς.

Ὁ ἥρωας Δῆμος Φράγκος σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Ἐπαναστάσεως γίνεται ὁ ἀκούρατος πολεμιστὴς καὶ ὁ συνεπικουρός κάθε μεγάλης μάχης στὴν Ἀνατολικὴ Στερεὰ Ἑλλάδα.

Στο σωζόμενο αυτόγραφο ημερολόγιό του αναγράφονται 32 μάχες, στις οποίες έλαβε μέρος. Από τις μάχες αυτές οι σπουδαιότερες είναι, κατά το πρώτον έτος της Έπαναστάσεως, η πολιορκία του κάστρου των Σαλώνων, η μάχη της Χαλκομάτας κατά τον Όμηρ πασά, η θρυλική μάχη στο Ιστορικό χάνι της Γραβιάς με τον Όδυσσέα Ανδρούτσο, η μάχη των Βασιλικών κατά του Μπαϊράμ πασά μαζί με

τὸν Δουβουνιώτη καὶ τὸν Πανουργιᾶ...
Κατὰ τὰ ὑπόλοιπα ἔτη ἐπολέμησε σὺν
μητρί τοῦ Προφήτου Ἡλίου, στὴ Δούμ-
βρανα κατὰ τοῦ Μουστοράμπε, στὰ
Σάλωνα κατὰ τοῦ Ἰσμαήλ μπέη, ὅ-
που καὶ πληγώθηκε βαρὶὰ στὴν ἀρι-
στερὴ ὠμοπλάτη, στὰ Τοπόλια τῶν
Σαλωνίων. Κατὰ τὴν μάχην αὐτὴν ἡ
παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ ἥρωας, εὐρε-
θεὶς μὴ ἀδειανὰ ὄπλα, κρύφτηκε πίσω
ἀπὸ μιὰ ἑλιά καί, καθὼς περνοῦσαν
οἱ Τουρκοὶ ἱππεῖς, ἄρπαξε ἕνα ὄλογο

ἀπὸ τὴν οὐρά, τὸ σταμάτησε καὶ ἔρριξε κάτω τὸν ἵππεα, τὸν ὁποῖον καὶ ἐσκότωσε. Τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἡ λαϊκὴ μοῦσα τὸ ἐξόμνησεν:

«...ὁ Φράγκος ἀπὸ τὴν οὐρὰ
ἔρριχνε τοὺς ντελῆδες...»

Τέλος στή μάχη τῆς Πέτρας, στή Βοιωτία, μαζί μέ τόν Ὑψηλάντη, συνέ- τέλεσε στήν αἰσία Ἐκθασί της, γιατί, κατά τήν κρισιμώτερη στιγμή τῆς μά- χης, ρίχτηκε ἀκράδτητος μέ τοὺς ἄν- δρες του κατά τοῦ ἔχθρου, τὸν ὁποῖον καὶ ἔτρεψε σὲ ἄτακτο φυγή, σκοτώ- σας τὸν Ἀγαθὸν, τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβη τὴν ἀργυροποικιλὴ σπάθη, ἡ ὁποία καὶ σώζεται ἀκόμη.

Μετα την κήρυξη της ανεξαρτησίας της Ελλάδος ο ήρωας Δήμος Φράγκος Εξήσε στα Σάλωνα, μακριά από κάθε κίνηση, τιμηθείς για τις προς την Παιδείδα υπηρεσίες του με παράσημα και β. Γ. Μουρ.

Ο Δήμος Φράγκος ήταν από τους ελαχίστους αγωνιστές του απελευθερωτικού αγώνα, οι οποίοι αρνήθηκαν να πάρουν τα δωθέντα, παρά του αποκατασταθέντος Κράτους ε' Εθνικά φελαγγιτικά κτήματα.

Ἀπλᾶ καὶ ὑπερήφανα, μὲ τὸν ἀρμόζοντα σεβασμὸν, ἀπάντησε ὅτι ὕπουργε τοῦ Στρατιωτικῆν στὶ ἐευχαριστεῖ διὰ τὴν τιμὴν ποῦ τοῦ γίνεται, ἀλλ' ὅς τὸν ἔχουν παρητημένον ἀπὸ τὰ κτήματα. Ἐπολέμησε γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ δὲν τῆς ζητᾷ ἀμοιβήν.

Ὁ σεμνὸς ἥρως δὲν ἐπέδιωξε τὴν ἐπιδεικτικὴν δόξαν, οὔτε θέλησε νὰ διασημισθῇ... Παρέμεινε, σὰν ἄλλη ἀγιή Ἑστίας, πιστὸς θεράπων τῶν δύο του θεῶν, τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐλευθερίας, μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ πέθανε σὲ βαθύ γῆρας, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑποστράτου, στὴν ἀναπημένη του καὶ ἐλεύθερη πατρίδα, τὰ Σάλωνα.

Κοσμάς 'Ι. Βέρροιος

Μια ωραία κινέζικη παράδοση

* ΠΩΣ ΦΥΤΡΩΣΕ ΤΟ ΤΣΑΙ *

Την παλαιά εποχή, 1850 και δεκατέσσερις αιώνας, με μια Κινέζικη παροιμία, ένας διοικητής ενός ανδρώου που διοικούσε την Ντάρμα, ξεκίνησε από τις "Ινδίες κ' έφτασε στην Κίνα για να διδάξει τους Κινέζους τις εθιμικές του αληθινού θού.

[illegible][illegible]

ΟΙ ὈΡΘΟΔΟΞΟΙ ΤΥΧΕΤΕΣ ΜΕΤΕΦΕΡΑΝ Τὸν
17ον αἰῶνα τὸ τοῦ ἀπὸ τῆς Κίνας στήν Εὐ-
ρώπην

Το
Παιδάριό
μας

1) Ανδρέας Κωστοπούλος (εκ Μιοχωρίου Σερρών. 2) Ευ-
αγγελία Τροάδ, (εκ Αλγινής Βαθός Σάμου. 3) Χαρίτινη Σαν-
θακού, (εξ 'Αρχοντοχωρίου Λακεδαιμόνιος. 4) Τα τέσσερα μικρά
του Τηλίου Αλγινής Θ. Μαθιούδη. 5) Γεωργαίης Πέπτας, (εξ
'Αμαρουσίου, 'Αττικής. 6) Σταύρος Σπαναής, (εκ Πεδιάδος
Κρήτης. 7) Πανώκης Ν. Σταμούλης.

1. Φάλαγγς
κατά την
εξέλιξη
2. Άποψις
στην Ε.
Σαράντα
3. Η Ε.Ο.Ν.
Θάλασσα
τα πλάγια
από την
4. Μερική
από την
δυσκολία
5. Η Ε.Ο.Ν.
από την
κατά την
6. Βελούδο
στην Α.
7. Έκδοση
από την
8. Η Φάλαγγς
Μ.Ο.Ν.

Ὁ Νομάρχης καὶ Γεν. Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. ὁμιλῶν πρὸς τοὺς βαθμοφόρους Λασηθίου.

Τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. τῆς Ἀλεξανδρείας.

Για να γνωρίσουμε τους προχόνους μας

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΑΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

Πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὰ λεγόμενα διη-
ρικὰ χρόνια, βρῖσκομε πῶς τὰ τρα-
γοῦδια ἐψυχαγωγοῦσαν τοὺς συμπο-
σιάζοντας. Ὁ Ὀδυσσεύς, ἐπὶ παρα-
δείγματι, ὅταν τὸν ἐφιλοξένησεν ὁ Ἄλ-
κινοος τοῦ εἶπε:

«Θὰ εἶναι τερπνόν, γιὰ μᾶς, ν' ἀκού-
σωμε ἕνα τραγουδιότη. Τίποτε δὲν εἴ-
ναι πιὸ ὥραιο ἀπὸ τῆ χαρᾶ, πού βασι-
λεύει μεταξύ ἐνὸς λαοῦ. Ἀκούη εὐχά-
ριστο εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς συμ-
ποσιάζοντας νὰ κάθωνται μὲ τάξι
μπροστὰ στὰ τραπέζια, φορτωμένα μὲ
ἄρτον καὶ κρέατα, ν' ἀκούῃ ἕνα τρα-
γουδιότην τῇ στιγμῇ ὅπου ὁ οἰνοχόος
ἀντλεῖ οἶνον ἀπὸ τὸν κρατήρα καὶ τὸν
χύνει εἰς τὸν κύλικα».

Ἡ συνθήκη αὐτὴ διειρηθῆ καὶ στὰ μεταγενέστερα χρόνια. Συγγραφεῖς ποὺ τοὺς ἔλεγον Ὀμηροῦντας, ἐκαλοῦντο στὶς διαφορὲς νιορτές, γιὰ νὰ τέρπουν μετὰ τὴς διηγήσεως τῶν τοὺς διασκεδάζοντας. Καὶ παρουσιάζοντο ὠπλισμένοι, ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια, γιὰ νὰ διηγηθῶντο ἕνα ἐπεισόδιό ἀπὸ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Καὶ ἡ διήγησις τῶν μεγάλων σκηνῶν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου συγκαλοῦσε τὸν ἀκροατὰς. ὅταν ὑψίστια συγχεῖτο μετὰ μουσικῆς.

“Ασχετα όμως προς τους έξ επαγγελματίους τραγουδιστές, οι αρχαίοι πρόγονοί μας έτραγουδούσαν όταν δεν εσκέδαζαν, είτε όλοι μαζί έν χορώ, είτε ό καθένας μόνος του. “Αλλοτε πάλιν ήταν έθιμο να τραγουδούν χωριστά ό ένας ύστερα από τόν άλλον, μεταβιβάζοντες από τό ένα χέρι στό άλλο ένα κλάδο μυρτιάς. “Αργότερα, αντί μυρτιάς, δίνανε μία στοργυυλή λύρα. Κί εκείνος πού ήξερε νά παίξη τό όργανο αυτό έτραγουδούσε παίζοντας λύρα συγχρόνως. “Όσοι πάλι δεν ήξευραν νά παίζουν, έδιναν τή λύρα στό διπλανό τυν.

*Από τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια, ἐξ ἄλλου, οἱ Ἰωνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατ' ἀπομίμησιν τῶν Λυδῶν, συνήθιζαν νὰ ἔχουν στὰ συμπόσια τῶν τὸν ἀργυρῶ-

ιωτον, λεγόμενον, αὐλόν. Καὶ ἀπὸ
τοῦς Ἰωνας ἡ συνήθεια αὐτὴ μετεδό-
θη εἰς τὰ νησιά· καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ἡπει-
ρωτικὴν Ἑλλάδα.

Οἱ ἐλευθεροὶ πάλιν χοροί, ποῦ ἦταν ἡ ἀληθινὴ διασκέδασι τῶν Ἰωάνων, συν-
εδυάζοντο· μετὰ τῇ μουσικῇ, ποῦ ἐνέ-
πνεεν ἡ γλῶσση καὶ ὁ τρυφηλὸς βίος.

Ἔτσι, στὸν 7ον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, οἱ τραγουδισταὶ τῶν συμποσίων ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τοὺς Φοῦνους καὶ τοὺς Λυδοῦς, ποὺ ἀναλάμβαναν νὰ τέρψουν τοὺς διασκεδάζοντας μὲ τὴν περιπαθὴ μουσικὴν ἢ ὅποια συνήθιζαν στὶς γῶρες τῶν.

Οι τραγουδιστάι ὅμως αὐτοί δὲν προσεκαλοῦντο στὰ οἰκογενειακά συμ-
πόσια, ἀλλὰ στὰ γεύματα καὶ στὰ
δείπνα ἀνδρῶν, ποὺ διασκέδαζαν πολ-
λὲς ὥρες συνεχῶς.

Ὅταν, ἐξ ἄλλου, ἔμπαιναν στὴν αἴθουσα τῆς διασκεδάσεως οἱ κοπέλλες καὶ τὰ θῦρα τῆς μουσικῆς, ἄλλοι οἱ διασκεδάζοντες ἐσηκώοντο, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ χορεύουν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἀγαποῦσαν ἐξαιρετικὰ τὸ χορὸν καὶ θεωροῦσαν ἀπαραίτητον νὰ χορεύουν, ἐχαρακτήριζαν δὲ ὡς ἀπολιτιστον ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἤθελε νὰ χορεύῃ ὅταν τὸν προσκαλοῦσαν.

Πολλές εικόνες, που σώθηκαν, μᾶς δίνουν μιὰ ἰδέα τῶν ἀρχαίων μικρῶν, ὅπως τοὺς ἔλεγαν, χορῶν. Ὁ Λουκιανὸς μάλιστα ἔλεγεν ὅτι ὁ χορὸς ἐκφοράζει τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ἔθιμα, ἐκφοράζει ἀκόμη ὅλα τὰ πάθη τῆς ψυχῆς.

Γιὰ τὰ παιγνίδια πάλι, μὲ τὰ ὁποῖα διασκεδάζαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, βλέπουμε ὅτι δύσκολο γίνεται διάκρισι μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνων μὲ τὰ ὁποῖα διασκεδάζαν οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι. Ὁ Πολυδεύκης, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ θεοσιὴ τῶν παιγνιδίων τῆς ἀρχαιότητος, μᾶς περιγράφει τὸ παιγνίδι τοῦ σπέρμα τὸ λέγει τὰ τεττὸν «κρυφτό». Ἰὸ «κρυφτό» παιζόταν καὶ στὰ παλὰ τὰ χρόνια ἔτσι: Ἔστεκό

ταν ένας από τους παίκτες στη μέση και του έκλειναν τα μάτια. Έν τω μεταξύ ο άλλος επήγαγιναν να κρυφθούνε, ενώ εκείνος έπρεπε να τους βρή. Το κρυφτό των αρχαίων έμοιαζε μάλλον με την τυφλομυγιά. Μία σκηνή του αρχαίου «κρυφτού» είναι ζωγραφισμένη σε μιάν αρχαίαν εικόνα του Πομπηίου.

Ἐπαιζαν ἀκούη οἱ ἀρχαῖοι Ἕλλη-
τες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν τυφλόμυγα.
τὴν ὁποῖαν ἔλεγαν «Μόινδω», καὶ ἡ
ὁποῖα ὁμοίαζεν ἀπαράλλακτα μὲ τὸ
παγινίδι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον παίζουν σή-
μερα τὰ παιδιά.

Τό παιγνίδι έξ άλλου, πού έλεγαν
οι άρχαίοι Μοριολύκειον, δέν είναι
παρά ό σημερινός Μπακυπούλας. Τό
Μοριολύκειον έπαιζόταν έτσι: Κά-
ποιος από τήν συντροφιά έφορούσε
προσωπίδες πού είχαν μία άπατία θω-
ριά και πού καταστρώαζαν τά παιδιά.

Τὸ παίγνιδι αὐτὸ ἔμοιαζε μὲ τὸ λεγόμενον «Κεφαλὴ τῆς Μεδούσης». Παίζονταν ἐκεῖνο ἔτσι: Ἔνα παιδί κρυβόταν πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα, κρατώντας ἕνα κεφάλι τῆς Μεδούσης καὶ παρουσιαζόταν ξαφνικά μπροστὰ στ' ἄλλα παιδιά καὶ ὁ τῶμος ἀπὸ τὸν ὁποῖο κατελαμβάνοντο οἱ φοβιστὰς ἀρῆξει ἔκρινε τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν καὶ νὰ διασκεδάζουν. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παίγνιδια αὐτὰ εἶχαν γιὰ σκοπὸ νὰ γελοιοποιήσουν τὴν ἰδέα τοῦ φόβου στὰ παιδιά.

[illegible]

Ἄδ. Δ. Παταβήμας

74 *Μακεδονική*
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ

ΑΠΛΟΥΣ ΤΡΟΠΟΣ
ΜΕΤΡΗΜΑΤΟΣ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Είς προσηγομένους τούτους ἔλα-
 παμε πόσας ὁρμὰς, λωαργισμοὺς
 καὶ γὰρ καθὲρ μετὰ φαγητῶν ὄ-
 το κρέας, βέλτερον, ἵσταται κλπ.
 Οἱ λωαργισμοὶ αὐτοῦ, καὶ τοῦ
 ζῆσιμου τῶν γυναικῶν ἐξέκοι οὗ-
 ταν ἔλαττον ζουριαν. Ὅμως
 σὺν ἐξελῆ ἢ καὶ οἱ πολλοὶ ἀκό-
 μα διὰ τὸ παρὰ τὰς ἐλαττον πρό-
 χειρη τοῦ ζῆλαρὰ οὗτοι τῶν χρό-
 σφόδρῃ. Διὰ τοῦτο καλεῖται ἐνταῦ-
 θα μωδὸν καὶ τοῦ ἐκολοδιότου
 μετρημα μὲ φλυζῖνα (μεγέ-
 θους τοῦ τοανίου).

Διὰ τὸ κρεῖττος ὡς μέτρον μετρί-
δος, όταν δὲν ὑπάρχη ζυγαριά.

[illegible]

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΔΙΑ ΟΜΑΔΑ 100 ΑΤΟΜΩΝ

[illegible]

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΓΗΤΟΥ

Πρώτα - πρῶτα (ἐν ἀρχῇ) το
κρέας εἰς μένους καὶ αἱ, ἡρώ
ζοντα, πάλιν, οὐα γὰρ, καὶ αἱ
φύσιν κρεο νιρο

[illegible]

Ἡ Νέα Ἰωνικὴ Τέχνη

Μετά τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο μιὰ νέα τέχνη διάμεση μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Ἑλλάδος σχηματίζεται καὶ ὠνοιάσθη- κε Ἰωνικὴ. Ἡ νέα Ὀλυμπιακὴ μυθολογία θριαμβεῖται τώρα καὶ μέσα στὴ ζωγραφικὴ τῶν ἀγγείων Βοιωτοὶ εὐ- ρύτατον πεδίου ἐκφράσεως. Βγαίνουν τὰ Ρωδιακὰ ἀγγεῖα σὰν πρωτότυπη ἀνθήσι, ὅπως φύτρωσαν μεγαλότρεπα καὶ ὑπέροχα τὰ τραγούδια τοῦ Ὀ- μήρου.

Ἡ ἀνθρώπινη μορφή τώρα πιά κυ-
ραρχεί στο κόσμημα καί ἡ ζωγραφι-
κή τῶν ἀγγείων καταντᾷ θαῦμα περι-
γραφῆς καί μάστιγα, θά ἔλεγε κανεῖς,
μιά πραγματική Βίβλος, ποῦ ἱστορίζει
ὄχι μέ λόγια, ἀλλά μέ γραμμές καί
μέ χρώματα ὅλη τή ζωή τοῦ ἀρχαίου
κόσμου. Ὡς σωστός καθρέφτης τῆς
ἀρχαίας ἐποχῆς. Οἱ ἀναπαραστάσεις
τῶν ἀναγλύφων τῶν ναῶν καί τῶν
ἀγαλμάτων δέν ἀποτελοῦν ἀπό κά-
ποια ἔκφρασις παρὰ μιά λεπτομέρεια, νά
ποῦμε ἔτσι, ἐν συγκρίσει μέ τή ζωγραφι-
κή τῶν ἀγγείων, ἡ ὁποία εἶναι μιά
ὁλόκληρη, ζωντανή, ὁρατή ἱστορία τῆς
Ἑλλάδος. Ὡς καί πολλά ἐπεισόδια

Η ΖΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ

τοῦ Ὀμήρου καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ δοῦμα-
τα τοῦ Ἀριστοφάνους τὰ βρίσκουμε
κάπου· καίτοι μὲ πρωτοφανή ἀκρι-
βεία. Ἡ ζωγραφικὴ αὐτῆς ξεχωρίζει
εἰς δύο κυρίως περιόδους, τὴν ἀρχαι-
κὴ καὶ τὴν κλασσικὴ, καὶ ἡ διαφορὰ
διαφαίνεται ἐν τοῦς τύποις, καθὼς καὶ
στὸν χαρακτῆρα τῆς διακοσμητικῆς
γραμμῆς.

Ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ πλευρὰ ξεχωρίζονται τὰ Ἀθηναϊκά, τὰ Κορινθιακά, τὰ Μικρασιατικὰ καὶ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος (Σικελίας)

Τὸ κοιμητήριον τοῦ Διπύλου στὴν Ἀθήνα μᾶς ἀπεκάλυψε πλήθος ἀγγεία τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς τέχνης τῆς Ἀττικῆς ποῦ ἀνθισσε τὴν ἐποχὴ τοῦ Σόλωνα. Αὐτὸ ποῦ χαρακτηρίζει ἐκ κυρίως τὸ ἀττικὸ ἀγγεῖο εἶναι ἡ σειρά τῶν ζωνῶν του, γύρω στὴν ὁποίαν ἐξελλοσσονται ὅλες οἱ μυθολογικὲς παραστάσεις.

“Αν μελετήση κανείς βαθιά τη μεγάλη αυτή ελληνική ζωγραφική, θα δῇ ὅτι ὁ κύριος ἐκφραστικός της σκοπὸς εἶναι ὁ ρεαλισμός, ἡ πιστὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας, καὶ ἀποτελεῖ παράδειγμα τοῦ τί θὰ πῇ ρεαλισμός στὴν τέχνη.

Μολονοτι ἡ ζωγραφικὴ αὐτῇ μᾶς
δείχνει τὰ ἀπίστευτα ἐπιεισόδια τῆς μυ-
θολογίας, κατ' οὐσίαν εἶναι ὡσὸς
καερόφτης τῆς ζωῆς τῶν ἀρχαίων.
Γιατὶ μᾶς φανερώνουν τὴν οικογενεια-
κὴ ζωὴ τους, τὶς παλαιότερες, τὰ συμ-
πῶμα, τὶς θυοίς, τὶς συγκομιδές. Βλέ-
πομε πῶς ἐκαλλυπίζοντο οἱ γυναικες,
πῶς παίρνανε νερό ἀπὸ τῆ βρύσης οἱ

δούλες, πῶς οἱ γέροντες συζητούσανε
σὴν Ἀγορά, πῶς οἱ τεχνῖτες δουλεύ-
ανε στὸ ἐργοστάσιο, πῶς πολεμοῦσαν,
κυνηγοῦσαν ψαρεύανε, καὶ πῶς παί-
ζανε οἱ ἡθοποιοί, πῶς ἐνεδύοντο, πῶς
ἐκτενίζοντο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μήπως τώρα αυτό το καθρέπτισμα της ζωής δεν είναι ρεαλισμός; Και όμως κυττάξετε με ποιά πλαστικά μέσα αποδίδεται ο ρεαλισμός αυτός. Κυττάξετε μία σκηνή που παριστάνει τον Δείπνο του Ήρακλέους. Στο τραπέζι απάνω δεν βλέπουμε φαγητά κι' ούτε καί ποτήρια γεμάτα κρασί, όπως το έκδηλωναν κάποιες ξένες βάρβαρες ζωγραφικές, αλλά μόνον βλέπουμε κομμάτια από φύλλα σταφυλιών γύρω - γύρω στην εικόνα, τα οποία σπάνουν για να υποβάλουν την έννοια του θέματος.

Μερικά παριστάνουν ιστορίες φοβε-
ρές, ως λ. χ. πολέμους μεταξύ θηρίων
καί του 'Ηρακλέους, κι' άλλα παρι-
στάνουν ημέρες της ειρηνικής ζωής,
όπως τὸ βλέπουμε στὰ Κορινθιακά.

Ἡ ζωγραφικὴ αὐτὴ κατορθώνει μὲ
μεγάλῃ τέχνῃ ν' ἀποδώσῃ τὴ μαλακό-
τητα τῆς σάρκας μὲ ἀπλούστατες
γραμμές, καθὼς καὶ τὴ ζωνρότητα
τῶν ματιῶν, τὴ λεπτότητα τῶν χειρῶν
κ.τ.λ.

Τὰ μαλλιά καὶ ἐν γένει οἱ τρίχες εἶναι δουλευμένα μετὰ κάθε λεπτομερεια καὶ οἱ χειρωνακίαι τῶν εἰκονιζομένων ἐκφράζουσιν μετὰ μεγάλῃ δυνάμει τὴν ψυχικὴ τους εὐγένεια, διὰ μέσου τοῦ ἀ-
εἰσθητοῦ διακοσμητικοῦ ταλέντου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. I. K.

Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα

◆ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟ ◆

[illegible]

Αλλά τα γυμνάσια χαρακτηρί-
στηκά του τόπου είναι και τα όμο-
νά του τα βουνά, κανείς και
σημέρα άδεια. Κατά τα όπλα
δυσά έχει γύρω άγρότοποι. Μία
εξαιρετική οχιάς όπλατα, τα
προστέλλονται στο πλάγι τμήμα
της άγροας το μερικόσι ζώα
φωτός και τόσους με άποκα-
ριωμένη κωστούα.

Ἄπο τὸ Στάθμὸς μας εἶναι
τοῦρα πρὸς τὴν πόλιν, μὰ ἀπορο-
ρῶ, μὴ ἴσχυα σκαρῶνται ἔν-
τρα, πῶς αὖ στὰ τόσους βλε-
πῆαι αἰετὶ ἀνεπαίσχυντος, πρὸς
τὸ ἀρ. πρῶ, σὺν τυραννίᾳ καὶ
τῷ Μάτῃ, ἀπὸ τοῦ σιμῆ-δε-
λῆ κ' ἀρρωστῶν τοῦ δρῶντος,
μὲσα σὲ καταρροῖαν μὲν-
δῆς μὲ ἐλευσιότητι βασιλοῖ.

(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9) (10)
 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16
 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26
 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36
 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46
 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56
 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66
 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76
 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86
 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96

[illegible]

Χωρικοί με τις πολύχρωμες

ἵνα τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου
 ἡμεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν
 ὡς ἀνὰ ἄνθρωπον
 ἡμεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν
 ὡς ἀνὰ ἄνθρωπον

[illegible]

Αν είναι όλα ως όταν
ο Γαλαθίας τον και κενό
και Βραβείο, να, γιοφάνη
και πάλι ο λόγος ήρθε το ζτο
δ τ η ταχέως ξεχωρίζεται
το ζ με όμοιοτα είναι το
μπαλόνι των παρόντων,
κατεβαίνω από slow, από

[illegible]

21 APR 1962

Ο ΟΡΚΟΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Υγρά και ξηρά πλευρίτις

B'.

Μόλις λοιπόν εγκατασταθή το μικρόβιο της πυματιώσεως στο υπεζωκόδες, λέγεται δε υπεζωκόδες μία διπλή λεπτή μεμβράνη, η οποία παρεμβάλλεται μεταξύ πνεύμονος και πλευρών, γίνεται μία φλεγμονή, δηλ. μία κοκκινίλα μεγάλη όπως το άνεμοπύρωμα. Στην αρχή, πριν ακόμη αρχίση να βγαίνει υγρό, λέγεται η πλευρίτις ξηρά και ακούμε μια τρίβη, πού γίνεται μεταξύ των δύο πετάλων του υπεζωκότος κατά την αναπνοήν. Μετά το ξηρόν στάδιον αρχίζει το υγρόν, γεμίζει δηλ. υλος ο χώρος μεταξύ πνεύμονος και πλευρών από υγρό κιτρινωπό, ποσότητας άλλοτε άλλης και κατά το πλείστον άραια σαν νερό ή σαν ζελατινά πολύ αραιωμένη. Συγχρόνως με το υγρό κοχλίζει ένας πυρετός, ο οποίος κυμαίνεται από 37,5 μέχρι 39,5 και διαρκεί 15 έως 45 ημέρες. Συνήθως ο πυρετός υποχωρεί πρό της άπορροφώσεως του υγρού, και άλλοτε διαρκεί και μετά την άπορροφήσιν του υγρού ή παραμένουν δέκατα άπογετινά επί πολύν καιρό. Αυτό φανερώνει ότι ο πυρετός δεν έχει καμμία σχέση με το υγρό, αλλά με τη φλεγμονή πού γίνεται στο υπεζωκόδες. Έτσι άλλωστε εξηγείται γιατί πολλές φορές έχουμε μεγάλο πυρετό σε πλευρίτιδα, πού έχει λίγο υγρό ή μικρό. Σε πλευρίτιδα με μεγάλες ποσότητες υγρού το υγρό διαρκεί από μία εβδομάδα μέχρι δύο μηνών το πολύ, προκειμένου περί παιδιών, εις τους μεγάλους δε μπορεί να διατηρηθή και χρόνια. Το υγρό άλλοτε έχει τάσιν προς ταχείαν άπορρόφην και άλλοτε έπιμένει ή αναπαράγεται ταχέως ύστερα από κάθε παρακέντησι. Μετά την τελείαν άπορρόφην του υγρού παραμένει εις το μέρος εκείνο μία πάχυνσις (συμφύσεις). Και τότε λέγεται η άρρώσκεισι παχυπλευρίτις ή ξηρά πλευρίτις. Υπάρχουν πλευρίτιδες, αν και αυτό είναι μάλλον σπάνιον, πού βγάζουν ελάχιστο υγρό και δεν γίνεται αντίληπτό ή δεν βγάζουν καθόλου υγρό και λέγονται απ' αρχής ξηράι πλευρίτιδες, χωρίς όμως να διαφέρουν από τις άλλες ως προς την αίτιαν, την πρόγνωση ή την θεραπείαν. Τώρα γιατί ο κόσμος νομίζει ότι η ξηρά είναι περισσότερο επικίνδυνος από την υγρά, ή γιατί νομίζει ότι μετά την πλευρίτιδα ακολουθεί πυματιώσις στους πνεύμονας; Ξηρά ή υγρά πλευρίτις είναι πυματική επέκτασις, πού θέλει μεγάλη προσοχή και έντονο έπιστημονική θεραπεία για να γίνει γρήγορα καλά, διότι έξαπτεϊ και σκοτώνει, όπως και η πυματιώσις του πνεύμονος. Έχουν δε μεγάλο δικιο όσοι λένουν ότι η πλευρίτις είναι όπως η άνοικτη πυματιώσις των πνευμόνων και επομένως πρέπει να υπολογίζεται και να θεραπεύεται όπως εκείνη. Όταν η πλευρίτις βρίσκεται στο ξηρό στάδιο, δηλ. μετά την άπορρόφην του υγρού, όποτε λέγεται ξηρά, εδρίσκεται εις το στάδιον της θεραπείας και επομένως εις το πλέον ευχάριστον σημείον της εξέλιξεως της

Ο όρκος είναι γέννημα των σχέσεων των ανθρώπων αμαρταζώντων. Γι' αυτό τον χρησιμοποιούν από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα όλοι οι λαοί και αυτό άκομα οι απολίτιστοι.

Κάθως είναι εύδητο, ή κυρία άφορμή του όρκου είναι ή έλλειψις άμοιβαίας έμπιστοσύνης στη φιλαληθεία και ειλικρινεία έκείνων που συνάπτουν συμφωνίες.

Εξετάζοντας τους σκοπούς, που έτιδιωκοντο με τον όρκο, από την αρχαιοτάτη έποχή μέχρι σήμερα, διακρίνουμε συμφωνία με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Αναμνηστική έμφανιση, που το κατάρτι, την έκπληξη της οποίας εξαρτάτο κατά τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

των το Δία, τον Ήλιο, τους ποταμούς, τη γη κι όλους τους θούσιους θεούς. Κατόπιν έσφαζε τα άρνια και καθένας από τους παρισταμένους άρχηγούς, Έλληνες και Τρώες, χύνοντας με κυπέλλα κρασί στα θύματα έπτε αυτά τα λόγια: «Δία, πολυένδοξε, μέγιστε, και οίς οι άλλοι θεοί δδάναιοι. Είθε να χυθούν σαν το κρασί αυτό τα μυαλά τα δικά των και των παιδιών των έκείνων, πού θα παραδούν τους όρκους».

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

Εκείνη η έμφανιση, που έτιμωρείτο με τον τρόπο που έπιστευαν ότι θα έτιμωρείτο ο έπιόρκος, τρεις διαφορετικές κατηγορίες.

ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥΛΟΣ
Γυμνασιάρχης

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τό λεξιλόγιον τών σκύλων

ΕΝΑΣ 'Αμερικανός, ό κ. Βίλφρητ Φούνκ, άσχοληθείς επί έτη με την νοημοσύνη τών ζώων, είναι εις θέσιν νά βεβαιώση ότι οι σκύλοι άντιλαμβάνονται όλα όσα τούς λέγει ό άνθρωπος, και άπαντούν μάλιστα εις αυτά, άλλ' ότι τό λεξιλόγιόν τους περιορίζεται εις έξήντα περίπου λέξεις.

'Εννοείται ότι υπάρχουν και σκύλοι διαθέτοντες πλουσιώτερον λεξιλόγιον. Πάντως όμως, δέν καταλαβαίνουν περισσότερα από όσα καταλαβαίνει ένα βρέφος δεκαοκτώ μηνών. Τά σκυλιά καλής ράτσας άντιλαμβάνονται έως 250 λέξεις, ενώ τά προερχόμενα από διάφόρους διασταυρώσεις και άδέσποτα δέν καταλαβαίνουν παραπάνω από δέκα.

Γράψιμο με νερό

ΘΑ σάς φανή περίεργον, και όμως ήμπορείτε περίφημα νά γράψετε με τό νερό, όπως γράφετε με την μελάνην, όχι όμως σέ όποιοδήποτε χαρτί. Πρέπει προηγουμένως νά βρέξετε τό χαρτί εις μίαν διάλυσιν θείουχου σιδήρου. 'Επειτα, όταν στεγνώση καλά, νά τό πασπαλίσετε με λεπτήν σκόνην τανίνης, την όποιαν πιέζετε με ένα ταμπόν διά νά κολληση καλά επάνω εις τό χαρτί.

Τότε ήμπορείτε νά γράψετε εκεί επάνω, με καθαρό νερό. 'Η γραφή θά είναι μαύρη, όσων νά είχε γίνει με μελάνην.

Οι χοτζάδες

ΟΤΑΝ τά τελευταία χρόνια ό βασιλεύς της 'Αραβίας 'Ιμπν Σαούντ εισήγαγε στή χώρα του τό τηλεόφωνο, συνάντησε μεγάλη αντίδραση από μέρους τών χοτζάδων. Οι άπλοϊκοί αυτοί άνθρωποι πίστευαν πώς τό τηλεόφωνο ήταν έφευρέσεις του διαβόλου. Οι πιστοί μουσουλμάνοι άρνιούντουσαν νά χρησιμοποιήσουν την διαβολικήν έφευρέσι. Τότε ό 'Ιμπν Σαούντ σκέφτηκε τόν έξής τρόπο γιά νά έξουδετερώση την αντίδρασι τών χοτζάδων. Κάλεσε όλους τούς χοτζάδες και τούς είπε πώς άν πραγματικά τό τηλεόφωνο ήταν διαβολικό σύμφερο, τά λόγια του Κορανίου δέν θα

μπορούσαν νά μεταδοθούν με τό μηχανήμα. Ποτέ ό διάβολος δέν θα δεχόταν νά διαβιβάση τά ιερά λόγια του προφήτου. 'Εβαλε λοιπόν στήν μίαν άκρη του τηλεφώνου ένα χοτζά και στήν άλλην έναν άλλο. 'Ο ένας χοτζάς άρχισε νά διαβάζη τό ιερό Κοράνιο και ό άλλος άκουε. Τά λόγια του Προφήτου διαβιβαζόταν με τό μηχανήμα. 'Επομένως δέν μπορούσε νάηαι διαβολικό μηχανήμα. 'Ετσι έπαυσε ή αντίδρασι τών χοτζάδων.

Οι κουκουβάγιες

ΕΝΑ από τά πολύ περίεργα πουλιά είναι και οι κουκουβάγιες, και γενικά όλα τά είδη που άνήκουν στήν οικογένεια τών νυκτοβίων αυτών πουλιών, όπως ό γκιώνης κλπ. 'Όλα αυτά τά πουλιά θεωρούνται από μία κακή πρόληψι σαν προάγγελοι κακού και τό κρώξιμό των, που δέν είναι βέβαια καθόλου ευχάριστο, γιάτι μοιάζει σαν μοιρολόι ή κραυγή πόνου, θεωρείται από τό λαό σαν κακός οίωνός. 'Εξ αιτίας της άντιλήψεως αυτής τά πουλιά αυτά καταδιώκονται άμείλικτα.

Ός τόσο τά νυκτόβια αυτά πουλιά που ή εμφάνισι των δέν έχει καμιά άπολύτως σχέση με την τύχην του ανθρώπου, είναι έξαιρετικά χρήσιμα κι έξυπνερικά γιά τόν άνθρωπο, ιδίως τό γεωργό, γιάτι τρέφονται από ποντίκια, άρουραίους,

φίδια, σαύρες κι ένα σωρό άλλα μικρά ζώα καταστρεπτικά γιά τή γεωργία κι επικίνδυνα γιά τόν άνθρωπο. Πρέπει λοιπόν νά προστατεύονται κι όχι νά καταδιώκονται. 'Η πρόληψις πώς τό κρώξιμό τους, ιδίως του γκιώνη, είναι κακός οίωνός, δέν έχει καμιά άπόλυτα βάσι.

Τά παράξενα της φύσεως

ΕΙΣ την Αυστραλίαν φύεται ένα παράξενο μανιτάρι που αυξάνει κάτω από τή γή, όπως οι πατάτες, και που τό μέγεθος του φτάνει πολλές φορές τό μέγεθος της κεφαλής μικρού παιδιού. Τό μανιτάρι αυτό άποκαλείται από τούς ίθαγενείς «ψωμί της Αυστραλίας» ή «ψωμί της γής». 'Ο Μπέρκλεϋ που πρώτος μελέτησε τό παράξενο αυτό μανιτάρι του έδωκε τό επιστημονικό όνομα «Μυλίττα 'Αουστράλις». Οι ίθαγενείς τό χρησιμοποιούν άντις γιά ψωμί. Όταν όμως μεγαλώσεί αρκετά γίνεται σκληρό σαν ξύλο.

Οι κάλτσες

ΟΙ άρχαίοι δέν χρησιμοποιούσαν κάλτσες. Οι κομφές κυρίες της Ρωμαϊκής έποχής περιέβαλαν τά πόδια τους με λεπτούς κομφούς επιδέσμους. 'Ο πρώτος που έφευρε τις κάλτσες είναι ό 'Αγγλος Ουίλλιαμ Ράιντερ τό 1564. Οι κάλτσες αυτές είχαν πλεχθή με βελόνια.

'Η μύρα

και οι Βαθυλώνιοι

ΟΥΔΕΝ καινόν υπό τόν ήλιον είπε κάποιος σοφός, και τό ρητόν αυτό διαπιστώνεται καθημερινά. 'Ιδού λοιπόν πώς οι αρχαιολόγοι μας πληροφορούν ότι και ή μύρα ήταν γνωστή από τούς αρχαίους λαούς και οι Βαθυλώνιοι την χρησιμοποιούσαν άφθόγως. Οι αρχαιολόγοι άνεκάλυψαν μάλιστα σέ μία πλάκα όδηγία γιά τόν τρόπο, με τόν όποιον οι άρχαίοι Βαθυλώνιοι κατεσκεύαζαν την μύρα. 'Η μύρα εκείνη δέν διέφερε από τή σημερινή παρά μόνο κατά τό άρωμα, γιάτι οι Βαθυλώνιοι χρησιμοποιούσαν άλλο τρόπο άρωματισμού του ποτού των.

'Η μικρότερη φυλακή

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ φυλακή στον κόσμο, βρίσκεται στό κράτος του Βατικανού. 'Αποτελείται μοι άγα από δυό δωμάτια, που άλλωστε παραμένουν διαρκώς κενά. 'Όσοσο ή φυλακή αυτή που ποτέ δέν έχει κρατούμενους, έχει δική της βιβλιοθήκη, αίθουσα λουτρού και αίθουσα γυμναστικής!

Τά μαργαριτάρια

ΟΛΟΙ ξέρουμε πώς τά μαργαριτάρια, τά πολύτιμα αυτά πετράδια, βρίσκονται μέσα στή σάρκα όρισμένου είδους θαλασσινών δατρακο δέρμων. Τό μαργαριτάρι δέν είναι τίποτε άλλο παρά μία κύστις που δημιουργείται στή σάρκα τών θαλασσίων αυτών πρωτογενών ζώων, από κάποιο βλαβερό γιά τά ζώα αυτά μικρόβιο. Τό μικρόβιο αυτό γεννιέται στον όργανισμό όρισμένων ψαριών και συγκεκριμένα στις ηλεκτροφόρες ρήνες, τά κοινώς λεγόμενα σαλάχια. Τά μικρόβια αυτά όταν γεννηθούν στή ρήνη άποσπώνται από τό σώμα της και μολύνουν τά θαλάσσια νερά. Πολλά άπ' αυτά καταφεύγουν στο σώμα τών μαργαριτοφόρων δατρακών. 'Εκεί φωλιάζουν και κατατρώγοντας τή σάρκα του δεστυχιμένου αυτού ζώου, δημιουργούν μια πληγή και την ώραία κύστι, που οι άνθρωποι, χρησιμοποιούν γιά κόσμημα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΘΕΙΝΕΤΕ

—'Επέρασαν πολλές χιλιετηρίδες προτού ό άνθρωπος κατορθώση νά χρησιμοποιήση την φωτιάν γιά τήν παραγωγήν κινητηρίου δυνάμεως.

— Σήμερα γιά νά παραχθή κινητήριος δύναμις ενός ίππου επί μίαν ώρα άρκεούν 300 γραμμάρια ρινιτής και οίμου έλης. Γιά τις πρώτες όμως άτμομηχανές του 18ου αιώνος έχρησιάζοντο 18 χιλιάδες γραμμά.

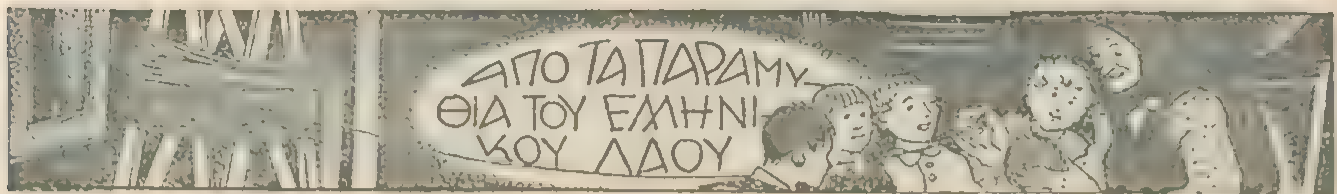
— Δέκα επί τοις έκαστον όλων τών ανθρώπων του κόσμου είναι άριστοί χειρις, μεταχειρίζονται δε κατά προτίμησιν τό άριστότερό χειρί άντι του δεξιού.

— Στην Βραζιλία ζουν κάτι περίεργες πεταλούδες που έχουν διάφανα τά φτερά.

—'Ο μεγαλύτερος όκεανός είναι ό Ειρηνικός, που έχει μέγιστον πλάτος 17.000 χιλιομέτρων. Έχει δε και τας μεγαλύτερας άβυσσους. Σέ μερικά σημεία ή βυθομετρική βολή φθάει τά 10.000 μέτρα.

— Τό μόνο μέταλλο που βρίσκεται σέ ρευστή κατάστασι είναι ό υδρόργυρος. Είναι δε τόσο βαρύς, ώστε όλα τά σώματα έπιπλέον άπάνω του, έκτός από τό ήριον, τό όσμιο, την πλατίνη και τόν χρυσόν.

—'Ο σφοδρότατος άνεμος που πνέει στην έρημον της Λιβύης μετακινεί τούς άμμοβόλους με ταχύτητα δέκα μέτρα τό έτος.

Ο Μπαλωματής κι' οι Δράκοι

Ήταν ένας μπαλωματής και τόν λέγαν Λάζαρο. Μιά μέρα, εκεί που μπάλωνε, μαζώχθηκαν πολλές μυίγες· τραβάει κι' αυτός ένα πάτο σόλας και σκοτώνει σαράντα μυίγες. Τότες πήγε κι' έφτιαξε ένα σπαθί και γράφει: «Με μιά τρασηξιά σκότωσα σαράντα ψυχές». Κι' άρσ' ο τ'όφτιαξε τ'ό σπαθί, κίνησε νά πάη σ'ήν ξενητεία. Καί σάν πήγε δυό μέρες μακριά από τόν τόπο του, βρήκε ένα πηγάδι κι' έπεσε κοντά του κι' έκοιμήθηκε. Έκει καθόντουσαν οι δράκοι. Τότες ήρθε ένας δράκος νά πάρη νερό, κι' είδε τ'ό Λάζαρο που κοιμώτανε· είδε και 'κείνα που ήταν γραμμένα σ'ό σπαθί του· και πήγε και τ'όπε και σ'ότους άλλους. Οι άλλοι τ'όυ είπαν νά τ'όυ π'ή νά γίνουν φίλοι. Πήγε ο δράκος και τόν φώναξε και τ'όυ είπε: νά γίνουν φίλοι. Κι' ο Λάζαρος τ'όυ λέει π'ώς δέχεται. Καί γινήκαν φίλοι και καθόνταν μαζί.

Μιά μέρα τ'όυ είπαν οι δράκοι νά πηγαίνουν με τήν άράδα γιά νερό, καθώς και γιά ξύλα. Πήγαν οι δράκοι γιά ξύλα και γιά νερό. Ήρθε κι' ή άράδα τ'όυ κύρ Λάζαρου, νά πάη νά φέρη νερό. Οι δράκοι είχαν ένα άσκι που κουβαλούσαν τ'ό νερό κι' έπαιρνε διακόσιες δ'άδες. Ο Λάζαρος με μεγάλη δυσκολία πήγε τ'ό άσκι άδειο σ'ό πηγάδι κι' έπειδή δέ μπορούσε νά τ'ό φέρη γεμάτο δέν τ'ό γέμισε, μόν' έσκαψε δ'όλόγυρα σ'ό πηγάδι. Οι δράκοι, σάν άργησε ο Λάζαρος, φοβήθηκαν κι' έστειλαν ένα νά πάη νά δ'ή τί γίνηκε. Ο δράκος πήγε και τ'όυ είπε:

«Τί κάνεισ' αυτό, κύρ Λάζαρε;». «Δέ μπορώ, τ'όυ λέει, κάθε μέρα νάρχουαι νά παίρνω νερό. Θά φέρω μιά και καλή δ'όλο τ'ό πηγάδι, γιά νά γλυτώσω!». «Γιά δ'νοια τ'όυ Θε'ου, κύρ Λάζαρε, τ'όυ λέει, νά γ'αρ' νά φέρωσ' από τ'ή δ'ισα και πηγαίνουμ' έμεις σ'ήν άράδα σου».

Ήρθε ή άράδα τ'όυ Λάζαρου νά φέρη και ξύλα. Κι' έπειδή δέ μπορούσε νά φορτωθ'ή ένα δέντρο καθώς οι άλλοι δράκοι, έδενε δ'όλα τ'ά δέντρα με σχοινιά. Καί σάν άργησε ως τ'ό βράδυ, έστειλαν πάλι οι δράκοι ένα δράκο νά δ'ή τί κάνει. «Τί κάνεισ' αυτό, κύρ Λάζαρε;», τ'όυ λέει. «Θέλω νά φέρω δ'όλο τ'ό ρουμάνι μιά φορά, γιά νά γλυτώσω». «Μή ή κύρ Λάζαρε, τ'όυ λέει, γιατί θά φοβήσουμ'ε άπ' τ'ό κρύο»· πηγαίνουμ'ε έμεις σ'ήν άράδα σου». Καί πήρε ο δράκος τ'ό δέντρο και τ'ό πήγε.

Ύστερ' από κάμποσον καιρό είπαν οι δράκοι νά τόν σκοτώσουν· κι' άποφάσισαν τ'ό βράδυ νά τόν χτυπήσουν δ'όλο, με μιά τοσκούρια. Ο Λάζαρος τ' άκουσε και τ'ό βράδυ έβασε ένα κούτσουρο και τ'ό σκέπασε με τήν κάππα του. Τ'ό βράδυ χτύπησαν τ'ό κούτσουρο δ'όλο άπό μιά και τ'όκαναν κουμάτια νομίζοντάς τ'ό γιά τ'ό Λάζαρο. Άφ'ού άποκοιμήθηκαν οι δράκοι, ο Λάζαρος πήρε τ'ό κούτσουρο και τ'όρριξε δέω και πλάγιασε. Π'ός τ'ά ξημερώματα, έδόγγυζε· και τόν άκουσαν οι δράκοι και τόν ρώτησαν: «Τί έχεις;». Κι' αυτός τ'όυ είπε δ'τι κάμποσοι ψύλλοι τόν τ'οίμπησαν. Οι δράκοι πάντεχαν δ'τι ψύλλους ένόμιζε τ'ις τοσκούριες και τήν άλλη μέρα τ'όυ λένε αν έχη παιδιά, γυναικά, κι' αν θέλη νά τ'όυ δώσουν ένα ταγάρι φλουριά και νά γυρίση σ'ό σπιτί του. Ο Λάζαρος τ'όυ λέει τότε π'ώς έχει ευχαρίστησι, και θά πάρη κι' ένα δράκο άπ' αυτούς νά τ'όυ τ'ά φέρη τ'ά φλουριά σ'ό σπιτί του. Πήρε τ'ό δράκο φορτωμένο με τ'ό φλουρί και τ'όρριξε σ'ό σπιτί του.

Στ'ό δρόμο που πήγαινε, λέει τ'όυ δράκου: «Στάσου νά πάω νά δέσω τ'ά παιδιά μου, νά μη σ'έ φάνε!». Πήγε κι' έδεσε τ'ά παιδιά του με κάτι σκοινιά παλιά και τ'όυ είπε: «Όταν θά δ'ήτε τ'ό δράκο, νά φωνάξετε: Θέλω με κρέας άπό δράκο». Κι' όταν πλησίασε ο δράκος, φώναξαν τ'ά παιδιά: «Θέλω με κρέας άπό δράκο». Ο δράκος με μεγάλη τρομάρα άφησε τ'ά φλουριά κι' έφυγε.

Στ'ό δρόμο που πήγαινε ο δράκος, η'όρε μιά άλεπού και τόν ρώτησε γιατί είναι τρομαγμένος τόσο. Κι' αυτός τ'ής είπε π'ώς μόλις γλύτωσε, και θά τόν έτρωγαν τ'ά παιδιά τ'όυ κύρ Λάζαρου. «Άπ' τ'ά παιδιά τ'όυ κύρ Λάζαρου έσκιάζηκες; τ'όυ είπε, αυτός είχε δυό κόττες και τ'ή υιά τ'όυ τήν έφαγε χθές και τήν άλλη θά πάω νά τ'όυ τ'ά φάω τ'ώρα· κι' αν δέν πιστεύης, έλα κοντά μου νά ιδ'ής· δέσου άπ' τήν ούρά μου». Δέθηκε ο δράκος άπ' τήν ούρά τ'ής άλεπούς και πήγε νά ιδ'ή. Καθώς πλησίαζαν σ'ό σπιτί τ'όυ Λάζαρου, αυτός έφύλαξε με τ'ό ντουφέκι, γιατί έσκιάζονταν άπ' τ'ους δράκους. Σάν είδε τήν άλεπού, που έρχονταν μαζί με τ'ό δράκο, τ'ής λέει: «Δέ σου είπα νά φέρης μόνον αυτόν τ'ό δράκο, αλλά νά τ'όυ φέρης δ'όλους». Αυτό άκούοντας ο δράκος έγινε άφαντος κι' άπ' τ'ή μεγάλη του τ'ή βία, που τραβούσε τήν άλεπού, ψόφησε. Έτσι γλυτώνοντας άπό τ'ους δράκους, ο κύρ Λάζαρος έφτιασε τ'ό σπιτί του λαμπρό κι' έζησε καλά.

* ΚΑΤΑΔΙΚΑΙ ΖΩΩΝ *

Είναι γνωστόν δ'τι εις τόν Μεσαίωνα τ'ά ζ'ωα έθεωρούντο υπεύθυνα γιά τ'ις κακές τ'ους πράξεις σ'έ βάρος τ'ων ανθρωπ'ων, δικαζόνταν και έτιμωρούντο με βαρείες ποινές. Παραθέτομεν μερικές τέτοιες χαρακτηριστικές άποφάσεις:

Στά 1120 ο έπίσκοπος τ'ής Λαόν άφώρισε τ'ις κάμπιες που κατέστρεφαν τ'ά δένδρα.

Στά 1386 ένα γουρούνι καταδικάστηκε σ'έ θάνατο και κρεμάστηκε άπό τ'ό δικαστήριο τ'ής Φαλαίξ γιάτ'ι σκότωσε κάποιον παιδί.

Στά 1499 τ'ό δικαστή-

ριο τ'όυ Μπωδουά σ'ή Γαλλία άπεφάσισε νά κοπούν τ'ά κέρατα κάποιου ταύρου, που είχε χτυπήσει κάποιον νεό.

Στά 1554 ο έπίσκοπος τ'ής Λωζάνης καταδικάζει μ'άφορισμό τ'ις βδέλλες γιάτ'ι κατέστρεφαν τ'ά ψάρια τ'όυ ποταμού.

Στά 1585 καταδικάζονται σ'έκτοπισμό οι κάμπιες που είχαν κατακλύσει τήν περιοχή τ'ής Βαλένθιας.

Κατά τόν 17ον αιώνα άκολούθησαν 35 καταδικές ζ'ωων και τόν 18ον καταδικάστηκε μόνο μιά άγελάδα.

Ο ΚΗΨΟΣ

Το παραμυθάκι μας

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΤΙΜΙΟΙ

Διαβάσετε παρακαλώ το παρακάτω γράμμα, που έπληρα προχθές από το ταχυδρομείο.

Αγαπητέ, Μεγάλε Σκαπανέα,

Είμαι και εγώ ένας Σκαπανέας και μαζί και μαθητής. Διαβάζω τακτικά όσα γράφεις στη στήλη σου και τα συζητώ με τα άλλα παιδιά, στο σχολείο και στον Τομέα. Αυτές τις ημέρες ετοιμαζόμαστε για εξετάσεις του πρώτου εξαμήνου και έχουμε φασαρίες και καρδιοχτύπια. Με την ευκαιρία αυτή ήθελα να σ' έρωτήσω κάτι που βασανίζει το μυαλό μου από καιρό, και φαντάζομαι σάν μεγαλύτερος πού είσαι να μου λύσης την άπορία μου. Πέρυσι αυτόν τον καιρό είχαμε πάλι όπως και τώρα εξετάσεις. Έκαθόμαστε στο ίδιο θρανίο με τον Τάκη τον συμμαθητή μου. Μας έδωκαν τὰ ζητήματα στην Αριθμητική. Έπειδή τὰ ήξερα τὰ έλυσα πολύ γρήγορα και ετοιμαζόμουν να δώσω τὸ γραφτό μου στον δάσκαλο. Όπου άξαφνα ὁ Τάκης μου πετάει ένα σημείωμα πού έγραφε: «Βοήθησέ με! Δέν ξέρω να λύσω τὰ προβλήματα. Γύρνα λίγο τὸ γραφτό σου να τὸ βλέπω να αντιγράψω!». Αυτό τὸ πράγμα μὰς τὸ είχε απαγορεύει αὐστηρά ὁ δάσκαλος. Έσκέφθηκα λίγο τί να κάμω και ὕστερα πήρα τὴν απόφασι: Έσηκώθηκα, έδωκα τὸ γραφτό μου και έφυγα χωρίς να τὸν βοηθήσω. Ὁ Τάκης δέν έγραψε φυσικά και στο τέλος έμεινε στήν ίδια τάξι. Αυτό με λύπησε πολύ, μά έπρεπε να ὑπακούω στη διαταγή πού δόθηκε. Ὁ Τάκης είναι κακιωμένος μαζί μου από τότε. Και τώρα σκέπτομαι: "Αν μου συμβῆ πάλι και φέτος τὸ ίδιο, τί να κάνω; Αυτό άκριβῶς με κάνει να ζητήσω τὴ γνώμη σου».

Σου άπαντῶ λοιπόν: Να κάμης ὅ,τι έκαμες και πέρυσι. Οί Τάκηδες πού δέν διαβάζουν, φυσικά θά τιμωροῦνται πάντα για τὴν άμέλειά τους και σὺ δέν έχεις καμμιὰ ὑποχρέωσι να τούς διδῇς τέτοιου είδους βοήθεια, γιατί έτσι τούς βοηθεῖς να άπατοῦν τὸ, δάσκαλό τους. Στο σκολεῖό ὅπως και στή ζωῇ πρέπει πάντα να άγωνιζώμαστε τ ί μ ι α.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Κάποτε στήν Κόρινθο ήταν Βασιληάς ὁ Περιάνδρος, ένας από τούς ἑπτά σοφούς τῆς πατρίδος μας.

Μαζί του έζησε πολὺν καιρό ὁ ποιητής και μουσικός Ἀρίωνας. Ὁ Ἀρίωνας είχε ταξιδεύσει στήν Ἰταλία, ὅπου ήταν πολλές πόλεις ἑλληνικές. Γι' αυτό και τὴν έλεγαν Μεγάλη Ἑλλάδα.

"Υστερ' από κάμποσο καιρό έμπηκε σ' ένα πλοῖο για να επιστρέψῃ στήν Κόρινθο. Στο δρόμο οί ναῦτες άπεφάσισαν να τὸ πάρουν τὰ χρήματα και να τὸν ρίξουν στή θάλασσα.

Ὁ Ἀρίωνας τούς εἶδε να κρυφομιλοῦν και έκατάλαβε τὸ σκοπό τους. Σέ λίγο δυο ναῦτες τὸν έπλησιασαν.

Ὁ ένας είχε τὰ χέρια πίσω του και έβαστούσε ένα σχοινί. Ὁ άλλος τὸν έπῆρε ὅλα τὰ χρήματά του. Τὸν άρ-

πάσαν έπειτα να τὸν ρίξουν στή θάλασσα.

—Ἀφήστε με τούλάχιστον, τούς εἶπε, να παίξω τὴ λύρα μου και να προσευχηθῶ. Έπειτα με ρίχνετε.

Τί είχαν να χάσουν; Τὸν άφησαν. Ὁ Ἀρίωνας έπῆρε τὴ λύρα του, έτραθήχτηκε στήν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ και άρχισε να παίξῃ τὰ πιό γλυκά τραγούδια πού ήξερε. Δέν έπέρασε πολλή ὥρα και ένα κοπάδι δελφίνα έδγῆκαν στήν επιφάνεια τῆς θάλασσας' έπῆδούσαν και έκαμναν χίλια παιχνίδια, χαρούμενα και εὐτυχισμένα. Πού να ξανακούσουν τέτοια μουσική σ' άλμυρά νερά πού έζούσαν;

Τὰ δελφίνα δέν έξεμάκρυναν. Έπερικύκλωσαν τὸ καράβι και έταξίδευσαν μαζί του. Και ὁ Ἀρίωνας πῖν να τὸν προφθάσουν οί ναῦτες, έρρίχτηκε στή θάλασσα μονάχος του και έκολυμβούσε δίπλα στα δελφίνα. Σέ λίγη ὥρα ὅμως έκουράστηκε και έμεινε πίσω άπ' αὐτά.

Και τότε τὰ εὐγενικά ζῶα τὸν πήραν καθάλλα και τὸν έβγαλαν στο άκρωτήριο Ταίναρο χωρίς να πάθῃ τίποτε.

Από κεί πῆγε ὁ Ἀρίωνας πεζός στήν Κόρινθο. Τὸ πλοῖο είχε φθάσει πολύ πρωτίτερα εκεί. Ὁ Περιάνδρος πού έπερίμενε τὸ φίλο του, έρώτησε τούς ναῦτες τί άπέγινε. Και κείνοι τοῦ εἶπαν πὼς είναι καλά, αλλά έπροτίμησε να μείνῃ λίγο ακόμα στήν Ἰταλία. Πού να φαντασθοῦν πὼς ὁ Ἀρίωνας ἦτο ζωντανός!

Σάν έγύρισε ὅμως άργότερα και αὐτὸς στήν Κόρινθο, έπληθωσαν πολὺ άκριβὰ τὸ έγκλημά των.

Τὸ μαγικό ταξίδι...

Μυθιστορηματάκι παραμυθάκι...

(Συνέχεια και τέλος)

Τίποτα δέν έμεινε πού να μὴν κάηκε κι' οί παράγκες και τὰ πολύτιμα σῦνεργα τοῦ Λεμονῆ ὅσα μπόρεσε να πάρῃ άπ' τὸ καράδι... ὅλα, ὅλα γίνηκαν στάχτη!

Οί άγριοι έτρεξαν και κρύφτηκαν σάν τρελλοί μέσα στή ζούγκλα' τὰ θηρία τρομαγμένα άπ' τὴ φωτιά ρίχτηκαν σ' ένα ξεφρενιασμένο δρόμο και οὐρλιαζαν και έφευγαν...

Όταν ὁ Λεμονῆς σέ λίγο γύρισε στο χωριό δέν βρῆκε πέτρα πάνω στήν πέτρα... Καταστροφή!

Ὁ Λεμονῆς πῆγε να σκάσῃ... Πὼς διάβολο τώρα θά έφευγε με τὸν θησαυρό του; Και νάταν μόνο αὐτό!

Ὁ άρχηγός τῆς φυλῆς, πού έδῶ πού τὰ λέμε δέν τὸν παραχώνευε γιατί τὸν είχε έκθρονίσει ὁ Λεμονῆς, μάζεψε τούς καῦρους του και τούς εἶπε ὀρθά-κοφτά ὅτι αἰτία τῆς καταστροφῆς ήταν ὁ Λεμονῆς πού τὰ κακά πνεύματα τοῦ δάσους δέν τὸν

ἤθελαν... Ὁ Λεμονῆς έπρεπε να πεθάνῃ...

Έξαγριωμένοι τότε οί καῦροι έπεσαν επάνω στον Λεμονῆ και τὸν έδεσαν χειροπόδαρα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

ΤΟ... ΣΥΓΓΗΜΑΙ

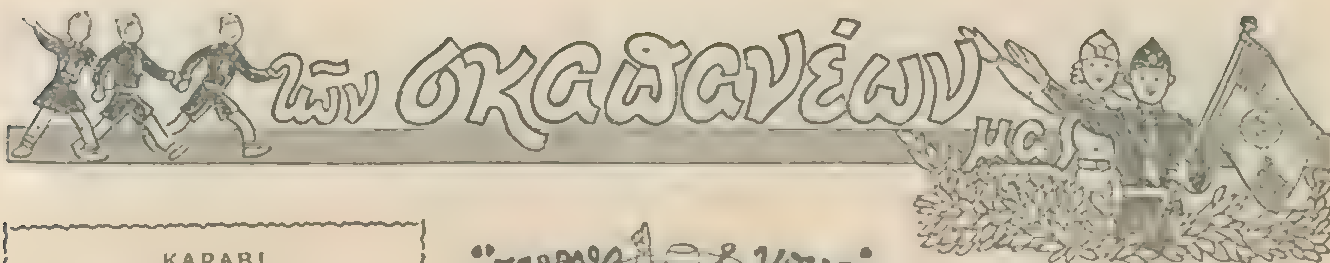
Από τὴν τρομάρα τοῦ ὁ Λεμονῆς είχε λιποθυμήσει.

Οί άγριοι τὸν είχαν οδηγῆσει κατὰ διαταγὴν τοῦ άρχηγοῦ των στή σπηλιά τῶν θησαυρῶν...

Έκεῖ άφιναν τὰ κόκκαλα των ὅλοι οί καταδικαζόμενοι σέ θάνατο...

Έκεῖ μέσα έρριξαν και τὸν καῦμένο τὸν Λεμονῆ, ανάμεσα στα φίδια, στοὺς σκορπιούς, στίς άράχνες, στα ποντίκια και στοὺς θησαυρούς.

Σάν ξελιποθύμησε ὁ Λεμονῆς και εἶδε γύρω του άνατρίχιασε άπ' τὴν τρομάρα του: Τὰ ρούχα του τὰ ροκάνιζαν τὰ ποντίκια, οί σκορπιοί έκαναν περίπατο πάνω στα πόδια του και δυο μεγάλες βασιλικές κόμπρες τὸν έβλεπαν με τὰ πρασινωπά των μάτια, έτοιμες να τὸν δαγκώσουν

ΚΑΡΑΒΙ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΑ ΠΤΕΡΑ

Καράβι ανοίγει τὰ πτερὰ,
τὴν ἄγκυρα σηκώνει,
καρaboκύρης στέκεται
κρατώντας τὸ τιμόνι.

..

Καράβι, στὰ ταξίδια σου
θὰ βρῆς λιμάνια χίλια.
Θ' ἀκούσης «καλῶς ὤρισες»
ἀπὸ χιλιάδες χεῖλια.

..

Μὴν τὰ πιστεύης! Ἀπιστεῖς
εὐχές, πού ἀγέρας παίρνει
καὶ τίς σκορπᾷ στὸ δρόμο του
καὶ πίσω δὲν τίς φέρνει.

..

Τὸ μόνο «καλῶς ὤρισες»,
τὴ μόνη εὐχὴ πού πιάνει,
θὰ τὴν ἀκούσης στὸ πτωχὸ
τοῦ τόπου σου λιμάνι.

Ι. Πολέμης

ΞΕΥΘΑΝΕ ΚΟΥΤΑ

Νῆκος.— Σ' ἀφίνει ὁ μπαμπᾶς
σου, Μπέμπη, νὰ κόβης ρουστίκια
Μπέμπης.— Πῶς, μ' ἀφίνει!...
Ἀλλὰ ὅταν δὲν με βλέπει!

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κώστας πηδοῦν.
Ὁ πρῶτος, πού περιῶ τὸν δευτερο
στὸ πῆδημα, τοῦ φωνιάζει θραυτευ-
τικά:

— Κώστα! σὲ περιῶ δυὸ πόδια!
Καὶ ὁ Κώστας:
— Τὸ ξέρω. Εἶσαι τετράποδο!

Ρώτησαν μιὰ μέρα τὸν Παῦλο:
— Πῶς ὀνομάζεσαι;
— Ὀνομάζομαι σὰν τὸν πατέρα μου.
— Κι' ὁ πατέρας σου;
— Σὰν καὶ μένα.
— Κι' οἱ δυὸ σας λοιπὸν πῶς ὀνο-
μάζεσθε;
— Ὁ ἓνας σὰν τὸν ἄλλον.

Ὁ Διδάσκαλος:— Σχημάτισε
τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ αἵξ.
Ὁ Μαθητής:— Ἐξη παρὰ τέ-
ταρτο!

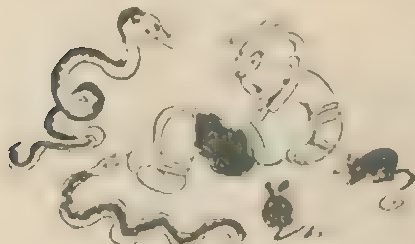

Ὁ μικρὸς Σκαπανέας
Ἰωάννης Κ. Κράκορης.

καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὸ θάνατο...

Καὶ νὰ σκέπτεται ὁ Λεμονῆς ὅτι
βρισκόταν μέσα στὸν κρυψῶνα τοῦ
θησαυροῦ...

Καθόταν πάνω σὲ χρυσάφια καὶ

Νά! ἡ κόμπρα τὸν πλησιάζει.

πολύτιμα πετράδια καὶ ὅμως τὰ χεί-
λια του εἶχαν στεγνώσει ἀπὸ τὴ δί-
ψα... Πόσο μετάνιωσε ὁ Λεμονῆς
πού εἶχε ξεκινήσει νὰ κυνηγήσῃ θη-
σαυροὺς...

Ἄς μάθαινε καλλίτερα μιὰ δου-
λειά σὰν τὸν πατέρα του, νὰ βγάξη
κι' αὐτὸς πλούσια-πλούσια τὰ ἐξο-
δά του...

Νά, ὁ πατέρας του δὲν τράδηξε
ποτέ καμμιά ἀπὸ τίς περιπέτειες πού
εἶχε τραβήξει ὁ Λεμονῆς!

Ζοῦσε ἥσυχα στὸ σπιτάκι του, χω-
ρὶς τρομάρες καὶ κινδύνους καὶ λα-
χτάρεις!...

Ἀχ, ὁ Λεμονῆς δὲν εἶχε μυαλό.
Λογάριαζε χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Γιατὶ ἂν ἦταν εὐκόλο νὰ βρῇ κα-
νεὶς ἕναν θησαυρό, ὅλος ὁ κόσμος
θὰ πῆγαινε νὰ τὸν βρῇ.

Ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πιά!

Ὁ Λεμονῆς θὰ πέθαινε τώρα δαγ-
κωμένος ἀπὸ τὴν κόμπρα καὶ θὰ πέ-
θαινε μέσα σὲ τρομερὴ ἀγωνία...

Νά ἡ κόμπρα τὸν πλησιάζει... Ἡ
διχαλωτὴ τῆς γλῶσσα εἶναι ἐτοιμὴ
νὰ τὸν σκοτώσῃ... Πλησιάζει...
Ὦχ νάτην, ὁρμᾷ...

— Μαμά μου! ξεφωνίζει ὁ μικρὸς
Λεμονῆς καὶ... ξυπνᾷ!...

Μὰ τί λοιπὸν, δὲν βρίσκεται μέσα
στὴν κρυψῶνα τοῦ θησαυροῦ; Δὲν
τὸν ἐδάγκωσε ἡ κόμπρα;

Βρίσκεται στὸ δωμάτιό του μπρο-
στὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ βιβλίο, μπροστὰ
στὸ «Μαγικὸ ταξίδι»... Τί χαρά!

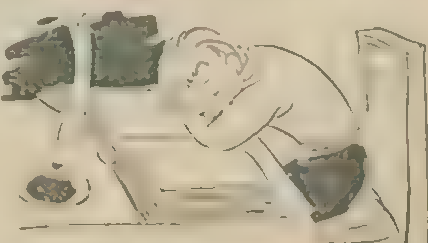
Ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του
τρέχουν κοντά του καὶ γελοῦν...

— Τί σοῦ συνέβη Λεμονῆ; Σ' ἐφα-
γαν μήπως τὰ θηρία;

Ὁ Λεμονῆς γελᾷ. Ἐχει τόσο ὑπο-
φέρει, ἔστω καὶ στὸν ὕπνο του, μ'
αὐτὲς τίς περιπέτειές του, ὥστε πᾶσι
πιὰ, γιαιτρεύτηκε ἀπὸ τὸ πάθος
του.

Δὲν θέλει πιά περιπέτειες, βαρέ-
θηκε!

Κι' ἀπὸ τότε ὁ Λεμονῆς, διατὶ τὸν

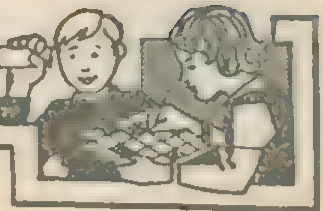
Βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ βιβλίο.

ρωτοῦν τί δουλειὰ θὰ κάνῃ σὰν με-
γαλώσῃ, δὲν λέει πιά πῶς θὰ γίνῃ
... ἐξερευνητής. Γιατὶ ὁ Λεμονῆς ἔ-
παθε καὶ διδάχτηκε.

ΤΕΛΟΣ

Διασκεδάζοντας

Γνωρίζετε:

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

1. Ποιος αθλητής έθριψαν-
θευσεν εις τούς δρόμους αν-
τοχής κατά τούς 'Ολυμπια-
κούς αγώνες τοῦ 1924 (Πα-
ρίσις) καὶ τοῦ 1928 ('Αμ-
στερνταμ);

2. Σέ πόσες περίπου ὥρες
διασχίζουν τὰ ἐπιβατικά α-
εροπλάνα τὴν ἀπόστασι ἀ-
πὸ Θεσσαλονίκης εἰς 'Αθή-
νας;

3. Ποῖος Βασιλεὺς ἤνω-
σεν ὅλους τούς 'Ελληνας
καὶ τούς ὠδήγησε σ' ἕναν
ἀπ' τούς μεγαλύτερους θρι-
άμβους ποὺ ἐγνώρισεν ὡς
τώρα ἡ 'Ιστορία;

4. Ποῖος ἀπὸ τούς Εὐρω-
παίους θαλασσοπόρους πα-
ρέκαμψε πρῶτος τὸ ἀκρω-
τήριο τῆς Καλῆς 'Ελπίδος
τῆς Ν. 'Αφρικῆς;

Πτερωτὸν γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέ-
ξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα
κοινόν, τὸ πτερωτόν, τὸ ὁ-
ποῖον ἀπαντᾶται ἰον εἰς τὴν
πρώτην λέξιν, 2ον εἰς τὴν
δευτέραν, 3ον εἰς τὴν τρίτην
καὶ ο. κ. ε.

1) 'Όπλον. 2) Τόνος. 3)
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4) Βα-
σιλεὺς. 5) Πτηνόν.

Π. Ι. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

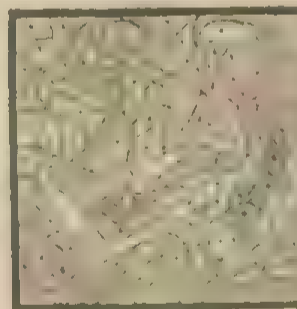
Στὸν κήπο τῶν σιτημάτων
ἔχουν τοποθετηθῇ ἑνδεκα ἀντι-
κείμενα, ζῶα κλπ. Καθ' ἕνα
ἀπ' αὐτὰ φέρει τὸν ἀριθμὸ
τοῦ καὶ παριστάνει κάτι. 'Ε-
ξαιρετικῶς ὁ ἀριθμὸς 5 πα-
ρουσιάζει μιὰ σκηνή: δύο γατάκια ποὺ παίζουν μετὰ τὴν κουβαρίστρα.

Τὸ πρόβλημα εἶναι τὸ ἑξῆς: Στὰ τετράγωνα τοῦ σχήματος ποὺ
βρίσκεται στὸ κάτω δεξιὰ μέρος τοῦ κήπου, πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν
λέξεις σχετικές μετὰ τὰς εἰκόνες τοῦ κήπου. Π.χ. στὴν πρώτη γραμμὴ
ὀριζοντίως (1) θὰ τοποθετηθῇ μιὰ λέξις μετὰ 11 γράμματα ποὺ θὰ
εἶναι ἡ ὀνομασία τοῦ ἀντικειμένου ἢ μιὰ λέξις ποὺ θὰ ἔχη στερὰ ση-
μασία μ' αὐτό, δηλ. μετὰ τὴν κορώναν (1).

Θέλετε ἕνα παράδειγμα: "Ἄν ὤκηχε στὸν κήπο ἕνα βιβλίον, θὰ
μποροῦσε νὰ γραφῇ μιὰ ἀπ' τὰς ἑξῆς λέξεις: βιβλίον, βιβλιοπώλης,
βιβλιοθήκη, ἀναγνώστης καὶ... καὶ...

'Επειδὴ ἡ ἀσκηση εἶναι ἀρκετὴ δύσκολη, γράψαμε σκορπιστὰ
2 ἢ 3 γράμματα ἀπὸ κάθε λέξι.

Ζωγραφικὴ

Τοποθετήσατε ἕνα διαφαν-
ές χαρτί ἐπάνω στὴν εἰκό-
να. Καὶ ἔπειτα, ἔχοντες ὑπ'
ὄψιν τούς ἀριθμοὺς, χρωμα-
τίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνης
ὡς ἑξῆς:

"Όπου ὁπάρχει:

- 1 μετὰ κιτρινοπράσινο.
- 2 μετὰ κόκκινο.
- 3 μετὰ κόκκινο ἀνοιχτό.
- 4 μετὰ μαῦρο.

Τὰ μέρη τῆς εἰκόνης ποὺ
ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

'Εννοεῖται ὅτι ἡ χρωμα-
τιστὴ εἰκόνα θὰ σχηματισθῇ
στὸ διαφανές χαρτί.

Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ποιητής.
67478 = Νῆσος.
15478 = Ποταμὸς.
458 = Φωτίζει.
234252 = 'Ασιατικὴ χώρα.
123478 = Ὅρος.
535 = Πρόθεσις

Σ. Κ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

'Ακροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦν ὀροσειρὰν τῆς 'Ελλά-
δος.

1) Πρωτεύουσα ἐρωπαϊ-
κοῦ κράτους. 2) Χώρα τῆς
'Ασίας. 3) Κράτος τῆς Β.
Εὐρώπης. 4) Νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου, ἱερὰ κατὰ τὴν ἀρ-
χαϊότητα. 5) Κράτος τῆς Δ.
Εὐρώπης. 6) Πόλις τῆς Πε-
λοποννήσου.

Γ. Α. ΚΑΠΑΚΟΣ

Μαγικὴ εἰκὼν

— Μπαμπά, Νιόνια, Πέτρο,
θὰ πᾶμε νὰ κάνουμε;
— Μὰ τί νὰ κάνωμε, ἐπὶ
τέλους;

— Σὰς τὸ εἶπα!

Ν. Κ. ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ

Αἱ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 18ου ΘΥΛΛΟΥ

2 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

Δικτυωτόν: 1 Παλαιόν, 2
'Αλφειὸς, 3 Αἰολικόν, 4 Σαφ-
εῖον, 5 Κόρινθος, 6 Μαινακίον, 7
Βυζάντιον, 8 Πάριον, 9 Δ-
ελφικόν.

'Ο ἀπὸ ὅρους: Ὁρὸς, 1
Παρθενὸν, 2 Ἑλίκη, 3 Ἄρ-
πυς, 4 Ἰωνικὸν, 5 Ἀφροδί-
τα, 6 Κόρινθος, 7 Πάριον, 8 Ἄρ-
πυς, 9 Ἰωνικὸν, 10 Ἀφροδί-
τα, 11 Κόρινθος, 12 Πάριον, 13 Ἄρ-
πυς, 14 Ἰωνικὸν, 15 Ἀφροδί-
τα.

ἡ γῆ εὐθυμεία

ΘΑ ΤΟΝ ΤΣΙΜΠΟΥΣΕ...

φορὲς στὴν ὁδὸ Σταδίου. Μὰ ὁ
στέρνα μου εἶπαν ὅτι δὲν εἶμαι
αὐτός.

ΕΚΑΝΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ!

Στὸ ἱστοιόριο:
Παλάτης:— Γκαρόν, ἔχετε
κοτόπουλο;
Γκαρόν:— Μάλιστα κύ-
ριε!

Παλάτης:— Θέρε μου ἕνα...
οἱ γὰρ νὰ καθαρίσω τὴν πίττα μου!

ΤΑ ΣΚΥΛΑΚΙΑ...

Στὸ πλημμελειοδικεῖο.
Ὁ πρόεδρος:— Πιρροῦ!
Νὲς νὰ τὴν μιὰ σκόλα, ποὺ εἶχε
μάλιστα καὶ τέσσερα μικρά.
Ὁ κατηγοροῦμενος:—
Μὰ κύριε Πρόεδρε... Εἶχα σκο-
πὸ νὰ τὰ υἱοθετήσω!

Η ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ

Ὁ δάσκαλος Ἀθλητῆς:— Νὰ τὰ
μὴ πὶὸ νοστή τῆς ἀφαίρεσις μετὰ
ζωντανὸ παράδειγμα, αὐτὸ ἕνα
μαθητὴ.

— Ἄν σοὺ βάλουν τρία σφῆ-
κα στὸ πιάτο σου καὶ τὰ φᾶς καὶ τὰ
τρία τὶ θὰ μείνουν.

Ὁ ἕνας δονάτης στὸν
ἄλλον:

— Νίκο, Νίκο, Βρῆκα ἔ-
να χιλιάρικο!... Τοῖμποςέ
με νὰ δῶ μήπως ὀνειρεύο-
μαι...

ΝΑΙ ΒΕΒΑΙΑ... ΜΑΙ...

Ματαὶς μικρὸν φίλον.
— Εἴδες το, Γιώργο, τοῦ ἤλθε
ἕνα μέρκι στὴν 'Αθήνα.
— Ναι, βέβαια, τοὶ εἶδα δύο

ΟΙ Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐγένετο τελετὴ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, παρουσία τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχιεποῦ καὶ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν παρέστησαν ἐπίσης αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἡ Σύγκλητος καὶ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, καθὼς καὶ πλῆθος κόσμου, ἰδίᾳ δὲ φαλαγγιτῶν-φοιτητῶν, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων ἡ εἰσόδος καὶ ἐξόδος τῶν ἐπισήμων ἐγένετο δεκτὴ διὰ θερμότητων ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ. Εἰς τοὺς ἐπισήμους ἀπέδωσαν τιμὰς λόχοι τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου παρατεταγμένοι πρὸ τῶν προφυλαίων καὶ ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Μετὰ τὴν προσφωνήσιν τοῦ Πρυτάνεως κ. Φωτεινοῦ ὁ καθηγητὴς κ. Ἀντωνιάδης ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Τέλος ἡ χορὸς τῆς Ριζαρίου Σχολῆς ἔψαλε τὸ τροπάριον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τὸ Πολυχρόνιον.

— Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑγειονομικοῦ τῆς Δ.Α.Σ., συνεχίζων τὰ μαθήματά του πρὸς τὰ μέλη τοῦ Ὑγειονομικοῦ Τμήματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Παντείου, ὠμίλησε τὴν προπαραελθούσαν Πέμπτην περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τῶν σκοπῶν τῆς ὑγιεινῆς. Προέτι περιέγραψεν ἐν συντομῇ τὴν ἀνατομικὴν κατασκευὴν καὶ τὴν φυσιολογικὴν λειτουργίαν τοῦ ἀνθρώπινου οργανισμοῦ.

— Εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν καλλιτεχνικῶν τμημάτων τῆς Ὑποδιοικήσεώς μας, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν 2 τρέχ. εἰς τὸ ἐντευκτήριον τῆς Δ.Α.Σ., ὠμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Τμήματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου με θέμα: «Ἡ μουσικὴ στα σπάργανά της». Ὁ ὁμιλητὴς ἐξέθεσε τὴν ἐμφάνισιν τῆς μουσικῆς εἰς τοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν καλλιέργειαν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

— Τὴν 31ην παρελθ. μηνὸς εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν συγκέντρωσιν ἀπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτέρων Σχολῶν ὠμίλησεν ὁ ἱσχυρὸς κ. Χόρτης περὶ φυματίσεως, ἀναπτύξας τὸν τρόπον τῆς μεταδόσεως τῆς νόσου καὶ τὰ προληπτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα δέον νὰ λαμβάνωνται. Ἐξήγη δὲ ἰδιαίτερος τὰ διοικητικὰ καὶ νομοθετικὰ μέτρα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ὅπερ τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐπαράτου ταύτης νόσου.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΡΟΜΙΑ

Τὸ ὄργανον τῆς «Φανέλλας τοῦ Στρατώτου», ὑπὸ τὴν ἐπίτροπον προεδρίαν τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Διαδόχου, ἐστὶς θερμότητιν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν εἰς τὴν Διοικήτριαν καὶ τὰς Φαλαγγίτισσας τῆς Δ.Α.Σ.Θ. γὰρ

τὰ ζεστὰ γάντια ποῦ ἐπλεξαν καὶ ἐστείλαν στοὺς Ἀκρίτας μας.

Ἐξεδόθη τὸ β' τεῦχος τοῦ «Δελτίου Κινήσεως» τῆς Δ.Α.Σ.Θ. τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ἡ ὕλη τοῦ εἶναι πλουσιωτέρα τοῦ πρώτου, ἀπὸ τὰς ἐργασίας δὲ ποῦ συνεχῶς οἱ Φαλαγγίτισσες στέλλουν ἐλπίζομε νὰ ἐξελιχθῇ ἀκόμα περισσότερο.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ α' διαγωνισμοῦ τῆς Δ.Α.Σ.Θ. ἀνεκοινώθησαν. Οἱ μελέτες ἐν ὧν ἦσαν τριάντα μία (31), ἐκ τῶν ὁποίων 15 τοῦ Πανεπιστημίου, 3 τῆς Παντείου, 3 τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε., 6 τοῦ λόχου Ψυχικοῦ, 3 τοῦ λόχου Πειραιῶς καὶ 1 τῆς ὁμάδος τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας.

Ὅλες πλούσιες εἰς περιεχόμενον καὶ ὠραία γραμμένες, ἔφεραν εἰς δόκον θεῶν τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν.

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν Σχολῶν ἀνεπτύχθησαν τὰ θέματα: «Περὶ Ὁρθοκείας» καὶ «Περὶ Οἰκογενείας».

Οὕτω ἐτελείωσεν ἡ ἀνάπτυξις τῶν βασικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐπίσης ἀνεπτύχθη μὲ μεγάλῃν ἐπιτυχίαν ἡ ὁμιλία: «Περὶ Ἐθνικοῦ καλλιτεχνικοῦ συναίσθηματος».

Τὴν παρελθούσα Παρασκευὴ διωργανώθη ψυχαγωγία στὸν «Οἶκον Φοιτητρίας» ὑπὸ τῆς Προέδρου τοῦ Συμβουλίου Κας Λέλας Ι. Μεταξά. Οἱ Φαλαγγίτισσες τοῦ Οἴκου συγκινημένες εὐχαρίστησαν τὸν Καν Πρόεδρο γιὰ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον ποῦ δείχνει πάντα γι' αὐτές.

Διὰ τὴν 25ην Μαρτίου ἡ Δ.Α.Σ.Θ. προκηρύσσει διαγωνισμὸν με θέμα: «Ἡ ῥωεὶς ἡ Ἡρωϊδὴς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικαστάσεως», τὴν βιογραφίαν τῶν ἡ ὠρισμένα γεγονότα. Ἡ μελέτη νὰ μὴ εἶναι ἐκτενής, νὰ περιέχεται δηλαδὴ εἰς ἓνα τετραπύριον ὁποῖον ὁμιλητὴς εἰς τὴν 10ην Μαρτίου στὸ ΙΙΙ Γραφεῖο.

Οἱ μελέτες θὰ σταλοῦν μέχρι τὴν 10ην Μαρτίου στὸ ΙΙΙ Γραφεῖο.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐκδρομὴ στὴν Μοιχὴ Κλειστῶν. Παρ' ὅλο ποῦ εἶναι ἀρκετὴ ἡ πορεία, στὴν ἐκδρομὴν ἔλαβον μέρος μεγάλος ἀριθμὸς Φαλαγγιτιστῶν. Αὐτὸ δείχνει ποῦ οἱ Φαλαγγίτισσες ἀναπτύσσονται ἐκδρομῆς καὶ ὅτι τὴν Ἀνοιξὶν θὰ μπορέσωμεν νὰ κάμωμεν περισσότερες καὶ μεγαλύτερες ἀπ' αὐτές.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Λόγος ἐξ 150 Φαλαγγιτισσῶν τοῦ Ἀσκαλείου ἐξέδραμε τὴν προπαραελθούσαν Κυριακὴν 28 Ἰανουαρίου εἰς Βούλαν. Αἱ Φαλαγγίτισσες ἐπισκέφθησαν τὰ παρθεῖνα τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, εἰς τὰ ὁποῖα προσέφεραν γλυκίσματα καὶ καρτελάκια. Ἡ χορὸς τοῦ λόχου σκόρπισε τὴν γὰρ παντοῦ μετὰ τραγούδια τῆς καὶ τὰ ποιήματα.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπηκολούθησε ψυχαγωγία καὶ παιγνίδια καθ' ὁμάδας καὶ

ὁμιλία ὑπὸ τῆς ἀρχηγοῦ τῆς ἐκδρομῆς.

Τὴν 30ην Ἰανουαρίου ἐγένετο τὸ μεγάλο Συμβούλιον Τομεαρχῶν καὶ Ὑποτομεαρχῶν εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ἐκπαιδεύσεως.

Τὸ Συμβούλιον παρηκολούθησεν ἡ Περιφερ. Διοικήτρια Πρωτευούσης.

Ὁρασιώτατ' ὑπῆρξεν ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν Νοσοκομειακῶν Διπλωμάτων ὑπὸ τῆς Περιφερ. Διοικήτριας. Αἱ ἀπόφοιτοι Φαλαγγίτισσαι μὲ μεγάλῃν συγκίνησιν ἔλαβον ταῦτα, ἐνθουσιασμένοι ποῦ ἀνελάμβανον ἓνα τόσο ἐυγενὲς καθήκον.

Ἐπίσης ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων ὑπὸ τῆς Διευθυνοῦ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου εἰς τὰς συμμετασχοῦσας τοῦ διαγωνισμοῦ ποῦ εἶχε προκηρύξει ἡ Διεύθυνσις τοῦ Τύπου διὰ τὴν συγγραφὴν διηγήματος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἑτους.

Τὸ κουκλοθέατρον ἔδωκε δύο παραστάσεις τὴν λήξασαν ἐβδομάδα, τὴν μίαν εἰς τὴν Α.Ε.Κ. καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ «Πάλλας» Πειραιῶς με ὠραϊότατα ἔργα.

Πλουσιωτάτον εἶναι τὸ πρόγραμμα τῆς Ραδιοφωνίας.

Εἰς τὰς τέσσαρας Ὑποδιοικήσεις ἡ κίνησις εἶναι ζωηροτάτη. Ἀπαντες οἱ Ὑποτομεῖς παρακολοῦθοῦν τακτικῶς τὰ καθωρισμένα μαθήματα, κάνουν πολλὰς ἐκδρομὰς ἐκπαιδευτικοῦ καὶ ψυχαγωγικοῦ χαρακτῆρος, παρακολοῦθοῦν μαθήματα νοσοκομειακά, παθητικῆς ἀεραμύνης καὶ ὑγιεινῆς.

Τμήματα τοῦ 5ου καὶ 5β' Ὑποτομῆς παρηκολούθησαν σεμινάρια τὴν κηδεῖαν τῆς Α.Β.Υ. Πρίγκηπος Χριστοφόρου, ὁ δὲ 1ος καὶ 2ος Ὑποτομεῖς ἐξέδραμον εἰς Χαλκίδα, ὅπου ἐτυχον λαμπρὰς ὑποδοχῆς ὑπὸ τῆς Διοικήτριας Χαλκίδος. Εἰς τὴν Χαλκίδα ἐπεσκέφθησαν τὸ ἱστορικὸν φρούριον, δὲ καὶ ἡ ν. ὁμιλία δὲ τὴν παρελθούσαν τοῦ Ἑρίπου. Ἀξιοσημειώτως εἶναι ἡ χιρνοποία Φαλαγγιστῶν καὶ Σκαπανισσῶν τοῦ 16ου Ὑποτομῆς, αἱ ὁποῖαι προσέφεραν 1000 δραμὰς ἀπὲρ τῶν μαθητῶν καὶ σπουδῶν 50 Φαλαγγιτισσῶν. ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν τῆς θηλυτῆς τῶν ἑρμῶν τοῦ ἀποχευτικοῦ ἀγώνου.

Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ ἐσημειώσαν ἡ παρθεῖνα καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν Διπλωμάτων τοῦ Παντείου τοῦ 16ου καὶ 17ου Ὑποτομῆς. Εἰς τὸ ἑορταστικὸν μέρος Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανισσαι τοῦ 10ου Ὑποτομῆς τῆς Υ.Θ.Π. Τὴν παρελθούσαν παρελθούσαν ἡ Περιφ. Διοικήτρια Πρωτευούσης ὁ Ὑποπαιστής τοῦ Κ.Ε.Ν. καὶ ἄλλοι βραβοῦχοι.

Μεγάλῃ γὰρ ἐσκόρπισαν αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ 1ου Ὑποτομῆς τῆς Υ.Θ.Π. με διάφορα δραματὰ τῆς τραγούδια καὶ ποιήματα εἰς τοὺς ὁποῖα φους τοῦ Χατζηκυριακίου Ὁρμαιοτροφείου.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.— Συνεχίζονται κανονικώς τα μαθήματα ειδικότητων, ήτοι γεωργικής εκπαίδευσης, συνδυασμών, διαβιβάσεων κλπ. 'Επίσης εξηκολούθησαν ή εκπαιδεύουν των Φαλαγγιτών βάσει των λοχύσεων προγράμματος. Προσέτεθησαν δ' αὖτε δόσεις καὶ ἑκάστην Κυριακήν.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τὸ δεύτερον δεκάμηρον λήξαντος μετέθετο εἰς τὰ χωρία Κυπαρίσσων, Ἀγριοσυκιῆς καὶ Φυλιάσιας, εἰς τὰ ὅποια συνίσταται τὰς πρώτας ομάδας Ε. Ο. Ν. ὁρίσας καὶ τὰ πρόσωπα, ἅτινα θ' ἀποτελέσουν τὰ στέλεχη.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετέθετο εἰς Νίκαιαν, εἰς ἀπὸσπασμα τῆς Τετραρχίας, ἑπτά ἀνδράς πρὸς τοὺς ἀξιωματούς περὶ ἐκπαίδευσης καὶ ὑπεδείξε τὸν τρόπον τῆς συνάξεως Μητρώου, τῆς τηρήσεως τῶν διαφορῶν βιβλίων κλπ.

Ἡ συγκέντρωσις τῶν ἀξιωματῶν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς, οὕτω συζητοῦνται καὶ ἀναλύονται θεωρητικὰ προβλήματα, ἐξακολουθεῖ καὶ ἀποδίδει ἀριστα ἀποτελέσματα.

Εἰς τὰ σχολεῖα ἀπολυτῶν τῆς Περιφερείας, μέσης καὶ δημοτικῆς ἑκπαίδευσης, ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῆς Ἑθνικῆς καὶ κοινωνικῆς διαφύσεως ὑπὸ τῶν συναγωνιστῶν καὶ συνεργῶν καθηγητῶν καὶ δημοδιδασκάλων. Δραστηριότης καὶ προσπάθεια ὅπως ἐξακολουθεῖ εἰς ὅλας τὰς Ὑποδοχάς. Εἰς τὸ Σκοπεῖον ἤρχισαν ἡ γεωργικὴ ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ὑπὸ τοῦ Κοινοτικῆς Γεωπόνου.

Περίοδος Ἑλλάδος

ΛΑΜΙΑ.— Παρὰ τὴν ἐπικρατήσαν κακοκαιρίαν εἰς τὰ περισσότερα Τμήματα τῆς IV Διοικήσεως ἐξηκολούθησαν κανονικῶς ἡ συγκέντρωσις καὶ ἡ ἑκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα ἑκπαίδευσης.

Τὴν 18ην παρελ. μηνὸς ὁ Περιε. Διοικητὴς συνεδεόμενος ἀπὸ τὸν Α' Ἐπιτελὴ τῆς Διοικήσεως ἐπεβάρυνε τὴν Τετραρχίαν Στυλίδος καὶ ὁρίσας πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας περὶ τῶν ὀφειζομένων τῶν πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν.

Ὁ Διοικητὴς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δομοκὸς ἐπεβάρυνε τὰ Τμήματα III Τετραρχίας, Μελιταίας, Μακρολειβάδου, Παλαμῆς, ἐνθα ἔχουσιν τοπικὰ συγκεντρώσεις Βαθμοφῶν καὶ Διοικητῶν Ταγμάτων.

Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα ἔχουσιν αἱ ὁριζούμεναι ὁμίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας περὶ ὕγινης τοῦ σώματος ὑπὸ λατρῶν ὁρισθῶν πρὸς τοῦτο. Ἐπίσης ὁρίσθησαν καὶ ἑκπαιδευτικοὶ ἐπὶ θεμάτων Ἑθνικῆς καὶ Ἠθικῆς Ἀγωγῆς καὶ Γεωπόνου περὶ Γεωργίας.

Ἐξακολουθεῖ ἡ ἐξέτασις τῶν Φαλαγγιτῶν ὑπὸ λατρῶν καὶ ἡ συμπλήρωσις τῶν βελτίων ὁγείας πρὸς παρακολούθησιν οὐσιαστικῆς τῆς σωματικῆς ἑξελίξεως καὶ κατὰστάσεως τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

Οἱ Φαλαγγίται τῆς (Ὑπο)δοχῆς Θεωτιδῆς παρακολούθησαν Κινηματογραφικὴν παράστασιν εἰδικῶς δι' αὐτοὺς δοθείσαν. Ἐπίσης καὶ οἱ Σκαπανεῖς παρακολούθησαν ἄλλην Κινηματογραφικὴν παράστασιν κατὰλληλον δι' αὐτοὺς.

Τὴν 24ην παρελ. μηνὸς ὁ 4ος Λόχος Φαλαγγιτῶν διενήργησε τὸν ἔρανον εἰς τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν οἰκισμῶν τῆς πόλεως Τουρκίας. Ὁ Λόχος εἶχε διαρθεῖ εἰς ἑξ. ομάδας καὶ περιήλθε τὰ καταστήματα καὶ τὰς οἰκίας ἐν στολῇ καὶ ἐπὶ κεφαλῇ (Ἄλ)κοῦς τῆς Ε. Ο. Ν.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Εἰς δια τὰ τμήματα καταβάλλεται συνεχῶς προσπάθεια διὰ τὴν ἑθνικὴν καὶ ἠθικὴν τῶν νέων διαπαιδαγώγησιν συμφώνως πρὸς τὰς κατεβύθουσας καὶ ἰδεολογίας ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους, διὰ τακτικῶν ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων.

Οὕτως εἰς τὴν Φάλαγγα Ἀγρινίου ὁ θεολόγος κ. Αἰζαρίδης καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἀναπτύσσων περικύκλους τοῦ Εὐαγγελίου ἐξάφρων τὴν εὐεργετικὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐπιδρασίαν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Ἀποδίδεται ἐπίσης σημασία καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν τῶν νέων μόρφωσιν καὶ γίνονται πρὸς αὐτοὺς μαθήματα παροχῆς πρώτων βοηθειῶν.

παθητικῆς ἀσφαμίνης, σηματοδοσίας κλπ. καὶ ἐιδικότερον γεωργικὰ τοιαῦτα διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

Εἰς διάφορα τμήματα ἐγένοντο ἐξελίξεις παρὰ γεωπόνων σχετικὰ πρὸς τὴν γεωργικὴν ἐξόρμησιν. Εἰς τὴν Φάλαγγα Ἀγρινίου ἀνέλαβον οἱ Γεωπόνοι τῆς Περιφερείας εἰς διαδοχικὰ μαθήματα, ἵνα διδάξωσι συστηματικῶς μαθήματα ἀφορῶν τὴν βελτίωσιν τῶν ἐγγυρῶν προδόντων ὡς καὶ τὴν εἰσαγωγὴν νέων μεθόδων καλλιέργειας τοῦ οἴτου καὶ ἄλλων γεωργικῶν ἐιδῶν.

ΚΡΗΤΗ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Πρὸ ἡμερῶν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνεδεόμενος ὑπὸ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς καὶ τοῦ ὑκασιπτοῦ τοῦ μετέδωκεν εἰς τὸν παρὰ τὴν θέσιν Ἀλμπάνι Μαζοῦ ἀγρόν, παραχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ Δήμου Ρεθύμνης εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. Ἀρρέων δι' ἐποπείμωσίν τινι καλλιέργειαν. Εἶναι ἐκ τῶν καλλιτέρων τῶν περὶ ἀγρῶν καὶ ἔχει μείνει πρὸ ἐκτετασίας ἀκαλλιέργητος. Τοὺς ἀντιτρεφ. συνδέουσιν ὁ δὲμ. Πάριος κ. Παπαδάκης δίδων πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τοῦ ἀγροῦ, τῆς ἀποδοτικότητος τοῦ κλπ.

Ὁ Ὑποδιοικητὴς Ε. Ο. Ν. Ἀρρέων Ρεθύμνης μετέδωκεν πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ Τμήματος Ε. Ο. Ν. Ἀρρέων εἰς Ρουσσοσπίτι. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ὁ Ὑποδιοικητὴς πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, Σκαπανεῖς καὶ τοὺς συγκεντρωθέντες πλῆθος ἐπὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τοῦ μέχρι σήμερον ἐπιτελούμενου ἔργου ἐν τῷ Νομῷ Ρεθύμνης. Ἐν συνεχείᾳ ὁρίσθησαν ἡ Συνεργάτις διδασκάλας τοῦ χωρίου τοῦτο ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας ἀπὸ τῆς Σκοπιδῆς τῆς 4ης Λυγούτσου.

Εἰς ἑκπαιδὴν ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ βαθυφῶρου περὶ ἑθρικῆς, Οἰκονομίας, Φιλοπατρίας κλπ.

Εἰς Ρούτσικα ἐγένετο σπορά τοῦ εἰς θέσιν «Καμινάλακος» ὑποδιοικητικοῦ ἀγροῦ καὶ ἔλαβε χώραν διάλειξις ἐπὶ τῷ τρόπῳ λήψεως σιτηρῶν καὶ συλλογῆς ὡαιοκάρατος καὶ ὁμίλια ἐπὶ τοῦ «Ἐπιτελούμενου ἔργου ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Κυβερνήτου».

Εἰς Κάτω Μολάκια καὶ Μετόχη ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Τμήματος διάλειξις με θέμα «Ἡ Πειθαρχία καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ἐν τῇ Ὄργάνωσιν καὶ τῇ Κοινωνίᾳ».

Εἰς Πιπλὴν καὶ Λουτρά ἐτάχθησαν τὰ κάλαντα, τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων διετέθη ὑπὲρ τῶν ἀπὸρων οἰκονομικῶν καὶ τῶν οὐσιαστικῶν. Ὁμοίως εἰς Μέρωνα καὶ Νέον Ἀμάριον. Εἰς Μέρωνα ἐγένετο ὁμιλία με θέμα «Ἡ τρεῖς οὐμῶναι τοῦ Ἀρχηγῶ ἀλήθεια, ἔργασια ἀποφασίς. Πρωτοβουλία καὶ ἐξέδοις τοῦ Τμήματος τοῦτο ἐκότη ἡ Βασιλοπῆται προσκληθεῖσιν τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν».

Εἰς Νέον Ἀμάριον ἐπευτέθησαν πενήντα καλλιπαστικὰ ἔκδορα.

Εἰς Νιδάουρι ἐπευτέθησαν 250 πῦκα καὶ 85 κυπάρισσοι.

Εἰς Ἀγίαν Παρασκευὴν ἐγένετο ὁμιλία ἐπὶ Πειθαρχίας.

Εἰς Ἀνάγεια ἠνοήθησαν 300 λάκκοι διὰ τὴν ἐν καιρῷ διενδρῶσυν.

Εἰς Ἀλλοιτίδης διαβὰς χώραν ὁργωμὰ καὶ σπορὰ οὐλοιστικῶν οἴτου καὶ φύτευσις δένδρων. Ἐγένετο ὁμιλία γύρω ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῆς Ὄργάνωσεως καὶ τὰ ὠφελήματα τῶν Φαλαγγιτῶν.

ΤΑΡΝΟΥΣΙΑ

ΧΑΛΚΙΣ.— Ὑπὸ τοῦ Ὁμαδάρχου Σκαπανέως Στυλ. Ποδάρη τῆς 45ης Φάλαγγος ἐβάβατο Χαλκίδος διενεργήθη ἔρανος ὑπὲρ τῶν οἰκισμῶν τῆς Τουρκίας μεταξὺ τῶν μικρῶν Σκαπανέων τῆς Ὁμάδος ὅπως ἀπέδωκε τὸ ποσὸν τῶν δραγμῶν 70. Ὁ ἀντιτρεφ. Ὁμαδάρχης δὲμος αὐτοῦ ἡμερῶς πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἐνέργειαν, ἀναπτύξας ἐκ παραλλήλου διὰ θερμῶν ἐκφράσεων τὸ καθεῖν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων καθώς καὶ διὰ τῶν ἑλλήνων ἀπαιτῶν τῶν ἐκ τῶν οἰσμῶν πληγνύων φύλων καὶ συμμάχων Τούρκων.

Τὴν πρῶτην αὐτὴν τοῦ Ὁμαδάρχου πληροφορίας ὁ Φαλαγγάρχης κ. Περένης τὸν ἑκάλεσε καὶ τὸν συνέλαβε, καὶ δι' ἡμερησίας Διαταγῆς τοῦ ἐπένεσε τὴν ἀποδομίαν τοῦ.

συστήσας πρὸς δλοὺς δμοας μνησθῶν τὸ ἄριστον παράδειγμα τοῦ ἀντιτρεφ. Ὁμαδάρχου.

ΚΥΜΗ.— Καθ' ὅλας τὰς ἐπισήμους ταξίς καὶ ὁρτάς ἡ Ε. Ο. Ν. Κύμης παρέστη μετὰ κεφαλῆς τοὺς Βαθμοφῶρους τῆς εἰς αὐτὰς, συντελέσασα εἰς τὴν ἐπιδητικωτέραν διαξαγωγὴν αὐτῶν. Ὁμοίως ὑπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Φάλαγγος κ. Δημ. Βαθῆ Γυμνασίου, ἐπετελέθη ἀπολυτῶν τὸ πρόγραμμα ἐκπαίδευσης. Ἐπίσης ἐγένοντο ὁμίλια με θέματα σχετικὰ πρὸς τὴν Πατρίδα, ὑπὸ τῶν Συνεργῶν κ. κ. Λέκκα, Χ. Φαροῦνη, Ι. Αἰγυλίου. Ὁμοίως ὁ Τετράρχης κ. Νικ. Καραπὰς ὁρίσας με θέμα «Ἡ ἀξία τῆς λατρείας διὰ τὴν Ζωὴν».

ΣΚΥΡΟΣ.— Ἐπευτέθησαν ὑπὸ μελῶν τοῦ τμήματος 180 μικρὰ πῦκα. Ἐγένοντο πρὸς τὰ μέλη τῶν τμημάτων ἐπιδείξεις ἀνεμοπορικῶν πηλῶν. Ἐπίσης ὁ Συνεργάτης κ. Γ. Πέλας ὁρίσας περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνεμοπορίας καὶ ἀνεμοπορίας.

ΣΥΡΟΣ.— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Σύρου ἐξακολουθοῦν κανονικῶς τὰ μαθήματα, αἱ διαλέξεις καὶ αἱ ὁμίλια συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Οἱ ἀντικείμενοι εἰς τὴν Ε' τάξιν τοῦ Γυμνασίου Φαλαγγιτῶν παρέστησαν κατὰ τὴν 12ην παρελ. εἰς τὴν κατὰ θέσιν στεφάνων εἰς τὸν ἀνδράντα τοῦ Μισοῦ καὶ τὴν προτομὴν τοῦ Κανάρη, γεννηθέν ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς ἑτέδωκεν Ἀξιωματικῶν Σύρου ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς περιόδου.

Ἡ δύναμις Ὑποδ. Σύρου ἐπαφελθεῖσα τῆς ἐπὶ τὰ βελτίω μεταβολῆς τοῦ καιροῦ ἐξέδραμε τὴν 17ην λήξαντος ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Μισοφῶρου Τούτου εἰς Ἅγιον Δημήτριον, ἐνθα μετὰ ἡμίονον ἀνάπαισιν ἐπικολούθησαν παιδία τῶν Φαλαγγιτῶν. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ὁ κ. Ὑποδ. ἀνέπτυξε εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τὴν 17ην παρελ. 1923 ἔκ. Διαταγὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐπὶ ὁδοπολὶς ἀναφορῶν κλπ. Ἡ φάλαγγ ἐπαγγέθη εἰς τὴν πόλιν τὸ ἑσπέρ. Τὴν 18ην ἡμέραν μικρὰ δύναμις ἐξέκοι Φαλαγγιτῶν ἡκολούθη μετὰ τὴν φύτευσιν μικρῶν πῦκων εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸ μετὰ 1-15ης Ἰανουαρίου διάστημα ἐγένοντο εἰς τοὺς σχηματισμοὺς Θετῶν Ἑρμοπολῆς μαθήματα Στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως ὑπὸ τοῦ Ἀντιστασιτοῦ κ. Γλυκοῦ, Χωροδιδῆ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς κ. Καρίτη. Οἰκοκυρτικῆς καὶ ψυχολογίας ὑπὸ τῶν Συναγωνιστῶν κ. Α. Σιδερῆ, Διδος Κοκκολάτου καὶ ὕμνους εἰς τὸν οὐρανὸν Βαθμοφῶν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Συναγωνιστοῦ κ. Α. Σιδερῆ.

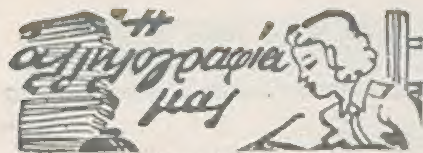
ΤΗΝΟΣ.— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Τήνου εἰς συγκέντρωσιν γενομένην εἰς τὸν στρατῶνα ἐγνωστοποίησεν ὁ θάνατος τῆς σεβαστῆς δεσποινῆς Ἀννῆς Χατζηγεωργίου, μητρὸς τῆς ἐπιτῆμος κ. Ἀλίας Μεταξά, οὐχότου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀναγνωσθεῖσας τῆς ἡμερησίας διαταγῆς ἐπεδύθησαν τηλῶς τὰ συλλυπητήρια εἰς τὰς οἰκογενίας τῶν τέκνων τῆς μεταστάσεως, εἰς δὲ τὰ γραφεῖα τῆς Ε. Ο. Ν. ἀνηγγέθη μερίστως ἡ σημαία ἐπὶ τριήμερον εἰς ἐνδεικνὴν πένθος.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγένετο ἡ μετακομιδὴ τῆς σοφοῦ εἰς τὸν ἱερὸν Νάον τῆς Εὐαγγελιστρίας, τιμητικῆς εἰσόδου ἐκ Φαλαγγιτῶν ἐτάχθη περὶ τὸ φέρετρον, τὴν κηδεῖαν δὲ ἀκολούθησαν ἅπανα ἡ φάλαγγ καταθέσασα βαρύνον στεφάνων.

ΑΙΓΙΝΑ.— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ἀττικοβοιωτίας, συνεδεόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελοῦ τοῦ, ἀφίχθη τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς Τριῶν Ἱεραρχῶν εἰς Αἴγιον. Τὸν κ. Περιφερειακὸν Διοικητὴν ἐπεδέχθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν τοπικῶν σχηματισμῶν, αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου. Τιμὰς ἀπέδωκε Λόχος Φαλαγγιτῶν. Μετὰ ταῦτα διαβὰς χώραν παιγνυρικήν ἐορτὴν τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν., κατὰ τὴν ὅποιαν ἐξεραυθήσαν λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνίστην ἰδιαιτέρως ἡ σημασία καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας, ὡς καὶ ἡ θέσις αὐτῆς εἰς τὸ Κράτος τῆς 4ης Λογιστοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα διαβὰς χώραν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες καὶ διαφορὰ ὅλαι ἐπιδείξεις ἐκ μερῶς τῶν μελῶν τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ δὲ ἐορτὴ ἰσημερινῶν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Τόσον ὁ Διοικητὴς μετὰ τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ, δόον καὶ οἱ λοιποὶ παρευρεθέντες ἀπεκόμισαν τὰς πλέον καλὰς ἐντυπώσεις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΑΠΛΕΩΝ

Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Έλάσαμε το παρυσυδαι, που μας έστειλες. Δεν είναι άσχημο. Αλλά γιατί το έγραψες στις δύο όψεις του χαρτί; Ξαναγράψες το κανονικά — δηλ. μόνο στη μία πλευρά της κόλλας — και ξαναστείλες το. Είναι μικρό και δεν θα σε κουράσει. Πρόσεξε και μερικά λαθάκια, που κάνεις. Κάπου γράφεις «οι στρατιώτες» αντί «οι στρατιώτες» με περισπωμένη. Έγραψες τόν στοιχειώδη κανόνα μικρών πού βραχίος περισπωμένη; Δεν είναι πολύ δύσκολο πράγμα να γράφει κανείς και να κάνει... λιγότερα ορθογραφικά λάθη. Ξέρω, πως η ορθογραφία της γλώσσας μας είναι, αν όχι η δυσκολότερη, χωρίς άλλο όμως μια από τις δύσκολες ορθογραφίες. Και είναι φυσικό τα παιδιά όταν γράφουν να κάνουν λάθη. Με λίγη όμως προσοχή θα κάνουν λιγότερα.

— **ΕΛΕΝΗ ΚΑΤΣΟΥΡΗ.** — Όραίο το δακτυλογραφημένο γράμμα σου. Μπράβο για όλα γράφεις για τον Άρη και την άνη Αλυσού. Θα μας ευχαριστούσε πολύ περισσότερο αν μας έγραφες «ειδογίρας», που θα ήμουν το ίδιο το χέρι σου. Έχωμε πολλή περιέργεια να βλέπω το γραμικό χαρακτήρα των σκαπλεών. Έπειτα, Ελένη, τι τα θές; Άλλη εντύ-

πωση κάνει το γράμμα σαν είναι γραμμένο με το χέρι. Νά και ένα σχετικό παράδειγμα: ο Άρης μας έστειλε πρό καιρού ένα γράμμα στη μεγάλη μας θοσπολή Κοτοπούλη και τη συγκαίριον για την τριανταετηρίδα της ίδρυσης του έθνους της. Το γράμμα αυτό είναι εκτεθειμένο σε μια προθήκη στο θέατρο Κοτοπούλη, για να το διαβάσει κι ο κόσμος. Ο Άρης τότε γράφει ο ίδιος, με το χέρι του, ξέροντας πως έτσι θα ευχαριστούσε ακόμη πιο πολύ τη μεγάλη καλλιτέχνη. Στο μέλλον γράψε μας λοιπόν «ειδογίρας», χωρίς τη μεσολέξη... δακτυλογράφου. Και να... το γραμματάκι σου έχει κάμποσα λαθάκια. Ποιός είναι γι' αυτά; Σ; ή... δακτυλογράφος σου; ή... η γραμματική; — Αν είναι η γραμματική, αλλάξτε την με άλλη μάγκα, που να κάνει λιγότερα λάθη! Σ; ή... — **Π. ΑΕΚΙΔΗΝ.** — Όποτε αυτό που μας έστειλες είναι είναι από τα ποιήματά σου, που πάει να πη πως έχεις γράψει πολλά. Μπράβο. Κι είσαι, λέει, δέκα χρονών. Δημοσιεύουμε εδώ το πρώτο τετράστιχο:

Στέλναι το Βασιλιά μου,
αγαπώ τον Άρηγό
και τη μάρα περιμένα
να με πάρουν στο στρατό.

Εδω, Αεκίδη, Σίγουρα θα είσαι «ποσειδωνικός» σκαπλεών. — **ΕΜΜΑ ΚΑΖΥΡΗΝ.** Δεν έλαβες, παιδί μου, τέτοιο ποίημα. Έκοιτάζω παντού. Μά τιποταί Μήπως νομίζεις πως το έστειλες; Ψάξε κι' εσύ στο συρτάρι σου, μέσα στη σακκά σου, ανάμεσα στα φύλλα των βιβλίων σου. Πολύ μάς ξενογραφούσε με το γράμμα σου. Πάντως να είσαι δέκατος πως έμεις δεν τόχαμε. Ξαναγράψε το, αν το θυμάσαι. Και να δες πο... θα βγεί καλύτερο από την πρώτη φορά. — **Δ. ΚΡΙΝΟΝ.** Περιμένω, δες, στο υπερίσχυμα να γράφεις. Μπορείς να πεις στα Γραφεία της Μητροπολιτικής να σου δώσουν τα στοιχεία, δηλαδή να σου πουν τα στοιχεία της πόλεως. Έχει εκδοθή και ένα σχετικό βιβλαράκι. Μπορείς να το συμβουλευθείς. Μάθετε, παιδιά, να έρυνάτε από τώρα, που είστε μικροί. Ρωτάτε τους μεγαλύτερους, προσπαθείτε να βρίσκετε τις σωστές απαντήσεις στα ερωτήματά σας, έστω κι' αν πρόκειται να κοπιάσετε. Από στόμα σκαπλεών και φαλαγγίτων δεν πρέπει ν' άκουσθ' εκείνο το δάλλιο (καταστρεπτικό) «... δέ βαρύνεσαι...». — **ΑΝΝΑ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ.** Πολύ όραμα η φωτογραφία σου. Αλλά βγήκες μαζί με... τη νταντά σου! Πες μας κι' εσύ ταίριαζει να τη δημοσιεύουμε στον «Κήπο των σκαπλεών» με τα λόγια. «Η μικρά σκαπλεώνα Άννα Γρηγοροπούλου κι' η νταντά της; Δεν καταλαβαίνεις. Άννοη, πως ίσως είναι τα σκαπλεονάρια σκαπλεώνα θα σε κοροϊδέφουν; Στείλε με καμιάν άλλη, που να είσαι μοναχή. Και πρόσδε να χαμογελάς. Όχι αυτό το κατασφραγισμένο όρος. Τα σκαπλεονάρια τα θέλει ο Άρης γελιστά, χαρούμενα, παντοτεινά χαρούμενα και μόνο χαρούμενα! Γι' αυτό κοπιάζει, γι' αυτό εργάζεται και το ίδιο συλλογίζεται μέρα νύχτα: πως να σάς έλασφαλισί τη χαρά. Δεν πάει λοιπόν να το παρουσιάσω με κατασφραγισμένο, χωρίς να υπάρχει λόγος. Δόξα τ' Θεό δέ σου λείπει τίποτα. Άκούμ και νταντά έχεις! — **ΒΑΣ. ΣΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ.** Μη το ξανακάνεις αυτό! Τώρα — έτσι μεταξύ μας, Βασίλη — τι θα καταλάβεις να δες δημοσιεύω ένα ποίημα με την υπογραφή σου και να ξέρεις πως δεν τόγραψες, μα πως το «αντέγραψες»; Είπαμε βέβαιον χίλια στα έκατό πως δεν τόκαμε με κακό σκοπό. Δηλαδή με ποίηση. Σ; — είσαι τόσο μικρούλης — θα νομίζεις πως τα ποιήματα, που δημοσιεύονται στη «Νεολαία» τα βρίσκουν αυτοί που τα στέλνουν από άλλα περιοδικά ή βιβλία, τ' αντιγράφουν και τα στέλνουν. Έ! όχι! Δεν είν' έτσι. Κοιτάζουν, σκέπτονται, χαλούν χαρτί και μελάνι, ζύνουν και ξαναζύνουν τη μύτη του μολυβιού των και το κεφάλι τους για να καταλάβουν ιδέες. Έτσι γράφεται ένα ποίημα. Τώρα που τ' έμαθες... δοκίμασε. — **ΑΡ. ΛΙΑΚΟΥΡΑΝ.** Άλλος πάλι έσύ. Άριστέ! «Αντιγράφεις εύχρηστα και κοινά από τον πρώτο τόμο της «Νεολαίας» και τα στέλνεις να τα δημοσιεύουμε από την αρχή για να τα διαβάσουν. Λέει, και οι καινούργιοι αναγνώστες. Μας υπόσχεται μάλιστα πως άμα δημοσιεύουμε αυτά θα μάς... αντιγράψης άλλα. Σ' ευχαριστούμε για τον κόπο και την προθυμία σου κάτι να κάμεις κι' εσύ για το περιοδικό σας. Άλλα καθώς καταλαβαίνεις δεν μάς άρσους η ιδέα σου. Απορούμε, μάλιστα, πως σου κατέβηκε στο κεφάλι αυτό. Βάλε με το νου σου τι θα γινόταν, αν άρχιζαμε να ξαναδημοσιεύουμε άλλα τα παλιά άρθρα, μυθιστορήματα, διηγήματα, για να τα διαβάσουν οι καινούργιοι αναγνώστες. Δεν γίνεται αυτό. Άριστέ! — **ΔΗΜ. ΠΕΤΡΟΥΝΗΝ.** Μ' παράθ' οί... Δέ μπορείς να φαντασθής τι όραμα λόγια θάκουγες από το πουλάκι, αν είχε λαλιά κι' ήξερε... ελληνικά!... Έσους μια άγνη όπαρρούλα. Ποιός ξέρει; Έως το πουλάκι αυτό να ήταν μητέρα ή πα-

τέρα, να είχε δυο, τρία, πέντε, έπτά παιδιά, που θα μένανε όρενα. Δημητράκη, η είσο-
λαία σου λέει: — Είσαι ένα πρώτης τάξεως παιδί. Προσπάθησε μονάχα να μένεις πάντα τέτοιο. Τό πως, θα σου το πουν οι γονείς σου. — **ΠΑΝ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΝ.** Μη πιστεύεις. Πάνο, στα όνειρα. Δεν είμαστε δικτοκράτες ή γα-
τροί, μα σου λέμε τούτο: κάποιο βαρύ φαγητό θα έφραγε από βραδύς. Για θυμήσου. Κι' αν όχι, τότε θα ήσουν αλαγασμένος πρόμυτα, τη στιγμή που είδες τ' όνειρο. — Είπες την καρδιά σου, δεν κυκλοφορούσε κανονικά το αίμα σου και νά!... λιοντάρια, άράπηδες, πεισμάτα από ψάλα κι' άλλες τέτοιες κομικές ιστορίες. Ξέχασε το όνειρο κι' αν σου συμβεί να ξαναδεις το ίδιο, βλέπε το χωρίς να φοβάσαι. Τζά μ' α κινηματογράφος, καμμένη Πάνο, έτσι να λες και να ξεκαρδίζεσαι στα γέλια. Άκούς εκεί να μας γράφει δάκρυον γράμμα για το γελίο εκείνο όνειρο! — **Α. ΛΑΚΙΩΤΗΝ.** Επήραμε τη ζωγραφία, που μας έστειλες. Μπράβο σου. Ζωγραφίζεις πολύ όραμα. Σέ συγχαίρουμε και για την ίδια σου να δώσεις το όνομα του Άρη-
γού στο θεωρητικό, που ζωγράφισε «Είω ά ν ης Μ ε τ α ε δ ρ». Χαριτωμένο και το λουλούδι που βάζει να ξεφυτρώει από τη θάλασσα. Κά-
ποιος, που είδε τη ζωγραφία σου, είπε: — Μά πως είναι δυνατόν να ξεφυτρώει λουλούδι μέσα από τη θάλασσα; Τό δώσαμε την ά-
πάντησι, που έρεπε: Μάθε, φίλε, πως οι σκαπλεώνες είναι άξιοι για κάθε καλό και ό-
ραίο... Άκούμ και τη θάλασσα θα κάμουν ν' άνθίσουν!... — **ΓΙΑΝΝΑΚΗΝ ΚΡΑΚΑ-
ΡΗΝ.** «Θεοί χαράς» είσαι στη φωτογραφία, που μας έστειλες. Βεβαίως και θα δημοσιεύθ' «Άλλα δέ μας λες, κόριε Γιαννάκη, τ' άστέρια που έχεις στο πηλίκιο τα ζωγράφισες ό φωτο-
γράφος με μολύβι; Έτσι θα είναι, γιατί —
σαν καλός σκαπλεών που είσαι — θα ξέρεις πως δεν μπορεί ό καθένας να βάζει όσα άστέρια τραβά η όρέξις του. Πρόσεξε μη σου κά-
νουν καμιά παρατήρησι. Σημάει τα για καλό και για κακό και ελάλει τα γι' άρμότερα. Άσφαλός θα ρέθι μια μέρα, που θα τα πάρης με την όλκα σου. Νά το ποίημά σου:

Ένδοξέ μας Βασίλεια,
ένδοξέ μας Μεταξά
Σεις έμπνεύσατε το δάρος
στών Έλλήνων τα παιδιά.
Μικρούλης είμαι, μα πηγαίνω
στην Ε. Ο. Ν. με τη στολή μου
κι' ο μπαμπάς μου με καμάρι
λέει: Αυτό 'ναι το παιδί μου.

Έξογο το ποιηματάκι σου. **ΝΙΚ. ΣΚΑΦΙ-
ΔΑΝ.** Σ' ευχαριστούμε για τα καλά λόγια σου. Από το ποίημά σου «Στ' η γλυκιά μας Νεο-
λαία δημοσιεύουμε το πρώτο τετράστιχο:

Όταν έσύ ξεπρόβαλες άπ' το βαθύ σκοτάδι
και σήκωσες το κεφάλι σου, που ήταν σκυφτό,
τότ' ένας άλλος άνθρωπος σέ ήπρε με τό χάδι
και σ' έφερε άπ' τον στρατό το δρόμο, στον καλό,
ΒΑΡΒΑΡΑΝ ΔΑΒΙΑ. Η λούσις του αινίγ-
ματος σωστή. Θά την δημοσιεύουμε σε κατο-
πινό τεύχος, όταν θα μάς έχουν άπαντήσι κι' άλλοι. — **ΝΙΚ. ΠΑΜΟΥΤΣΟΝ.** Το ίδιο. Βρή-
κες το αινίγμα. — **ΛΕΩΝ. ΤΑΓΚΑΛΑΚΗΝ.** Γιατί έρωτας, Αλεωνά; Δεν ξέρεις, λοιπόν, πως η «Νεολαία» βγαίνει για οάς τους σκαπλεώνες και τους φαλαγγίτες; Νά μας στείλεις την έκδοσί σου. Θά τη διαβάσουμε ευχαρίστως και θα σου πούμε τη γνώμη μας. Πες στη μητέρα σου ότι διαβάσαμε όσα γράφεις κι' εκείνη στο γραμματάκι σου και τη συγχαίρουμε για τα ό-
ραία Ιωάννα της. — **ΕΛΠΙΔΑ ΔΙΔΑΧΟΥ.** Μά 'γεια το ραδιόφωνό σας. Πολύ καλά κάνει ο πατέρας σου και δέ σ' άφίνει να μένεις μετά το φαγητό για ν' άκούς ραδιόφωνο. Σ; μπο-
ρείς να παρακολουθής την ώρα του παιδιού και το σταθμό της Ε. Ο. Ν., που τόσα όραμα πράγματα μεταδίδει για τους σκαπλεώνες και τους φαλαγγίτες. Τα παιδιά πρέπει να κοι-
μούνται χωρίς και άρκετες όρες. Τό λέγει και μια παροιμία: «ό όπνος τρέφει τα παιδιά...» — **ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΦΡΑΓΚΙΔΗΝ.** Τι παραπάνο; Νομίζουμε είναι άρκετά: βαμβάκι, γάλα (ά-
σχηπο, όπως το λένε οι γιατροί κι' οι φαρ-
μακοποιοί), ένα μπουκαλάκι ιώδιο, ένα μπουκα-
λάκι καθαρό οινόπνευμα (άσπρο) και μερικό επίδεσμοι (μπάντες). Τό πρωτιώτερο όμως εί-
ναι να προσέχεται, όταν τρέχει, ώστε να μη πέφτετε και κυτπάτε. Τι λες κι' έσύ; — **ΛΟΥ-
ΛΟΥΝ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΟΥ.** Μας γράφεις από το όραμα, που περισσότερες έφρασε μια στολή σκαπλεώνος και στην κοιλία μου, για να μη ζήληθ' όταν με βλέπει έμένα με τη στολή. Μπράβο σου, Λουλού. Για ν' αγαπάς τόσο πολύ τα πράγματα, είναι βέβαιον πως θ' αγαπάς πολύ — πολύ περισσότερο όσα έχουν φυχή κι' αίσθησιν. Πες τη φωνιά της στην κοιλία σου! Γράψε μας για να ξέρουμε κι' έμεις τ' όνομά της. — **ΑΛΕΞ. ΚΟΝΤΟΝΑΣ ΣΗΝ.** Σκαπλεών! Όμορφάρχην ίσοι Υ' υτομέας 'Αθηνών, η άποστα-
λείσα φωτογραφία θα δημοσιεύθ' με την σει-
ράν της.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΤΑ ΛΙΜΑΝΑΚΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 587)

τόν Βόλον, η Μαριώ η Μαλλίνα. Ό ναύτης, κατά διαταγήν του κυβερνή-
του, έφρως το βαρύ τούτο πράγμα εις
την θάλασσαν. Και μαζί με τ' άλλα
σίδερα, έπήγε και το ψαλίδι στον πα-
τον. «Ω, να το έβλεπεν η Μαριώ η
Μαλλίνα, πως κατεποντίζετο όντω το
ψαλίδι της, πόσα θα έκοβεν η γλώσσά
της έναντίον του καπετάν 'Ηλια.

Πλην από 'πάνω από τα σίδερα και
το ψαλίδι, εις την ίδίαν δέσμη, ήσαν
κι' οι κουντούρες οι κόκκινες, μυτε-
ρές, της Μαργαρώς της Πασοσίας. Έξ
άπροσεξίας του ναύτου, έπήγαν κι' οι
κουντούρες μαζί με τα σίδερα. Ό κα-
πετάν 'Ηλιας έπρόφθασε και τας εί-
δεν έν άκαρεί, ως πτερωτάς, παλλόμε-
νας πριν βυθισθύν εις το κύμα. «Ω,
πόσον έλυπήθη! Και τί λόγον θα έδι-
δεν εις την γειτονιάσαν του, την Μαρ-
γαρώ της Πασοσίας;

Τό μόνον πράγμα έξ όλων των πα-
ραγγελιών, τό όποιον έκ προθέσεως
έφρωσαν εις την θάλασσαν, ήτο η
«οθάρνα», οίοντι χερσαία σχεδιά από
χονδράς σανίδας, δεμένης με σίδερα,
η άγορασθείσα κατά παραγγελίαν του
ζευγαρώτου Γιάννη του 'Αντώναρου.
Και την ώρα όπου η βρατσέρα ήρ-
χισε τέλος να στεγάζεται από τον άνε-
μον και να εισέρχεται εις τον λιμένα,
Βασίλευμα ήλιου, ένω παρέκαμπτε τό
Καλαμάκι, τον κάθον όστις κλείει
έκ δυσμών τον λιμένα, ό καπετάν 'Η-
λιας τό έφάνη ότι έβλεπε μίαν κάπν
και μίαν άνθρωπίνην κατατομήν Ιστα-
μένην επί του βράχου και χειρονομού-
σαν προς τό μέρος της βρατσέρας. Έ-
πίστευσεν ότι θά ήτο ό Γιάννης ό 'Αν-
τώναρος, όστις βεβαίως ήρώτα τον κυ-
βερνήτην αν του έφερε την οθάρνα.
'Αλλά την φωνήν την έκαιρνεν ό ά-
νεμος.

Όταν όμως η βρατσέρα έπλησία-
σεν, άμα ένέκτωσεν, εις τον βράχον
του 'Επάνω Μαχαλά, ό 'Ηλιας της
Μπαμπλέως ήκουσεν έκκρινώς την ό-
ξείαν φωνήν της Μαργαρώς της Πασο-
σίας, της γειτονιάσας του:

— Θυμήθηκες να μου φέρης τις κουν-
τούρες, καπετάν 'Ηλια;

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε. ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΥΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεί συνεχώς από της 9ης π. μ. μέχρι της 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Σταδ. Σπυριδίου (Μέγαρον Μ. Τ. Σ.)
Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας και Σπυρίδωνος Τρικόπου

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦ'ΛΕΙΑΣ:
ΣΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τα Γραφεία μας ή από τόν εις την πόλιν σας
Πράκτορά μας να σας διαπτύξουν πάντα συνδυασμένην ασφαλείαν.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, όπερ διακινονίζει ταχέως
και απ' εύθείας πόσον ζημίαν σας.
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ εξυπηρετείτε την
'Εθνικήν Οικονομίαν και τὰ ἰδία σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Αθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΥΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 % — 4 1/2 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμειυτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἄπασαι αἱ καταθέσεις
εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ὅτω προετοιμάζετε μιάν καλλιτέραν αὔριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4 % ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἑξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις
εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὧν τῶν ἀγροτικῶν διανομῶν.— Οἱ τόκοι τῶν ἀποτα-
μιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιουνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.— Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν
καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δέν κατάσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.— Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς
οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμειυτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικούς
κουμπάρδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικά Γραφεία τοῦ Κράτους.— Ὅταν ἔχετε ἓνα κουμ-
παρὰ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε
εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.— Βελτίω-
σις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος.— Οἰνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος.— Δια-
φήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἑξωτερικὸν καὶ τὸ Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστός ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου
γεωργικῆς παραγωγῆς.— Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίναν.— Ἐχει μεγίστην θερ-
μαντικὴν δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον, ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας
ὀφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.
Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε
τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

